editura Adevărul holding

25

100 de opere esențiale

Raymond Chandler

Somnul de veci
Doamna din lac

BIBLIOTECA adevărul

Raymond Chandler

Somnul de veci

Doamna din lac

BIBLIOTECA adevărul

BIBLIOTECA adevărul

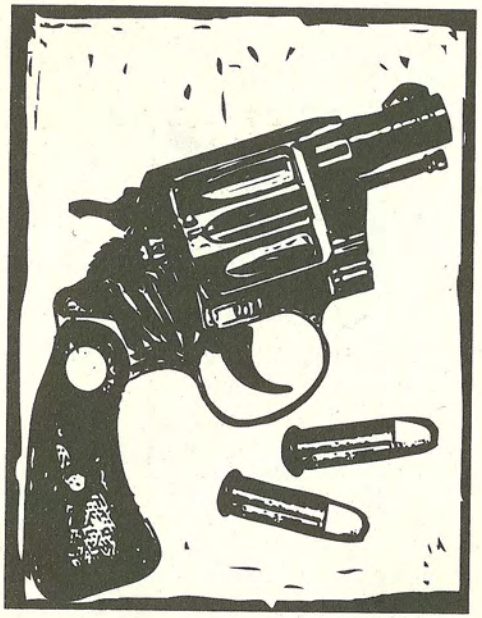

Raymond Chandler

Somnul de veci

Traducere şi note de Const. C. Popescu

editura Adevărul holding

Construieşte-ţi biblioteca împreună cu Adevărul:
www.adevarul.ro/carte; e-mail: biblioteca@adevarul.ro
Telefon: 021.407.76.38 / 51; Fax: 021.407.76.42

The Big Sleep © 1939 Raymond Chandler Limited, a Chorion company. All rights reserved.
The Lady in The Lake © 1943 Raymond Chandler Limited, a Chorion company. All rights reserved.
Somnul de veci • *Doamna din lac* © 2005 Raymond Chandler Limited. All rights reserved

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CHANDLER, RAYMOND
Somnul de veci ; Doamna din lac / Raymond Chandler ; traducere şi note de Constantin C. Popescu. - Bucureşti : Adevărul Holding, 2009
ISBN 978-973-1999-68-5

I. Popescu, Constantin (trad.)

821.111(73)-312.4=135.1

1

Era pe la unsprezece dimineaţa, la mijlocul lui octombrie, soarele nu strălucea, iar în aerul limpede de pe dealuri plutea ameninţarea unei ploi torenţiale. Purtam un costum albastru-deschis, cămaşă, cravată şi batistă la buzunarul de la piept, toate de culoare închisă, pantofi negri, şosete negre de lână cu dungi albastru-închis. Eram pus la punct, curat, bărbierit şi necherchelit şi nu-mi păsa dacă cineva îşi dădea seama. Eram imaginea ideală a unui detectiv particular bine îmbrăcat. Făceam o vizită unei averi de patru milioane de dolari.

Holul principal al casei Sternwood era înalt de două etaje. Deasupra uşilor de la intrare, destul de încăpătoare ca să îngăduie trecerea unei turme de elefanţi indieni, pe un vitraliu larg, un cavaler în armură neagră salva o doamnă legată de un pom, goală-puşcă, dar acoperită decent de un păr foarte lung. Cavalerul ridicase vizorul căştii ca să fie politicos şi moşmonea, dar fără succes, la nodurile frânghiei cu care doamna era legată de pom. Am rămas locului şi mi-am spus că, dac-aş fi locuit în casa aceea, mai devreme sau mai târziu aveam să mă caţăr acolo să-i dau o mână de ajutor. Nu părea să depună un real efort.

La capătul holului se găsea un glasvand, iar în dosul lui o pajişte vastă, cu iarba verde ca smaraldul, ajungea până la un garaj alb, în faţa căruia un şofer tânăr, subţirel şi brunet,

încălțat cu cizme negre și lucioase, ștergea un automobil Packard maroniu, decapotabil. În spatele garajului se vedeau mai mulți arbuști, tunși cu grijă ca niște pudeli. După arbuști – o seră cu acoperișul boltit. Apoi alți arbuști și, mult mai în spate, conturul ferm, inegal și plăcut al dealurilor.

În dreapta holului, o scară fără rampă și cu trepte din dale urca spre o galerie cu grilaj de fier forjat și spre un alt vitraliu cu legendă. Scaune încăpătoare și necapitonate, cu perne rotunde din pluș roșu, ocupau nișele de pe întreg peretele. Nu părea să fi stat vreodată cineva pe ele. În mijlocul peretelui din stânga, se afla un imens cămin gol, cu un paravan de aramă în față, compus din patru plăci mobile, iar deasupra căminului o consolă de marmură cu amorași la colțuri. Deasupra consolei atârna un portret în ulei, iar mai sus de portret, dispuse cruciș și încadrate sub geam, două fanioane de cavalerie, ciuruite de gloanțe și mâncate de molii. Portretul reprezenta un ofițer în mare ținută, pozând țeapăn în uniforma de pe vremea Războiului Mexican. Ofițerul avea barbișon negru, tuns cu grijă, mustăți negre arcuite, ochi fierbinți, aspri și negri ca smoala și aspectul general al unui om cu care e preferabil să fii în relații oarecum bune. Mi-am zis că putea fi bunicul generalului Sternwood. Greu de crezut să fi fost chiar generalul, deși auzisem că era mult prea bătrân ca să aibă două fete, amândouă la primejdioasa vârstă de aproximativ douăzeci de ani.

Priveam acei ochi negri și fierbinți când, undeva în spatele scărilor, se deschise o ușă. Nu se întorcea majordomul. Era o fată.

Avea douăzeci de ani, un trup mic și delicat, deși părea voinică. Purta pantaloni albastru-deschis care o prindeau. Când pășea, părea că plutește. Părul castaniu și fin era tăiat mai mult decât cerea moda zilei, a buclelor paj, ondulate înăuntru. Când m-a privit, i-am remarcat ochii cenușii ca gresia și aproape inexpresivi. S-a apropiat, mi-a zâmbit din buze și i-am văzut dinții mici, ascuțiți, ca de veveriță, albi ca pielița unei portocale proaspete și strălucitori ca porțelanul. Sclipeau între buzele subțiri și prea întinse. Fața ei palidă nu arăta prea sănătoasă.

— Ești înalt, nu?, zise ea.

— Nu cu intenție.

Ochii i se rotunjiră. Era nedumerită. Reflecta. Îmi puteam da seama, deși ne cunoșteam doar de câteva clipe, că reflectatul va fi întotdeauna o povară pentru ea.

— Ești și arătos. Sunt sigură că știi.

Am bombănit.

— Cum te cheamă?

— Reilly, i-am răspuns. Doghouse[1] Reilly.

— Ce nume caraghios!

Își mușcă buza, își înclină capul într-o parte și-mi aruncă o privire lungă. Își coborî pleoapele până ce genele îi atinseră obrajii, apoi le ridică iar, ca pe o cortină la teatru. Știam prea bine trucul ăsta. Se aștepta să cad pe spate, cu toate patru labele în sus.

— Ești cumva boxer?, mă întrebă, văzând că nu mă las pe spate.

— Nu chiar. Sunt detectiv.

— De... De... Clătină furioasă din cap, iar culoarea vie a părului străluci în lumina cam anemică a holului imens. Îți bați joc de mine.

— Hm.

— Ce-ai zis?

— Hai, las-o. M-ai auzit.

— N-ai zis nimic. Mă agasezi groaznic.

Își ridică degetul mare și-l mușcă. Era un deget cu o formă ciudată, subțire și ascuțit, ca un deget suplimentar și fără încheietură la prima falangă. Îl mușcă și-l supse încet, învârtindu-l în gură, cum face un sugar cu un biberon.

— Ești grozav de înalt, spuse ea.

Apoi chicoti, cuprinsă de o veselie secretă. Pe urmă își întoarse trupul încet, cu o mișcare felină, fără să-și ridice tălpile. Mâinile îi căzură moi de-a lungul trupului. Se aplecă spre mine pe vârfurile picioarelor. Îmi căzu drept în brațe. A trebuit s-o prind, căci altminteri și-ar fi spart capul pe dalele de marmură. Am prins-o de subsuori, iar picioarele i-au cedat imediat. A trebuit s-o țin strâns ca s-o mențin la verticală. Își lipi capul de pieptul meu, începu să și-l frece și chicoti.

— Șmechere, făcu ea. Dar și eu sunt șmecheră.

[1] *Cotețul câinelui,* în limba engleză, în original.

Nu i-am răspuns. Majordomul alese tocmai acel moment să apară de după glasvand şi să mă vadă cu ea în braţe.

Nu părea jenat. Era un bărbat înalt, slab, cu păr argintiu, de vreo şaizeci de ani sau puţin mai mult. Ochii lui albaştri te priveau extrem de distant. Avea pielea netedă, lucioasă şi se mişca asemenea unui om cu muşchii foarte solizi. Înaintă încet spre noi, iar fata se smulse din braţele mele. Străbătu încăperea ca un fulger, ajunse la piciorul scărilor şi le sui ca o căprioară. Dispăru mai înainte ca eu să fi apucat să respir o dată ca lumea.

Majordomul rosti cu o voce neutră:

— Vă aşteaptă generalul, domnule Marlowe.

Mi-am ridicat bărbia din piept şi am dat din cap.

— Cine-i fata?

— Domnişoara Carmen Sternwood, domnule.

— Ar trebui s-o înţărcaţi. Pare destul de mare.

Mă privi cu o politeţe gravă şi repetă cele spuse.

2

Am trecut de glasvand şi am apucat-o pe o alee pavată cu dale roşii, netede, între extremitatea pajiştei şi garaj. Şoferul tinerel scosese între timp o limuzină neagră, mare şi nichelată şi o curăţa. Am ajuns pe alee la o latură a serei, iar majordomul mi-a deschis o uşă şi s-a dat la o parte. Uşa dădea într-un fel de vestibul, ca un cuptor uşor încins. Majordomul mă urmă, închise uşa exterioară, deschise o alta dinăuntru şi trecurăm mai departe. Aici domnea, într-adevăr, o mare căldură. Aerul era greu, umed, plin de aburi şi îmbâcsit de mirosul greţos al orhideelor tropicale înflorite. De pe pereţii de sticlă şi de pe acoperişul umezit din abundenţă cădeau pe plante picături mari de apă. Lumina devenise de un verde nefiresc, ca filtrată printr-un acvariu. Încăperea era ticsită de plante, o pădure întreagă, cu frunze oribile şi cărnoase şi cu tulpini ca degetele proaspăt spălate ale morţilor. Mirosul era copleşitor, ca al alcoolului când fierbe înăbuşit.

Majordomul reuşi să mă conducă printre plante, evitând să fiu plesnit peste faţă de frunzele lor îmbibate cu apă şi, după o vreme, am ajuns într-un luminiş din centrul junglei, sub cupolă. Aici, pe o suprafaţă acoperită cu dale hexagonale, fusese întins un vechi covor turcesc, roşu; pe covor se afla un fotoliu cu rotile, pentru invalizi, iar în fotoliu un bătrân, evident pe moarte, care în timp ce înaintam ne urmări cu o privire întunecată, stoarsă de mult de orice energie, dar păstrând încă expresia directă, neagră ca pana corbului, a ochilor din portretul de deasupra consolei din hol. Restul feţei era o mască plumburie, cu buze livide, nas ascuţit, tâmple scobite şi cu lobii urechilor întorşi în afară, toate semne evidente ale unei apropiate descompuneri. Trupul lung şi slab era înfăşurat – în acea zăpuşeală – într-un pled de călătorie şi într-un halat de baie roşu, decolorat. Mâinile zăceau moi una într-alta pe pled, subţiri ca nişte gheare, cu unghiile roşu-purpuriu. Câteva smocuri de păr alb şi uscat se agăţau de pielea capului, ca florile sălbatice ce se luptă să supravieţuiască pe stânca seacă.

Majordomul se opri în faţa lui şi spuse:

— Domnul Marlowe, domnule general.

Bătrânul nu se clinti, nu vorbi şi nici măcar nu mă salută din cap. Se mulţumi să mă privească inert. Majordomul îmi împinse în spate un fotoliu de răchită umed şi am luat loc. Îmi culese pălăria cu un gest expert.

Atunci, bătrânul îşi adună vocea ca din fundul unui puţ şi spuse:

— Coniac, Norris. Cum beţi coniacul, domnule?

— Mi-e indiferent.

Majordomul dispăru printre plantele oribile. Generalul vorbi din nou, economisindu-şi energia cu grija cu care o artistă de cabaret, fără angajament, îşi trage în picioare ultima pereche bună de ciorapi.

— Mie îmi plăcea să-l beau cu şampanie. Cu şampanie rece ca la Valley Forge, cam la o treime de pahar de coniac. Puteţi să vă scoateţi haina, domnule. E prea cald aici pentru cineva cu sânge în vine.

M-am ridicat, mi-am scos haina şi mi-am şters cu batista faţa, gâtul şi dosul palmelor. Nici la St. Louis, în august, nu e aşa cald ca acolo, în seră. M-am aşezat din nou şi cu un

gest automat am întins mâna după țigări, apoi m-am oprit. Bătrânul surprinse gestul și zâmbi ușor.

— Puteți fuma, domnule. Îmi place mirosul de tutun.

Am aprins o țigară și am suflat fumul spre el, iar generalul l-a mirosit cum face un câine de vânătoare la o gaură de șobolani. Un zâmbet vag îi miji în colțurile umbrite ale gurii.

— Halal de așa viață când ajungi să-ți satisfaci viciile prin intermediul altuia, spuse el foarte sec. Îl aveți în fața dumneavoastră pe jalnicul supraviețuitor al unei vieți cam destrăbălate, un infirm paralizat de ambele picioare și de jumătatea inferioară a trupului. Nu pot să mănânc decât foarte puțin, iar somnul meu e atât de aproape de starea de trezie, încât nu merită să mai fie numit somn. Se pare că trăiesc în mare măsură de pe urma căldurii, ca un păianjen nou-născut, iar orhideele sunt un pretext pentru căldură. Vă plac orhideele?

— Nu în mod deosebit.

Generalul închise ochii pe jumătate.

— Sunt niște plante dezgustătoare. Carnea lor seamănă prea mult cu cea omenească. Iar parfumul lor are mirosul dulce și putred al unei târfe.

Privindu-l, am rămas cu gura deschisă. Zăpușeala umedă și moale ne înfășura ca un giulgiu. Bătrânul dădu din cap, ca și cum gâtul s-ar fi temut de greutatea capului. Apoi majordomul reveni, împingând prin junglă o măsuță cu rotile, îmi pregăti un coniac cu sifon, înfășură într-un șervet umed căldarea de aramă cu gheață și dispăru încet printre orhidee. În fundul junglei se deschise și se închise o ușă.

Am sorbit băutura. Bătrânul se linse pe buze, cu privirea ațintită permanent asupra mea, mișcând încet o buză peste cealaltă cu o concentrare funebră, ca un cioclu care își freacă mâinile.

— Vorbiți-mi despre dumneavoastră, domnule Marlowe. Presupun că am dreptul să vă întreb...

— Firește, dar sunt foarte puține de spus. Am treizeci și trei de ani, am studiat pe vremuri la Universitate și mai sunt în stare să vorbesc englezește, dacă-i nevoie. Nu-i mare lucru de meseria mea. Am lucrat pe vremuri ca anchetator pentru domnul Wilde, procurorul districtual. Anchetatorul lui principal, un anume Bernie Ohls, m-a chemat și mi-a spus că doriți să mă vedeți. Nu sunt căsătorit, pentru că nu-mi plac nevestele polițiștilor.

— Și sunteți și cam cinic, zise bătrânul și zâmbi. Nu v-a plăcut să lucrați pentru Wilde?

— Am fost concediat. Pentru indisciplină. Am un renume grozav în materie de indisciplină, domnule general.

— Și eu, domnule Marlowe. Mă bucur s-o aud. Ce știți despre familia mea?

— Mi s-a spus că sunteți văduv și că aveți două fete tinere, drăguțe și neastâmpărate. Una a fost căsătorită de trei ori, ultima oară cu un fost traficant de alcool, cunoscut în lumea lui sub numele de Rusty Regan. Asta-i tot ce am auzit, domnule general.

— Vi s-a părut stranie vreuna din informații?

— Poate partea cu Rusty Regan. Deși eu m-am înțeles întotdeauna cu traficanții de alcool.

Zâmbi vag, în felul său economicos.

— Se pare că și eu. Țin foarte mult la Rusty. Un irlandez vioi, cu păr cârlionțat, născut la Clonmel, cu ochi triști și cu un surâs cât bulevardul Wilshire. Prima oară când l-am văzut mi-am închipuit despre el ceea ce credeți, probabil, și dumneavoastră – un aventurier care s-a pomenit peste noapte plin de parale.

— Se vede c-ați ținut la el. Ați învățat să vorbiți ca Rusty.

Își vârî mâinile subțiri și livide sub marginea pledului. Mi-am stins țigara și am băut restul de coniac.

— A fost ca un suflu de viață pentru mine, cât a stat aici. Își petrecea cu mine ceasuri întregi, transpirând ca un porc, bând coniac cu litrul și povestindu-mi despre Revoluția Irlandeză. Fusese ofițer în aviația irlandeză. Nici măcar nu se afla legal în Statele Unite. Firește, a fost o căsătorie ridicolă și probabil că n-a ținut nici o lună în chip de căsnicie. Vă dezvălui secrete de familie, domnule Marlowe.

— Rămân mai departe secrete. Ce s-a întâmplat cu el?

Bătrânul mă privi rigid.

— A plecat acum o lună. Brusc, fără să sufle o vorbă. Fără ca măcar să-și ia rămas bun de la mine. Asta m-a cam jignit, dar Rusty crescuse la o școală aspră a vieții. În curând am să primesc vești de la el. Între timp sunt iar șantajat.

— Iar?

Îşi scoase mâinile de sub marginea pledului, ţinând în ele un plic cafeniu.

— Mi-ar fi părut foarte rău pentru cel care ar fi încercat să mă şantajeze când era Rusty aici. Cu câteva luni înainte de venirea lui – adică acum vreo nouă sau zece luni – i-am plătit unui anume Joe Brody cinci mii de dolari ca s-o lase în pace pe fiica mea, Carmen.

— Ah, am spus.

Îşi mişcă sprâncenele subţiri şi albe.

— Ce înseamnă „Ah"?

— Nimic.

Continuă să mă fixeze, puţin încruntat. Apoi zise:

— Luaţi acest plic şi cercetaţi-l. Şi mai serviţi-vă cu coniac.

Am luat plicul de pe genunchii lui şi m-am aşezat din nou. Mi-am şters palmele şi am întors plicul. Purta adresa generalului Guy Sternwood, Alta Brea Crescent nr. 3765, West Hollywood, California. Adresa era cu cerneală, cu litere aplecate, cum scriu de obicei inginerii. Plicul era tăiat. L-am desfăcut şi am scos dinăuntru o carte de vizită cafenie şi trei bucăţele de carton. Cartea de vizită era din olandă subţire, cafenie, gravată cu bronz: „Domnul Arthur Gwynn Geiger". Fără adresă. În colţul de jos, din stânga, era scris foarte mic: „Cărţi rare şi ediţii de lux". Am întors cartea de vizită. Pe dosul ei alte cuvinte scrise aplecat:

Stimate domn, în ciuda imposibilităţii legale de a obţine banii de pe chitanţele aici anexate, care reprezintă, într-adevăr, datorii la joc, presupun că dumneavoastră doriţi să le achitaţi.

Cu respect,
A. G. Geiger

M-am uitat la bucăţelele de carton alb. Erau chitanţe completate cu cerneală, datate cu diferite prilejuri la începutul lunii trecute, în septembrie:

La cerere, promit să-i plătesc lui Arthur Gwynn Geiger sau să-i eliberez un cec în valoare de o mie de dolari fără dobândă. Pentru valori primite.

Carmen Sternwood

Scrisul era lăbărţat, ca al unui înapoiat mintal, cu o mulţime de floricele şi de cerculeţe în locul punctelor. Mi-am mai pregătit o băutură, am sorbit-o şi pe-asta şi am pus deoparte documentul.

— La ce concluzii aţi ajuns?, m-a întrebat generalul.

— N-am ajuns încă la niciuna. Cine-i acest Arthur Gwynn Geiger?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Ce spune Carmen?

— N-am întrebat-o. Şi nici nu intenţionez. Dac-aş face-o, şi-ar suge degetul mare şi m-ar privi timid.

— Am întâlnit-o în hol. A procedat la fel şi cu mine. Apoi a încercat să mi se aşeze în poală.

Expresia îi rămase neschimbată. Mâinile chircite i se odihneau calm pe marginea pledului, iar zăpuşeala, care îmi dădea senzaţia că mă transformasem într-un rasol fierbinte, nu părea nici măcar să-l încălzească.

— Trebuie să fiu politicos? Sau să mă comport firesc?

— N-am remarcat că suferiţi de multe complexe, domnule Marlowe.

— Cele două fete ies mult împreună?

— Nu cred. Am impresia că au apucat-o pe căi diferite şi oarecum opuse, ducând la pierzanie. Vivian e răzgâiată, pretenţioasă, şmecheră şi fără milă. Carmen e un copil căruia îi place să smulgă aripile muştelor. Au tot atâta răspundere morală cât o pisică. Nici eu n-am răspundere morală. Niciun Sternwood n-a avut vreodată. Continuaţi.

— Presupun că sunt foarte instruite. Îşi dau seama de actele lor.

— Vivian a frecventat mai multe şcoli bune, pentru snobi, şi a fost şi la Universitate. Carmen a urmat vreo şase şcoli, cu principii din ce în ce mai liberale şi a terminat de unde a început. Bănuiesc că ambele au avut şi au încă toate viciile obişnuite. Dacă vă par nitel cam sinistru ca tată, domnule Marlowe, e fiindcă legătura mea cu viaţa e mult prea slabă ca să-mi îngăduie ipocrizii victoriene.

Îşi lăsă capul pe spate, închise ochii, apoi îi deschise brusc.

— E de prisos să mai adaug că un om care zămisleşte copii pentru prima oară la cincizeci şi patru de ani capătă ceea ce merită.

Am sorbit din paharul de coniac şi i-am dat dreptate. Pulsul din gâtlejul lui scofâlcit şi cenuşiu tresări vizibil şi totuşi atât de slab, încât cu greu se putea numi puls. Un bătrân pe trei-sferturi mort şi totuşi hotărât să creadă că e în stare să reziste.

— La ce concluzii aţi ajuns?, mă întrebă el deodată.

— Eu aş plăti.

— De ce?

— Problema e să plăteşti puţini bani ca să scapi de mulţi nervi. Sunt sigur că-i ceva la mijloc. Dar cred că nimeni n-o să vă frângă inima dacă n-a reuşit până acum. Şi ar trebui ca o groază de şantajişti să-şi piardă o groază de timp pentru a vă jefui de atâţia bani, încât măcar să băgaţi de seamă.

— Am şi eu mândria mea, domnule, răspunse el rece.

— Cineva se bizuie pe asta. E cel mai comod mijloc de a-i păcăli. Plătiţi, ori anunţaţi poliţia. Geiger poate obţine banii de pe aceste chitanţe, în afară de cazul când dovediţi că-i o fraudă la mijloc. Preferă însă să vi le dăruiască, recunoscând că sunt datorii făcute la cărţi, oferindu-vă astfel posibilitatea să vă apăraţi, chiar presupunând că le-ar fi păstrat. Dacă-i un escroc, îşi cunoaşte meseria, iar dacă-i un om cinstit, ocupându-se printre altele şi cu împrumuturi, se cuvine să-şi primească banii. Cine-i acest Joe Brody, căruia i-aţi plătit cinci mii de dolari?

— Un fel de cartofor. Nu-mi aduc bine aminte. Norris s-ar putea să ştie. Majordomul meu.

— Fiicele dumneavoastră au banii lor, nu-i aşa, domnule general?

— Vivian are, dar nu prea mulţi. Carmen e încă minoră pentru a primi moştenirea rămasă de la mama ei. Le dau amândurora alocaţii substanţiale.

— Pot să vă scap de acest Geiger, domnule general, dacă doriţi. Oricine ar fi şi indiferent cu ce v-ar avea la mână. S-ar putea să vă coste nişte bani, în afara celor plătiţi mie. Fireşte, dându-i banii, nu rezolvaţi nimic. Nu rezolvi niciodată nimic dacă accepţi şantajul. Figurezi pe listele lor de buni platnici.

— Înţeleg.

Înălţă indiferent din umerii ascuţiţi şi largi de sub halatul roşu şi decolorat.

— Adineauri aţi spus să-i plătesc. Acum spuneţi că n-o să rezolv nimic astfel.

— Vreau să spun că v-ar reveni mai ieftin şi ar fi mai uşor să-i cedaţi o sumă oarecare. Asta-i tot.

— Mă tem că sunt un om cam nerăbdător, domnule Marlowe. Care-i tariful dumneavoastră?

— Douăzeci şi cinci de dolari pe zi plus cheltuielile.. Dacă am noroc.

— Înţeleg. Mi se pare o sumă destul de rezonabilă pentru a extirpa excrescenţele morbide de pe spinarea unora. O operaţie extrem de delicată. Sper că vă daţi seama. Vă rog ca operaţia dumneavoastră să fie cât mai puţin dureroasă pentru pacient, nu? S-ar putea să fie mai multe operaţii, domnule Marlowe.

Am dat pe gât şi cel de-al doilea pahar de coniac şi mi-am şters buzele şi faţa. Căldura toridă nu m-a slăbit nici după ce am băut coniacul. Generalul clipi spre mine şi trase de marginea pledului.

— Pot să cad la o înţelegere cu acest tip dacă găsesc că-i destul de cinstit?, am întrebat.

— Da. Cazul e acum în mâinile dumneavoastră. Nu fac niciodată o treabă pe jumătate.

— Am să-l iau prin surprindere. O să creadă că i-a căzut un pod în cap.

— Sunt convins c-o s-o faceţi. Iar acum, vă rog să mă iertaţi. Sunt obosit.

Întinse mâna şi atinse clopoţelul de pe braţul fotoliului. Şnurul era vârât într-un cablu negru care se încolăcea printre hârdaiele vopsite în verde-închis, pline de orhidee în creştere şi putrezire. Îşi închise ochii, apoi îi deschise, mă fixă o clipă cu privirea lui strălucitoare şi se cufundă între perne. Pleoapele îi căzură din nou şi nu-mi mai dădu nicio atenţie.

M-am ridicat, mi-am luat haina de pe spătarul umed al fotoliului de răchită şi am plecat cu ea în mână printre

orhidee, am deschis cele două uşi şi m-am oprit afară pe prag, în aerul înţepător de octombrie, trăgând în piept puţin oxigen. Şoferul de lângă garaj dispăruse. Majordomul înaintă pe cărarea roşie, călcând uşor şi egal, cu trupul drept, precum o scândură de călcat. Mi-am îmbrăcat haina şi l-am urmărit cum se apropie.

S-a oprit cam la o jumătate de metru de mine şi mi-a spus grav:

— Doamna Regan ar dori să vă vadă înainte să plecaţi, domnule. Iar în privinţa banilor, domnul general mi-a dat instrucţiuni să vă înmânez un cec pentru orice sumă credeţi de cuviinţă.

— Cum ţi-a dat instrucţiuni?

Păru uimit, apoi zâmbi.

— A, înţeleg, domnule. Sunteţi, fireşte, detectiv. După felul cum a sunat clopoţelul.

— Dumneata îi scrii cecurile?

— Mă bucur de această favoare.

— Înseamnă că n-ai să mori sărac. N-am nevoie acum de bani, îţi mulţumesc. În ce chestiune doreşte să mă vadă doamna Regan?

Ochii lui albaştri mă priviră calm şi discret.

— Şi-a format o idee eronată asupra scopului vizitei dumneavoastră, domnule.

— Cine i-a pomenit de vizita mea?

— Ferestrele de la camera ei dau spre seră. V-a văzut când aţi intrat. Am fost silit să-i spun cine sunteţi.

— Nu-mi place treaba asta.

Ochii lui albaştri se contractară.

— Aveţi cumva intenţia să mă învăţaţi care îmi sunt îndatoririle, domnule?

— Nu. Dar mă amuză grozav când încerc să mi le închipui.

O clipă ne-am privit lung. Mi-a aruncat o privire furioasă şi albastră şi a plecat.

3

Camera era prea mare, tavanul prea sus, uşile prea înalte, iar mocheta albă părea un strat proaspăt de zăpadă căzut pe Lacul Arrowhead. Peste tot oglinzi lungi şi ornamente de cristal. Mobilă sidefie cu garnituri cromate şi imense draperii sidefii căzând în falduri pe covorul alb, la un metru de ferestre. Albul făcea ca sidefiul să pară murdar, iar sidefiul făcea ca albul să pară livid. Ferestrele dădeau spre dealurile peste care coborâse înserarea. În curând avea să plouă. În aer începuse să se simtă o apăsare.

M-am aşezat pe marginea unui fotoliu moale şi adânc şi-am privit-o pe doamna Regan. Merita s-o priveşti. Am fost sigur că are să-mi dea de furcă. Stătea întinsă pe un şezlong modern şi îşi scosese papucii, aşa că m-am uitat lung la picioarele acoperite cu ciorapi de mătase foarte fini. Picioarele păreau aşezate pentru a fi privite. Erau accesibile până la genunchi, iar unul mult mai sus. Genunchii aveau gropiţe, nu erau osoşi sau ascuţiţi. Pulpele erau frumoase, gleznele lungi şi subţiri şi cu o linie destul de armonioasă pentru a inspira un poem muzical. Doamna Regan era înaltă, ciolănoasă şi voinică. Îşi sprijinea capul pe o pernă de mătase sidefie. Avea păr negru, sârmos, pieptănat cu cărare la mijloc, şi ochii negri şi fierbinţi ai portretului din hol. Gura şi bărbia îi erau frumos desenate. Buzele îi atârnau în jos, cu o expresie posacă, iar cea inferioară era plină.

Avea alături un pahar. Luă o înghiţitură şi mă urmări cu răceală peste marginea paharului.

— Aşadar, eşti detectiv particular. Am crezut că nu există în realitate, ci doar în cărţi. Sau că sunt nişte stârpituri slinoase care cotrobăie prin hoteluri.

N-aveam ce să-i răspund, aşa că am lăsat-o să continue. Puse paharul pe braţul plat al şezlongului, făcu să sclipească smaraldul de pe deget, apoi îşi netezi părul. M-a întrebat încet:

— Ţi-a plăcut tata?

— Da.

— Ţine la Rusty. Presupun că ştii cine-i Rusty...

— Hm.

— Rusty era practic şi vulgar uneori, dar era un om în carne şi oase. Şi îl distra formidabil pe tata. Rusty n-ar fi trebuit să plece astfel. Tata a regretat foarte mult, deşi nu recunoaşte. S-au ţi-a spus ceva?

— A pomenit parcă.

— Nu prea vorbeşti mult, nu-i aşa domnule Marlowe? Tata însă ţine să-l găseşti pentru el, nu?

Profitând de pauză, am privit-o politicos.

— Da şi nu.

— Nu prea-i un răspuns. Crezi că-l poţi găsi?

— N-am spus că voi încerca. De ce nu vă adresaţi Biroului de persoane dispărute? Dispun de o organizaţie întreagă. Nu-i o treabă pentru un singur om.

— O, tata nici nu se gândeşte să apeleze la poliţie.

Mă privi din nou cu calm, peste pahar, apoi îl goli şi sună. Pe o uşă laterală intră o servitoare. O femeie de vârstă mijlocie, cu faţă lunguiaţă, galbenă şi blândă, cu nas lung, fără bărbie şi cu ochi mari şi umezi. Semăna cu un cal bătrân şi simpatic trimis la păscut după ce adusese servicii îndelungate. Doamna Regan îi făcu semn cu paharul gol, iar servitoarea îi mai amestecă o băutură, i-o dădu şi ieşi din odaie fără să scoată o vorbă, fără să-mi arunce o privire.

Când uşa se închise, doamna Regan spuse:

— Ei, ce-ai de gând să faci?

— Cum şi când a întins-o Regan?

— Nu ţi-a spus tata?

Am plecat capul şi i-am rânjit. S-a înroşit. Ochii ei negri aruncau văpăi de mânie.

— Nu văd de ce te crezi obligat să faci pe şmecherul, se răsti ea. Şi nu-mi place purtarea dumitale.

— Nici eu nu mă dau în vânt după a dumneavoastră, i-am răspuns. Nu eu am cerut să vă văd. Mă lasă rece că mă luaţi de sus sau că în locul dejunului beţi o sticlă de whisky. Mă lasă rece că-mi arătaţi picioarele. Sunt foarte frumoase şi mă bucur să le fac cunoştinţă. Mă lasă rece că nu vă place purtarea mea. Am maniere foarte proaste. Îmi dau bătaie de cap în serile lungi de iarnă. Şi nu vă mai pierdeţi vremea încercând să mă trageţi de limbă.

Trânti paharul atât de violent, încât băutura sări pe o pernă sidefie. Îşi aruncă picioarele pe podea şi se sculă cu ochii arzând de mânie şi cu nările dilatate. Avea gura deschisă, iar dinţii strălucitori mă ameninţau. Pumnii i se înălbiseră.

— Nimeni nu mi se adresează aşa, spuse ea gros.

Am rămas nemişcat şi i-am rânjit. Îşi închise gura foarte încet şi se uită jos la băutura vărsată. Se aşeză pe marginea şezlongului şi îşi prinse bărbia în palmă.

— Dumnezeule, ce namilă brună şi arătoasă! Ar trebui să te calc cu Buick-ul.

Am frecat un chibrit pe unghie şi de data asta s-a aprins. Am pufăit fumul şi-am aşteptat.

— Urăsc bărbaţii autoritari, spuse ea. Pur şi simplu îi urăsc.

— La urma-urmei, de ce vă temeţi, doamnă Regan?

Ochii i se înălbiră. Apoi se întunecară până părură doar pupilă. Nările îi fremătau.

— Nu te-a chemat câtuşi de puţin în legătură cu el, spuse ea cu o voce încordată, care trăda încă urme de mânie. În legătură cu Rusty. Nu-i aşa?

— Întrebaţi-l mai bine pe el.

Se enervă din nou.

— Ieşi afară! Ieşi dracului afară!

M-am ridicat.

— Stai jos!, se răsti ea.

M-am aşezat la loc. Mă împungeam cu un deget în palmă şi aşteptam.

— Te rog, spuse ea. Te rog. Ai putea să-l găseşti pe Rusty... dacă tata ar dori s-o faci.

Nu i-a mers nici de data asta. Am dat din cap şi am întrebat-o:

— Când a plecat?

— Într-o după-amiază, acum o lună. A plecat pur şi simplu cu maşina lui, fără să spună o vorbă. Maşina a fost găsită undeva într-un garaj particular.

— Cine a găsit-o?

Deveni iar vicleană. Întreg trupul părea că i se destinde. Apoi îmi zâmbi cuceritor:

— Deci nu ţi-a spus.

Vocea îi era aproape veselă, ca şi cum m-ar fi păcălit. Poate că reuşise.

— Ba da, mi-a vorbit despre domnul Regan. Dar nu m-a chemat pentru el. Asta încercaţi să scoateţi de la mine?

— Fii convins că nu mă interesează să scot nimic de la dumneata.

M-am ridicat din nou.

— Atunci, am să plec.

N-a spus nimic. M-am îndreptat spre uşa mare, înaltă şi albă pe care intrasem. Când m-am uitat înapoi, doamna Regan îşi prinsese buza între dinţi şi o frământa, ca un cătel jucându-se cu ciucurii unui covor.

Am ieşit, am coborât pe scara din dale până am ajuns în hol, iar majordomul apăru de undeva, aducându-mi pălăria. Am pus-o pe cap în timp ce-mi deschidea uşa.

— Ai făcut o greşeală, i-am spus. Doamna Regan nu voia să mă vadă.

Îşi înclină capul cu păr argintiu şi îmi răspunse politicos:

— Regret, domnule. Fac multe greşeli.

Apoi închise uşa în urma mea.

Am rămas pe prag, am tras în piept fumul de ţigară şi mi-am rotit privirea peste şirul de terase cu ronduri de flori şi arbuşti tunşi, până la gardul de fier înalt, cu sulițe aurite, care înconjura întreaga proprietate. O alee în serpentină aluneca la vale printre parapetele teraselor şi ajungea la porţile de fier deschise. Dincolo de zid, dealul cobora pe o distanţă de mai mulţi kilometri. De la înălţimea aceea de-abia zăream, slab şi departe, câteva dintre vechile schele de lemn ale exploatării petrolifere de pe urma căreia se îmbogăţise familia Sternwood. Cea mai mare parte a terenului devenise parc public, curăţat de sonde şi dăruit oraşului de generalul Sternwood. Dar o mică suprafaţă producea încă, prin grupurile de puţuri, de la şapte sute la nouă sute de litri de petrol pe zi. Mutându-se pe coama dealului, familia Sternwood nu mai era silită să miroasă apa stătută, colectată în puţuri, sau petrolul, dar îşi putea privi pe ferestrele din faţă sursa averii. Dacă ar fi avut chef. Dar nu cred că avea.

Am luat-o pe jos pe o potecă pavată cu cărămidă, din terasă în terasă, am apucat-o de-a lungul gardului, apoi am ieşit pe poartă să-mi iau maşina, parcată pe stradă sub un arbore de piper. Pe dealuri începuse să scapere trăsnete, iar cerul de deasupra lor căpătase o culoare purpuriu-închisă. Avea să plouă cu găleata. Aerul se făcuse umed, prevestind ploaia. Am tras capota maşinii înainte de-a o lua spre centru.

Avea picioare frumoase. I-o recunoşteam. Şi ea, şi tatăl ei erau doi cetăţeni foarte vicleni. El, probabil, doar mă încercase; însărcinarea pe care mi-o dăduse era o treabă de avocat. Chiar dacă domnul Arthur Geiger, „Cărţi rare şi ediţii de lux", se dovedea un şantajist, tot o treabă de avocat rămânea. În afară de cazul când ieşeau la iveală alte lucruri decât cele aparente. La prima vedere, mi-am spus că s-ar putea să mă amuze să le descopăr.

M-am dus cu maşina până la Biblioteca Publică din Hollywood şi am încercat superficial un volum masiv, intitulat *Ediţii princeps celebre*. O răsfoire de o jumătate de oră mi-a deschis pofta pentru masa de prânz.

4

Magazinul lui A. G. Geiger era la stradă, în partea de nord a bulevardului, aproape de Las Palmas. Uşa de la intrare, în mijlocul faţadei, era mult retrasă de la trotuar, vitrinele aveau sus obloane de aramă, iar în dosul lor paravane chinezeşti, aşa că nu puteam vedea în magazin. În vitrine, tot felul de fleacuri orientale. Nu mi-am dat seama dacă aveau vreo valoare, nefiind colecţionar de antichităţi, cu excepţia facturilor vechi neachitate.

Uşa de la intrare era din sticlă securit şi nu prea vedeam prin ea, deoarece înăuntru era foarte întuneric. De o parte a magazinului se afla intrarea în bloc, iar de cealaltă o prăvălie cu bijuterii pe credit. Bijutierul stătea în uşă cu un aer plictisit, clătinându-se pe călcâie – un evreu înalt, arătos, cu păr cărunt, îmbrăcat în haine închise şi strâmte şi cu un diamant de vreo nouă carate pe mâna dreaptă. Un zâmbet vag şi înţelegător îi înflori în colţul gurii când am intrat în

magazinul lui Geiger. În urma mea uşa s-a închis singură şi încet şi-am păşit pe o mochetă albastră, groasă. În încăpere se aflau fotolii comode din piele albastră, iar alături suporturi cu scrumiere. Pe mese înguste şi lustruite erau expuse între suporturi câteva legături în piele, gravate manual. În vitrinele de pe pereţi am zărit alte legături în piele, lucrate tot manual. O marfă plăcută la vedere, de genul celei pe care un parvenit o cumpără cu metrul şi apoi cere cuiva să-i graveze numele pe cotoare. În fundul magazinului se găsea o despărţitură de lemn marmorat, cu o uşă la mijloc, închisă. În colţul dintre despărţitură şi perete, la un mic birou cu o veioză din lemn sculptat, şedea o femeie.

Se ridică încet şi înaintă spre mine legănându-se; era îmbrăcată cu o rochie neagră, mată, strânsă pe trup. Avea şolduri lungi şi păşea într-un fel cum nu prea văzusem pe cineva păşind prin librării. Avea un păr blond-cenuşiu, ochi verzui cu gene rimelate şi era pieptănată lins, cu părul tras de pe urechile în care sclipeau nasturi mari de sticlă neagră. Degetele-i erau lăcuite cu argintiu. În ciuda machiajului, lăsa impresia că ar avea un accent senzual.

Se apropie cu destulă forţă de seducţie pentru a strica dejunul unor oameni de afaceri şi îşi lăsă capul pe spate pentru a aranja o buclă rebelă, dar nu foarte rebelă, a părului care lucea moale. Zâmbea prudent, dar putea fi convinsă să devină simpatică.

— Ce doriţi?, se interesă ea.

Îmi pusesem ochelarii de soare prevăzuţi cu rame de corn. Mi-am ascuţit vocea şi-am început să ciripesc.

— N-aveţi cumva un *Ben Hur*, ediţia 1860?

N-a zis: „Hm"?, deşi ar fi avut chef. Îmi zâmbi rece.

— O ediţie princeps?

— A treia. Cea cu erată la pagina 116.

— Mă tem că n-o avem... Momentan.

— Atunci poate aveţi *Chevalier Audubon*, ediţia 1840... Caseta întreagă, fireşte.

— Hm... Nu momentan, răspunse ea răguşit.

Zâmbetul îi atârna nesigur şi m-am întrebat ce mutră o să facă la dispariţia acestuia.

— Vindeţi, într-adevăr, cărţi?, am întrebat-o cu falsă politeţe.

Mă măsură din cap până-n picioare. Nu mai zâmbea. Privirea aproape i se înăsprise. Stătea dreaptă şi ţeapănă. Arătă cu unghiile argintii în direcţia vitrinelor cu rafturi dintr-un perete într-altul.

— Cu ce seamănă astea, cu nişte grepfruturi?, se interesă ea ironic.

— Oh, ştiţi, dar fleacurile astea nu mă interesează aproape deloc. Au probabil copii de gravuri, colorate facil şi extrem de comune. Vulgarităţile obişnuite. Nu. Regret. Nu.

— Înţeleg.

Încercă să-şi readucă zâmbetul pe faţă. Era furioasă ca un ajutor de primar bolnav de oreion.

— Poate domnul Geiger... Dar lipseşte momentan.

Ochii ei mă cercetau cu grijă. Se pricepea la cărţi rare cum mă pricepeam eu să dresez purici.

— Poate că se întoarce mai târziu?

— Mă tem că numai foarte târziu.

— Regret enorm. Enorm de mult. Am să mă instalez într-unul din aceste adorabile fotolii şi-am să fumez o ţigară. Nu prea am ce face după-amiaza întreagă. Singura-mi preocupare e lecţia mea de trigonometrie.

— Fireşte, spuse ea. Desigur.

M-am întins pe unul dintre fotolii şi mi-am aprins o ţigară cu bricheta rotundă şi nichelată de pe suportul cu scrumieră. Fata nu se clinti, rămase cu buza inferioară între dinţi şi cu ochii vag tulburaţi. Dădu, în cele din urmă din cap, se întoarse încet şi reveni la biroul ei mic din colţ. Mă urmări din dosul lămpii. M-am aşezat picior peste picior şi-am căscat. Degetele cu unghii argintii se îndreptară spre furca telefonului de pe birou, nu-l atinseră, se retraseră şi începură să răpăie pe birou.

Tăcere cam cinci minute. Uşa se deschise şi un tip înalt şi cu aer înfometat, cu nas mare şi baston în mână, intră discret şi închise uşa în urma sa, asigurându-se că aceasta s-a prins în clanţă, păşi spre birou şi lăsă pe el un pachet ambalat. Scoase din buzunar un portvizit de focă, având colţuri de aur, şi-i arătă blondei ceva. Blonda apăsă pe un buton de pe birou.

Tipul înalt se îndreptă spre uşa din despărţitura lambrisată şi o deschise doar cât să se strecoare înăuntru.

Mi-am terminat ţigara şi mi-am aprins alta. Minutele se scurgeau încet. Pe bulevard, maşinile claxonau înfundat şi posac. O cursă interurbană roşie trecu huruind. Lumina unui semafor clipi într-o intersecţie. Blonda se sprijini în cot, îşi puse o palmă deasupra ochilor şi mă privi ţintă pe dedesubt. Uşa despărţiturii se deschise şi tipul înalt, cu baston, se furişă afară. Avea un alt pachet ambalat, de mărimea unei cărţi mari. Se duse la birou şi plăti. Plecă aşa cum venise, mergând pe vârfuri, respirând cu gura deschisă, aruncându-mi o privire pătrunzătoare şi oblică în timp ce trecea pe alături.

M-am ridicat, am salutat-o pe blondă ducând degetul la pălărie şi m-am luat după individ. O apucă spre partea apuseană a oraşului, pendulând bastonul într-un arc scurt şi precis, exact deasupra pantofului drept. Era uşor de urmărit. Haina, croită dintr-un cupon de păr de cămilă cam ţipător, avea umeri atât de largi, încât gâtul îi ieşea ca o tulpină de grâu, iar capul i se bălăbănea deasupra în vreme ce mergea. Am parcurs un bloc şi jumătate. La semaforul de la Bulevardul Highland m-am oprit lângă el şi l-am lăsat să mă vadă. Mă privi în treacăt, apoi brusc mă fixă cu atenţie şi se îndepărtă rapid. Când lumina trecu pe verde, am traversat Bulevardul Highland şi-am mai străbătut distanţa unui bloc. Grăbi pasul cu picioarele lui lungi şi la colţul străzii avea un avans de douăzeci de metri. O luă la dreapta. La vreo treizeci de metri, pe deal, se opri, îşi prinse bastonul de braţ, scotoci în buzunarul de la piept şi scoase un portţigaret de piele. Vârî o ţigară în gură, aprinse un băţ de chibrit şi când îl ridică se uită înapoi, mă văzu că-l urmăresc de la colţ şi se îndreptă de parcă i-ar fi tras cineva un picior în fund. Aproape că ridica praful în urmă în timp ce trecea pe lângă bloc, călcând cu paşi lungi şi nesiguri şi bocănind cu bastonul în caldarâm. O apucă din nou spre stânga. Luase un avans de cel puţin o jumătate de bloc când am ajuns în locul unde cotise. Mă trăsese pe sfoară. Era o străduţă strâmtă, străjuită de pomi, pe o parte cu un parapet, iar pe cealaltă cu trei curţi cu bungalouri.

Dispăruse. Am pornit lent pe lângă parapet, privind în toate părţile. În cea de-a doua curte am văzut ceva. Aşezarea se numea La Baba, o curte liniştită şi cufundată în întuneric, cu un şir dublu de bungalouri, umbrite de arbori. Aleea centrală era mărginită de chiparoşi italieni, tăiaţi scurt, în forma vaselor de ulei din basmul *Ali Baba şi cei patruzeci de hoţi*. În dosul celui de-al treilea vas se mişcă marginea unei mâneci croite dintr-un material cadrilat şi ţipător.

M-am sprijinit de un arbore de piper de pe terenul de parcare şi-am aşteptat. Pe dealuri bubuiau din nou tunete. Fulgerul clipea şi se reflecta în norii negri, adunaţi grămadă departe, spre sud. Câteva picături prudente se întinseră pe caldarâm, lăsând urme ca monedele de cinci cenţi. Aerul era calm ca în sera cu orhidee a generalului Sternwood.

Mâneca din dosul arbustului reapăru, apoi un nas mare, un ochi şi nişte şuviţe cânepii, neacoperite de pălărie. Ochiul se holbă la mine. Dispăru. Perechea lui reapăru ca o ciocănitoare de cealaltă parte a arbustului. Trecură cinci minute. Îl prinsesem la strâmtoare. Tipii de teapa lui n-au nervii tari. Am auzit cum se aprinde un chibrit, apoi un fluierat. După care, o umbră întunecată alunecă pe iarbă spre arbustul de alături. Apoi ieşi pe alee, se îndreptă direct spre mine, învârtind bastonul şi fluierând. Un fluierat acru, plin de teamă. Am aruncat o privire vagă spre centrul întunecat. Trecu la trei metri de mine şi nici nu mă privi. Acum era în siguranţă. Scăpase de pachet.

L-am urmărit până a dispărut, am apucat-o pe aleea centrală a curţii La Baba şi-am desfăcut ramurile celui de-al treilea chiparos. Am tras afară o carte împachetată, am pus-o la subsuoară şi-am plecat. Nimeni n-a strigat după mine.

5

Ajuns pe bulevard, am intrat în cabina telefonică a unui *drugstore* şi-am căutat în carte numărul de telefon de acasă al domnului Arthur Gwynn Geiger. Locuia la Laverne Terrace, o stradă pe deal, care începea din Bulevardul Laurel Canyon. Am vârât moneda de cinci cenţi şi-am format numărul, de curiozitate. N-a răspuns nimeni. Am

deschis cartea de telefon la pagina magazinelor şi-am notat mai multe librării din raza blocului unde mă aflam.

Prima căreia m-am adresat se afla în partea de nord a oraşului, un magazin mare, situat la parter, unde se vindea hârtie de scris şi rechizite de birou, iar la mezanin teancuri de cărţi. Nu părea magazinul indicat. Am trecut strada şi-am mai mers două blocuri spre răsărit, în direcţia celuilalt. Acesta aducea mai degrabă cu ceea ce căutam – o prăvălie strâmtă, mică, în mare dezordine şi ticsită cu cărţi până în tavan; înăuntru, patru sau cinci amatori îşi lăsau tacticos amprentele pe supracopertele noi. Nimeni nu le acorda vreo atenţie. Am intrat în librărie, am trecut printr-o despărţitură şi m-am pomenit în faţa unei femei scunde şi brunete care citea la un birou o carte de legi.

Am deschis portvizitul şi i l-am pus pe birou ca să vadă legitimaţia dinăuntru. A privit-o, şi-a scos ochelarii şi s-a lăsat pe spătarul scaunului. Am vârât portvizitul la loc. Avea trăsăturile fine ale unei evreice inteligente. Mă fixă şi nu spuse nimic.

— Vreţi să-mi faceţi o favoare, o favoare mică de tot?, am întrebat-o.

— Nu ştiu. Despre ce-i vorba?

Avea o voce groasă şi egală.

— Cunoaşteţi magazinul Geiger de peste drum, două blocuri mai la răsărit?

— Cred c-am trecut pe alături.

— E o librărie. Dar nu ca a dumneavoastră. Ştiţi foarte bine.

Îşi strâmbă uşor buza şi nu răspunse.

— Îl cunoaşteţi pe Geiger din vedere?, am întrebat-o.

— Regret, nu-l cunosc pe domnul Geiger.

— Atunci, nu puteţi să-mi spuneţi cum arată...

Îşi strâmbă buza şi mai mult.

— De ce v-aş spune?

— Nu există nici un motiv. Dacă nu vreţi, nu vă pot sili.

Se uită prin uşa despărţiturii şi se rezemă din nou de spătar.

— Era o stea de şerif, nu?

— De agent onorific. Nu înseamnă nimic. Costă cât o ţigară de foi de zece cenţi.

— Înţeleg.

Întinse mâna după ţigări, scutură pachetul şi scoase una cu buzele. I-am întins un chibrit. Îmi mulţumi, se lăsă iar pe spate şi se uită la mine prin fum. Apoi spuse prudentă:

— Vreţi să ştiţi cum arată şi nu doriţi să-i luaţi un interviu?

— Nu-i acolo acum.

— Presupun c-are să se întoarcă. La urma-urmei, este magazinul lui.

— Nu vreau deocamdată să-i iau un interviu.

Privi din nou prin uşa deschisă.

— Vă pricepeţi cumva la cărţi rare?

— Să facem o probă.

— Aveţi cumva *Ben Hur*, ediţia a treia, din 1860, cea cu rând dublu cules la pagina 116?

Împinse de o parte volumul galben de legi, luă de pe birou o carte groasă, o răsfoi, se opri la o pagină şi o studie.

— Nimeni n-are o astfel de ediţie, spuse fără să ridice ochii. Pentru că nici nu există.

— Exact.

— Ce urmăriţi, în fond?

— Fata de la magazinul lui Geiger n-a ştiut.

Ridică privirea spre mine.

— Înţeleg. Deveniţi interesant. Oarecum.

— Sunt detectiv particular şi anchetez un caz. Pun, poate, prea multe întrebări. Mie, oricum, nu mi s-a părut.

Suflă un cerc de fum moale şi cenuşiu şi îşi vârî degetul prin el. Cercul se destrămă în fuioare delicate. Vorbea calm, indiferent.

— Cred că are sub patruzeci şi cinci de ani. Gras, de înălţime mijlocie. De vreo şaptezeci şi două de kilograme. Faţă grasă, mustaţă ca a lui Charlie Chan, ceafă groasă şi moale. E moale tot. Bine îmbrăcat, merge fără pălărie, pretinde că se pricepe la antichităţi, dar habar n-are. A, da! Are un ochi de sticlă.

— Aţi fi un poliţist grozav.

Aşeză la loc cartea de referinţe pe un raft fără geam, la marginea biroului, şi deschise din nou volumul de legi din faţa ei.

— Sper să nu fiu.

Îşi puse din nou ochelarii.

I-am mulţumit şi-am plecat. Începuse să plouă. Am rupt-o la fugă, ducând la subsuoară cartea împachetată. Maşina era pe o stradă laterală, din bulevard, aproape peste drum de magazinul lui Geiger. M-am udat ciuciulete până am ajuns acolo. M-am suit în maşină, am ridicat ferestrele şi-am şters cu batista pachetul. Apoi l-am desfăcut.

Firește, ştiam ce-aveam să găsesc înăuntru. O carte grea, bine legată, elegant tipărită, cu caractere culese manual pe hârtie fină. Împodobită cu fotografii obscene, cât pagina. Atât pozele, cât şi textul erau de o murdărie de nedescris. Cartea nu era nouă. Datele de împrumut şi restituire erau trecute într-o casetă la început. O carte împrumutată. O bibliotecă de împrumutat obscenităţi pretenţioase.

Am împachetat cartea la loc şi-am încuiat-o în portbagaj. O astfel de bandă, lucrând la lumina zilei, pe bulevard, părea să se bucure de o protecţie formidabilă. Am rămas pe loc şi m-am otrăvit cu fumul de la ţigară, am ascultat ploaia şi-am reflectat la cele întâmplate.

6

Ploaia umplea rigolele şi pe caldarâm te stropea până la genunchi. Poliţişti voinici, în impermeabile de cauciuc, lucind ca nişte ţevi de revolver, se distrau trecând în braţe peste locurile inundate fete ce chicoteau. Ploaia răpăia violent pe acoperişul maşinii şi capota de pânză groasă începu să mustească. La picioare mi se formă o băltoacă. Era prea devreme ca să înceapă toamna cu o asemenea ploaie. Mi-am îmbrăcat pardesiul şi-am apucat-o grăbit spre primul *drugstore*, de unde mi-am cumpărat o sticlă de whisky. Întors în maşină, am băut destul ca să mă încălzesc şi să-mi aţâţ curiozitatea. Depăşisem timpul de parcare, dar poliţiştii erau prea ocupaţi cu trecerea fetelor şi cu fluieratul ca să-şi mai bată capul cu mine.

În ciuda ploii, sau poate tocmai din pricina ei, la magazinul Geiger afacerile mergeau din plin. Automobile elegante opreau în faţă şi persoane foarte simpatice intrau şi ieşeau cu pachete ambalate. Nu erau numai bărbaţi.

Domnul Geiger apăru pe la ora patru. O limuzină sport, crem, cu două locuri, se opri în faţa magazinului şi, în timp ce cobora din maşină şi intra, i-am surprins faţa grasă şi mustaţa ca a lui Charlie Chan. Nu avea pălărie şi purta un impermeabil de piele verde, cu cordon. De la distanţă, nu-i puteam vedea ochiul de sticlă. Un băiat înalt şi foarte arătos, îmbrăcat într-o scurtă lipită de corp, ieşi din magazin şi conduse maşina după colţ, apoi se întoarse la pas, cu părul negru şi lucios lipit de cap din pricina ploii.

Se mai scurse o oră. Se întunecă şi luminile estompate de ploaie ale magazinelor fură înghiţite de strada întunecată. Claxoanele autobuzelor răsunau furioase. Pe la cinci şi un sfert, băiatul înalt, cu scurta lipită de corp, ieşi din magazinul Geiger cu o umbrelă şi se duse să aducă maşina crem. Veni cu ea la uşă, Geiger ieşi, iar băiatul înalt îi ţinu umbrela deasupra capului descoperit. Apoi o strânse, o scutură şi o vârî în maşină. După aceea se repezi înapoi în magazin. Am pornit motorul. Limuzina sport o apucă spre apus, pe bulevard, ceea ce mă sili să întorc la stânga şi să-mi fac o groază de duşmani, inclusiv un şofer de camion, care îşi scoase capul în ploaie şi răcni la mine. Eram la două blocuri în urma ei până am apucat să intru pe acelaşi culoar. Speram ca Geiger să fie în drum spre casă. L-am văzut de două sau de trei ori, apoi a luat-o spre nord, pe Bulevardul Laurel Canyon. Pe la jumătatea parcursului viră la stânga şi intră pe o fâşie curbă de beton ud, denumită Laverne Terrace. Era o stradă îngustă, cu un mal înalt pe o parte, iar pe cealaltă cu o pantă acoperită cu o puzderie de case, asemănătoare unor cabane, ale căror acoperişuri nu se ridicau prea mult peste nivelul drumului. Ferestrele din faţă erau mascate de garduri vii şi desişuri. Pomii îmbibaţi de apă picurau pretutindeni.

Geiger avea farurile aprinse, iar eu nu. Am accelerat şi l-am depăşit la o curbă, am reţinut numărul unei case în timp ce treceam pe alături şi-am cotit la capătul străzii. Maşina se oprise. Farurile erau îndreptate pieziş spre garajul unei

căsuțe cu un gard viu, pătrat, astfel tăiat, încât ascundea complet ușa de la intrare. L-am urmărit pe Geiger ieșind din garaj cu umbrela ridicată și trecând prin gardul viu. Nu se purta ca și cum s-ar fi așteptat să fie urmărit de cineva. În casă se aprinseră luminile. Am înaintat până la prima casă, mai sus de-a lui, care părea goală, dar nu avea nici un anunț de închiriere. Am parcat, am tras capota, am băut apoi o dușcă din sticlă și m-am așezat. Nu știu ce așteptam, dar ceva îmi spunea să aștept. Trecu un alt șir de minute plictisitoare.

Două mașini urcară dealul și depășiră creasta. Părea o stradă foarte liniștită. Puțin după ora șase, prin ploaia biciuitoare, izbucniră alte lumini strălucitoare. Se lăsase un întuneric de smoală. În fața casei lui Geiger se opri încet o mașină. Fasciculele farurilor luciră slab, apoi se stinseră. Se deschise portiera și ieși o femeie. O femeie micuță și subțirică, purtând pe cap o beretă de pictor, îmbrăcată într-un impermeabil transparent. Trecu prin gardul viu. O sonerie răsună vag, se întrezări prin ploaie o lumină, se închise o ușă, apoi tăcere.

Am scos din portieră o lanternă, am coborât și am aruncat o privire mașinii. Era un Packard decapotabil, roșcat sau cafeniu-închis. Fereastra din stânga era lăsată. Am căutat locul unde este fixat permisul de conducere, apoi am îndreptat lanterna spre el. Pe permis era scris: Carmen Sternwood, Alta Brea Crescent nr. 3765, West Hollywood. M-am întors la mașină, m-am așezat și am început să aștept. Capota îmi picura pe genunchi, iar stomacul îmi ardea de prea mult whisky. Nici o altă mașină nu mai urcă dealul. În casa în fața căreia parcasem nu se mai aprinse nici o altă lumină. Părea un cartier prea simpatic ca să adăpostească proaste obiceiuri. La șapte și douăzeci, o săgeată de lumină albă și tăioasă țâșni din casa lui Geiger ca un val de fulgere vara. În timp ce bezna se aduna în jurul ei și o devora, un urlet ascuțit și metalic izbucni ca un ecou și se pierdu printre pomii împovărați de apă. Am ieșit din mașină mai înainte ca ecourile să se stingă. Urletul nu trădase teamă. Mai degrabă o surpriză aproape plăcută, un răcnet de beție, un zbieret de idioțenie curată. Era un sunet urât. M-a dus cu gândul la oameni în alb, la ferestre zăbrelite și la paturi tari și înguste, prevăzute cu curele de piele pentru glezne și încheieturi. Cuibul lui Geiger se cufundase din nou într-o liniște deplină când am trecut prin gaura din gardul viu și-am ocolit colțul care masca ușa de la intrare. Un inel de fier prins într-o gură de leu servea drept ciocan de bătut în ușă. Am întins precaut mâna și l-am apucat. Exact în clipa aceea, ca și cum cineva ar fi așteptat acest semnal, în casă bubuiră trei împușcături. Se auzi un sunet care putea să fie un oftat lung și dureros. Apoi o bușitură moale și nedeslușită. Pași repezi prin casă... pași ce se îndepărtau.

Ușa dădea pe o alee îngustă, ca o punte peste o viroagă, umplând golul dintre zidul casei și marginea malului. Nu exista verandă, nici teren ferm, nici o cale de a ajunge în spate. Ușa din spate se afla la capătul unor trepte de lemn care suiau din strada în formă de alee, de dedesubt. Știam fiindcă auzeam pe trepte pași care coborau. Apoi duduitul brusc al unei mașini care pornește. Zgomotul se estompă repede în depărtare. Mi s-a părut că motorului ei îi răspunde o altă mașină, dar n-am fost sigur. Casa din fața mea era liniștită ca o criptă. Nu mai era nici o grabă. Ce se afla înăuntru, acolo rămânea.

Am încălecat gardul viu de la marginea aleii, m-am aplecat mult spre ușa cu geamuri, care nu avea plasă de sârmă, și-am încercat să mă uit prin crăpătura dintre perdele. Am văzut lumina lămpii pe un perete și marginea unei biblioteci. M-am întors pe alee, am parcurs-o în întregime, ca și o parte din gardul viu, și-am împins cu umărul ușa de la intrare. Era o prostie. Poate singura parte a unei case din California prin care nu-ți poți vârî piciorul e ușa de la intrare. M-am rănit doar la umăr și m-am înfuriat. Am sărit iar peste gard, am forțat ușa cu geamuri, folosind pălăria drept mănușă, și-am desprins aproape tot geamul de jos. Puteam acum să vâr mâna înăuntru și să învârt clanța care o fixa de soclu. Restul a fost simplu. Sus nu exista vreun cârlig. Ușa a cedat. M-am strecurat înăuntru și-am tras perdelele din față.

Cele două persoane din odaie nu dădură nici o atenție felului cum am intrat, deși doar una dintre ele era moartă.

7

Era o cameră largă, pe toată lărgimea fațadei. Avea un tavan jos, cu grinzi și pereți cafenii de ipsos, împodobiți cu fâșii de mătase chinezească brodată și cu gravuri chinezești și japoneze în rame de lemn zgrunțuros. Apoi, rafturi scunde cu cărți, un covor chinezesc roz și gros, în care un bursuc ar fi putut sta ascuns o săptămână fără să-și arate botul. Pe jos – perne, bucăți de mătase desperecheate, aruncate alandala, de parcă cine locuia acolo ar fi vrut să le aibă la îndemână ca să le pipăie. Mai era și un divan larg și jos, îmbrăcat în mătase trandafiriu-deschis. Pe el se afla un maldăr de haine, inclusiv lenjerie de mătase, de culoare liliachie. Lumina venea de la o lampă mare, sculptată pe un piedestal, și de la alte două lămpi cu picior, adumbrite de abajururi verzi ca jadul și cu ciucuri lungi. Mai era și un birou negru, cu marginile sculptate la colțuri în chip de gargole, iar în spatele lui, pe un scaun negru, lustruit, cu brațe și spătar sculptate, o pernă de mătase galbenă. Odaia degaja un amestec straniu de mirosuri, din care cel mai puternic în acea clipă părea izul usturător al prafului de pușcă și parfumul grețos al eterului.

Într-un colț al camerei, pe un fel de platformă scundă, se afla un scaun din lemn de tec, cu spătarul înalt, pe care stătea domnișoara Carmen Sternwood pe un șal portocaliu cu franjuri. Stătea foarte drept, cu mâinile pe brațele scaunului, genunchii strânși, trupul ridicat țeapăn, în atitudinea unei zeițe egiptene, cu bărbia sus și cu dinții mici și strălucitori sclipindu-i între buze. Ochii îi erau larg deschiși. Irisul, de un cenușiu ca gresia, îi devorase pupila. Erau ochi plini de furie. Părea inconștientă, deși nu avea aerul unei inconștiente. Arăta ca și cum în mintea ei se petrecea ceva foarte important și se petrecea cu mare succes. Din gură îi ieșea un chicotit strident, care nu-i modifica expresia și nici măcar nu-i mișca buzele. Purta o pereche de cercei lungi de jad. Cerceii erau foarte frumoși și costaseră, probabil, mai multe sute de dolari. Nu mai avea nimic altceva pe ea.

Avea un trup splendid, mic, suplu, întins, ferm și rotunjit. La lumina lămpii, pielea căpătase lustrul sclipitor al unei perle. Picioarele nu aveau grația excitantă a picioarelor doamnei Regan, deși erau foarte frumoase. Am examinat-o fără jenă sau intenții porcoase. Cu nici un chip nu se afla acolo în postura unei fete goale. Era doar o drogată. Pentru mine fusese întotdeauna doar o drogată.

Am încetat s-o mai privesc și m-am uitat la Geiger. Zăcea pe spate pe dușumea, dincolo de ciucurii covorului chinezesc, în fața unui obiect care semăna cu un stâlp de totem. Stâlpul avea profilul unui vultur, iar ochiul lui mare și rotund era lentila unui aparat de fotografiat. Lentila era îndreptată spre fata goală de pe scaun. De o margine a totemului era fixat un blitz înnegrit. Geiger purta papuci chinezești cu tălpi de pâslă groasă, pantaloni de pijama de mătase neagră, iar deasupra o haină chinezească brodată și pătată pe piept aproape în întregime de sânge. Ochiul lui de sticlă sclipea intens spre mine și era de departe cel mai viu lucru din persoana lui. Dintr-o singură privire, mi-am dat seama că niciuna dintre cele trei împușcături auzite nu-și greșise ținta. Era mort de-a binelea.

Blitzul produsese fulgerul de lumină pe care îl văzusem. Urletul demențial fusese reacția fetei drogate și goale la vederea lui. Cele trei împușcături reprezentaseră ideea cuiva care dorise să dea o nouă întorsătură evenimentelor. Ideea tipului care coborâse treptele din spate, se suise într-o mașină, trântind ușa, și plecase în goană. Atitudinea lui mi se părea merituoasă.

Pe o tavă lăcuită în roșu, la capătul biroului negru, alături de un flacon pântecos plin cu un lichid cafeniu, se aflau două pahare fragile, vârstate cu bronz. Am scos dopul și l-am mirosit ușor. Mirosea a eter și a altceva, poate a laudanum. N-am încercat niciodată să beau acest amestec, dar mi se părea că merge perfect cu menajul Geiger.

Am ascultat ploaia răpăind pe acoperiș și pe ferestrele dinspre nord. Nu se mai auzea niciun alt zgomot în afara ei, nici mașini, nici sirenele poliției, doar răpăitul ploii. M-am apropiat de divan, mi-am luat impermeabilul și-am răscolit printre hainele fetei. Am găsit o rochie de lână aspră,

verde-deschis, dintr-acelea care se trag peste cap, cu mânecă trei-sferturi. M-am gândit c-am să reuşesc s-o îmbrac cu ea. M-am decis să renunț la lenjeria de corp, nu din sentimente de delicatețe, ci fiindcă nu mă vedeam în stare să-i trag chiloții şi să-i închei sutienul. Am adus rochia la fotoliul din lemn de tec de pe postament. Domnişoara Sternwood puțea a eter de la un metru. Continua să chicotească strident şi pe bărbie i se scurgea un fir de salivă. I-am tras două palme. A clipit şi-a încetat să mai chicotească. Am mai plesnit-o o dată.

— Hai, i-am spus vesel, fii cuminte. Hai, îmbracă-te!

Îmi aruncă o privire lungă, iar ochii ei de ardezie erau goi ca nişte găuri într-o mască.

— Gugugugu, făcu ea.

I-am mai tras câteva palme. Nici nu i-a păsat. N-au trezit-o. Am început s-o îmbrac. Nici asta n-o interesa. M-a lăsat să-i ridic brațele şi îşi desfăcu larg degetele, de parcă gestul ar fi fost o mare şmecherie. Am reuşit să-i vâr mâinile prin mâneci, să-i trag rochia pe spate şi s-o ridic în picioare. Îmi căzu moale în brațe, chicotind. Am aşezat-o la loc pe fotoliu şi i-am pus ciorapii şi pantofii.

— Hai să facem o mică plimbare, i-am spus. O plimbare mică şi plăcută.

Am făcut o mică plimbare. Uneori, cerceii ei mi se loveau de piept, alteori ne despărțeam cu paşi mari şi lenți, ca dansatorii profesionişti. Am mers până la cadavrul lui Geiger şi înapoi. Am silit-o să-l privească. Era de părere că-i un tip nostim. A chicotit şi-a încercat să mi-o spună, dar n-a reuşit decât să bolborosească. Am condus-o până la divan şi-am întins-o. Sughiță de două ori, chicoti puțin şi adormi. Mi-am îndesat în buzunare lenjeria ei şi m-am postat în spatele totemului. Aparatul de fotografiat era, într-adevăr, acolo, fixat înăuntru, dar fără clişeu în dispozitiv. M-am uitat pe jos, gândindu-mă că poate l-a scos mai înainte de-a fi împuşcat. Nici urmă de clişeu. Nu-mi plăcea cum evoluau lucrurile.

M-am dus într-un hol din spatele camerei şi-am cercetat casa. În dreapta era o cameră de baie şi o uşă încuiată, iar în spate, bucătăria. Fereastra de la bucătărie fusese forțată. Paravanul de sârmă dispăruse, iar pe pervaz se mai vedea locul de unde se trăsese ivărul. Uşa din dos nu era încuiată. Am lăsat-o aşa, apoi am intrat într-un dormitor din stânga holului. Era elegant, pretențios şi feminin. Patul avea o cuvertură pufoasă. Pe măsuța de toaletă, cu trei oglinzi, în afara unei batiste, a unui mărunțiş de bani, a unor perii şi a unui portofel pentru chei se afla o sticluță cu parfum. În dulapul din perete se găseau haine bărbăteşti, iar sub marginea pufoasă a macatului de pe pat se vedeau nişte papuci de casă. Camera domnului Geiger. Am luat portofelul cu chei în salonaş şi-am căutat prin birou. Într-un sertar încăpător am dat peste o casetă de oțel încuiată. Am încercat una din chei. Înăuntru nu se găsea decât un carnețel de piele albastră, cu index şi cu multe pagini codificate, scrise cu aceleaşi caractere prelungi din scrisoarea trimisă generalului Sternwood. Am vârât carnețelul în buzunar, am şters caseta unde o atinsesem, am încuiat biroul la loc, am pus cheile în buzunar, am stins gazul ce încălzea butucii de metal din cămin, mi-am îmbrăcat trenciul şi-am încercat s-o trezesc pe domnişoara Sternwood. Era imposibil. I-am îndesat pe cap bereta de pictor, am învelit-o în impermeabil şi-am dus-o în brațe până la maşina ei. M-am întors, am stins toate luminile şi-am închis uşa de la intrare, apoi i-am scos cheile din geantă şi-am pornit Packardul. Am coborât dealul cu farurile stinse. În mai puțin de zece minute, am ajuns la Alta Brea Crescent. În tot acest timp, Carmen a sforăit şi i-am simțit în față respirația care puțea a eter. N-am putut să-i dau la o parte capul de pe umărul meu. N-am reuşit decât să nu i-l țin în poală.

8

În dosul geamurilor înguste şi încadrate în plumb ale uşilor laterale de la casa Sternwood se întrezărea o lumină slabă. Am oprit Packardul sub bolțile de la intrare şi mi-am golit buzunarele pe banchetă. Fata sforăia într-un colț, cu bereta căzută şmechereşte pe nas şi cu mâinile atârnându-i moi în cutele impermeabilului. Am ieşit din maşină şi-am sunat la uşă. Nişte paşi s-au apropiat încet, de

parcă veneau obosiți de la mare depărtare. Ușa s-a deschis și majordomul țeapăn și cărunt m-a măsurat din cap până în picioare. Lumina din hol forma o aureolă în jurul părului său argintiu.

— Bună seara, domnule, spuse el politicos și se uită peste mine la Packard, apoi își întoarse privirea spre mine.

— Doamna Regan e acasă?

— Nu, domnule.

— Generalul doarme, sper?

— Da. Seara e vremea când doarme cel mai bine.

— Unde-i subreta doamnei Regan?

— Mathilda? E aici, domnule.

— N-ar strica s-o chemi. Este o treabă de femeie. Uită-te în mașină și-ai să vezi de ce.

S-a uitat în mașină. S-a întors.

— Înțeleg, a spus. Am s-o aduc pe Mathilda.

— Mathilda are s-o îngrijească, i-am spus.

— Cu toții încercăm s-o sprijinim.

— Bănuiesc că ai experiență. Nu mi-a răspuns. Atunci, noapte bună. Las totul pe seama dumitale.

— Perfect, domnule. Să chem un taxi?

— Hotârât nu. De fapt, nici nu sunt aici. Nu-i decât o închipuire de-a dumitale.

Atunci, zâmbi. Se înclină ușor, iar eu m-am întors, am luat-o pe alee și am ieșit pe poartă.

Am mers așa de-a lungul a zece blocuri, coborând pe străzi în serpentină, biciuite de ploaie, pe sub pomii care picurau tot timpul, pe lângă ferestrele luminate ale unor case imense, situate pe terenuri fantomatic de gigantice—ciorchini neclari de streșini, frontoane și ferestre luminate sus pe culmea dealurilor, distante și inaccesibile, cum sunt casele vrăjitoarelor în pădure. Am dat de o stație de benzină, luminată orbitor și inutil, unde un vânzător plictisit, cu șapcă albă pe cap și îmbrăcat cu un vindiac albastru închis stătea ghemuit pe un scaun între pereții de sticlă aburită și citea un ziar. Aș fi vrut să intru, dar m-am răzgândit. Eram ud până la piele. Și într-o noapte ca asta îți crește barba așteptând un taxi. Iar șoferii de taxi nu uită.

Mi-a trebuit mai mult de o jumătate de oră ca să mă întorc pe jos acasă la Geiger, mergând repede. Nu era țipenie de om, pe stradă nici o mașină, în afară de-a mea, parcată în fața casei de alături. Arăta tristă ca un câine pierdut. Am scos dinăuntru o sticlă de whisky și-am dat pe gât jumătate din ce mai rămăsese, apoi am intrat în mașină ca să aprind o țigară. Am fumat jumătate din ea, am aruncat-o, am ieșit și m-am îndreptat spre casa Geiger. Am descuiat ușa și-am pășit în bezna caldă încă. Am rămas pe loc, în timp ce picăturile se scurgeau tăcute de pe mine pe covor, iar eu ascultam ploaia. Am bâjbâit după lampă și-am aprins-o.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că de pe pereți dispăruseră mai multe fâșii de mătase brodată. Nu le numărasem, dar tapetul cafeniu, pe alocuri gol, bătea la ochi. Am mai făcut câțiva pași și-am mai aprins o lampă. M-am uitat la totem. La picioarele lui, dincolo de marginea covorașului chinezesc, fusese întins un alt covor pe dușumea. Nu se aflase acolo mai înainte. Se aflase cadavrul lui Geiger. Iar cadavrul lui Geiger dispăruse.

Am înlemnit. Am strâns din buze și-am privit ironic ochiul de sticlă din totem. Am mai cercetat o dată întreaga casă. Toate erau exact așa cum le lăsasem. Geiger nu se afla în patul lui cu macat pufos, nici dedesubt și nici în dulapul din perete. Nu era nici în bucătărie și nici în baie. Nu mai rămânea decât ușa încuiată din dreapta holului. Am deschis-o cu una din cheile lui Geiger. Camera era interesantă, dar Geiger nu era înăuntru. Era interesantă fiindcă era foarte diferită de camera lui Geiger. Era un dormitor sobru și aproape gol, de bărbat, cu dușumea lustruită, cu câteva covorașe model indian, două scaune drepte, un birou dintr-un lemn cu pigment închis la culoare, având pe el o trusă de toaletă bărbătească și două lumânări negre în sfeșnice de aramă, înalte de treizeci de centimetri. Patul era îngust, părea tare și era acoperit cu un macat cafeniu de batist. Camera răspândea răcoare. Am încuiat-o la loc, am șters clanța cu batista și m-am întors la totem. M-am lăsat în genunchi și-am început să cercetez de-a lungul marginii covorașului până la ușa de la intrare. Mi s-a părut că văd două dâre paralele ducând în acea direcție, ca și cum niște tocuri ar fi fost târâte. Cel care

le târâse o făcuse conştiincios. Morţii atârnă mai greu decât inimile sfărâmate.

Nu fusese poliţia. I-aş mai fi găsit acolo, ocupaţi să măsoare cu sfoara, să tragă urme cu creta, să presare pudră pentru a lua amprente, să fotografieze şi să fumeze ţigări de foi ieftine. I-aş fi găsit cu siguranţă acolo. Dar nu fusese nici criminalul. Plecase prea repede. Probabil că zărise fata. Nu putuse fi sigur că-i atât de ameţită încât să nu-l vadă. Criminalul fugise ca să câştige timp. N-am găsit nici un răspuns, dar n-aveam nimic împotriva faptului că cineva dorea ca Geiger să fie dat doar lipsă, şi nu asasinat. Mi se oferea astfel prilejul să mă conving, dacă raportam poliţiei, fără să pomenesc însă de Carmen Sternwood. Am încuiat din nou uşa, am pornit motorul maşinii şi am apucat-o spre locuinţa mea ca să fac un duş, să-mi schimb hainele şi să iau o cină târzie. După aceea m-am fâţâit prin apartament, am băut prea multe groguri fierbinţi şi-am încercat să dezleg numele codificate din carneţelul albastru cu index, al lui Geiger. Nu puteam fi sigur decât că era vorba de o listă de nume şi de adrese, probabil ale clienţilor. Erau peste patru sute. Asta însemna o combinaţie formidabilă, ca să nu mai pomenesc de eventualele şantaje, probabil foarte numeroase. Oricare din numele de pe listă putea fi al criminalului. Nu invidiam treaba poliţiei când aveam să le predau carneţelul.

M-am dus la culcare plin de whisky şi de ciudă şi-am visat un om într-o haină chinezească, pătată de sânge, fugărind o fată goală, cu cercei lungi de jad în urechi, în timp ce eu alergam după ei încercând să-i fotografiez cu un aparat fără film.

9

A doua zi dimineaţă aerul era limpede, luminos şi însorit. M-am trezit cu senzaţia că am în gură mănuşa unui automobilist, am băut două ceşti de cafea şi-am răsfoit ziarele de dimineaţă. În niciunul n-am găsit vreo referinţă la domnul Arthur Gwynn Geiger. Tocmai îmi scuturam costumul ud ca să-i netezesc cutele, când sună telefonul. Era Bernie Ohls, anchetatorul principal al procurorului, care îmi dăduse ideea să merg la generalul Sternwood.

— Ei, cum se simte băiatul?, începu el.

Vocea lui părea a unui om care a dormit bine şi nu avea datorii prea mari.

— Mă doare capul după băutură.

— Ce vorbeşti?

Râse distrat, apoi vocea îi căpătă o nuanţă prea degajată, o voce de poliţist şmecher.

— Ai apucat să-l vezi pe generalul Sternwood?

— Hm.

— Ai făcut ceva pentru el?

— A plouat prea tare – i-am răspuns, dacă ăsta putea fi un răspuns.

— Se pare că-i o familie căreia i se întâmplă multe. Un automobil mare, Buick, aparţinând unuia dintre ei, e spălat de flux lângă cheiul Lido.

Am ţinut telefonul atât de strâns, încât era gata să plesnească. Mi-am ţinut, de asemenea, respiraţia.

— Mda, zise Ohls vesel. Un superb automobil Buick, nou, umplut cu nisip şi cu apa mării... Ah, eram cât pe-aci să uit. E şi un tip în maşină.

Am dat drumul aerului din piept atât de încet, încât îmi rămase pe buze.

— Regan?, l-am întrebat.

— Cine? Vrei să spui fostul traficant de alcool, pe care l-a agăţat fata mai mare şi cu care s-a măritat? Nu l-am văzut niciodată. Ce-o fi făcând în maşină?

— Lasă glumele proaste. Ce-ai vrea să facă cineva în maşină?

— N-am idee, amice. Mă duc s-arunc o privire pe chei. Vii cumva?

— Da.

— Grăbeşte-te. Mă găseşti în biroul meu.

Bărbierit, îmbrăcat şi cu micul dejun luat, am ajuns la Palatul de Justiţie în mai puţin de o oră. Am urcat cu liftul până la etajul şapte şi m-am îndreptat spre un grup de mici

birouri, folosite de oamenii procurorului. Cel al lui Ohls nu era mai mare decât celelalte, dar îl ocupa singur. Pe birou nu se afla decât un tampon, un suport ieftin pentru creioane, pălăria şi unul din picioarele lui Ohls. Era un om blonziu, de statură mijlocie, cu sprâncene ţepene şi albe, ochi calmi şi dinţi bine îngrijiţi. Semăna cu primul venit de pe stradă. Ştiam din întâmplare că omorâse nouă oameni, pe trei dintre ei pe când se afla în apărare, sau când cineva îşi putea închipui astfel.

Se ridică şi puse în buzunar o cutiuţă turtită, cu ţigări de foi minuscule, numite *Entractes*, o morfoli pe cea din gură şi mă privi atent de-a lungul nasului, cu capul lăsat pe spate.

— Nu-i Regan, zise el. Am verificat. Regan e un tip voinic, la fel de înalt ca tine şi ceva mai greu. Ăsta-i un tânăr.

N-am răspuns nimic.

— Ce l-a făcut pe Regan s-o întindă?, întrebă Ohls. Te interesează?

— Nu cred, i-am răspuns.

— Când un traficant de alcool se căsătoreşte intrând într-o familie bogată, iar apoi îşi ia rămas bun de la o femeie bine şi de la vreo două milioane de dolari dobândiţi legal—e de-ajuns ca să mă pună pe gânduri. Bănuiesc că ţi-ai închipuit că-i un secret.

— Hm.

— Perfect, să nu scoţi o vorbă, amice. Nu mă supăr.

Înconjură biroul, bătându-se peste buzunare, apoi întinse mâna după pălărie.

— Nu-l caut pe Regan, i-am spus.

Încuie uşa cu broasca automată şi-am coborât la spaţiul de parcare oficial, unde ne-am suit într-o maşină mică albastră. Am apucat-o pe Sunset Boulevard, folosind uneori sirena ca să scăpăm de câte un stop. Era o dimineaţă răcoroasă, cu aerul destul de înviorător pentru ca viaţa să-ţi pară simplă şi plăcută, dacă aveai prea multe griji. Eu unul aveam.

Până la cheiul Lido erau patruzeci şi cinci de kilometri pe şoseaua de pe faleză, primii cincisprezece cu o circulaţie densă. Ohls ajunse la destinaţie în trei sferturi de oră. Ne-am oprit brusc în faţa unei arcade de ipsos decolorat, mi-am dat jos picioarele de pe podeaua maşinii şi-am coborât amândoi. Un chei lung, cu un parapet cu stâlpi de lemn alb, se întindea de la arcadă spre mare. La capătul lui am văzut nişte oameni aplecaţi, iar sub arcadă un poliţist motorizat bloca drumul altor oameni care doreau să ajungă pe chei. De ambele părţi ale şoselei erau parcate maşini—necrofilii obişnuiţi de ambele sexe. Ohls îi arătă motociclistului insigna şi o apucarăm pe chei, în mirosul violent de peşte, nealterat de ploaia torenţială de peste noapte.

— Uite-o pe şlep, zise Ohls, arătând cu una din minusculele lui ţigări de foi.

Un şlep scund şi negru, cu o cabină ca a unui remorcher, se ghemuia lângă ponton la capătul cheiului. Pe puntea lui, în soarele dimineţii, strălucea un obiect prins încă în lanţul macaralei—o maşină mare, neagră şi nichelată. Braţul macaralei rămăsese la poziţia lui şi coborât doar cârligul la nivelul punţii. În jurul automobilului stăteau în picioare câţiva oameni. Am păşit amândoi pe treptele alunecoase până jos pe punte.

Ohls salută un agent în uniformă kaki-verzui şi pe altul în civil. Echipajul şalupei, compus din trei persoane, era aplecat peste marginea cabinei şi mesteca tutun. Unul dintre ei se freca pe cap cu un prosop murdar. Era, desigur, cel care intrase în apă ca să fixeze lanţurile.

Am examinat automobilul. Bara de şoc din faţă era îndoită, unul dintre faruri spart, celălalt doar turtit, dar cu geamul încă întreg. Cutia radiatorului avea o spărtură mare, iar vopseaua şi nichelul de pe întreaga maşină se zgâriaseră rău. Tapiţeria se îmbibase de apă şi se înnegrise. Nici unul dintre cauciucuri nu părea deteriorat.

Şoferul era ghemuit la volan, cu capul într-o poziţie nefirească faţă de umeri. Era un băiat slăbuţ şi brunet, frumos până nu de mult. Faţa lui căpătase o culoare alb-albăstruie, sub pleoapele coborâte ochii luceau stins şi vag, iar în gura deschisă intrase nisip. Pe tâmpla stângă se detaşa pe albeaţa pielii o vânătaie violentă.

Ohls se trase înapoi, îşi hârâi gâtlejul şi aprinse una din ţigările lui mici de foi.

— Ce s-a întâmplat?

Agentul în uniformă arătă spre curioşii de la capătul cheiului. Unul dintre ei cerceta locul de pe parapetul de şipci albe unde se produsese o mare spărtură. Lemnul rupt se vedea galben şi curat, ca pinul tăiat proaspăt.

— A trecut pe acolo. Probabil că şocul a fost foarte puternic. Aici ploaia a încetat devreme, pe la nouă seara. Lemnul rupt e uscat pe dinăuntru. Deci, înseamnă că accidentul s-a petrecut după încetarea ploii. Apa în care a căzut maşina e destul de adâncă pentru a n-o strica prea rău; fluxul era la jumătate, altfel ar fi dus-o în larg, iar refluxul tot la jumătate, căci altfel ar fi buşit-o de chei. Aşadar, accidentul a avut loc pe la zece seara. Poate chiar nouă şi jumătate, dar nu mai devreme. Se vedea de sub apă când au venit băieţii azi-dimineaţă să pescuiască, aşa c-am adus şlepul s-o scoatem la suprafaţă şi l-am găsit pe tipul mort.

Agentul în civil zgârie puntea cu vârful pantofului. Ohls se uită într-o parte spre mine şi morfoli mica ţigară de foi, ca pe o ţigară obişnuită.

— Era beat?, întrebă el, fără să se adreseze cuiva anume.

Omul care se ştersese pe cap cu prosopul se apropie de balustradă şi îşi hârâi gâtlejul cu un zgomot care făcu pe toată lumea să-şi întoarcă spre el capul.

— Am înghiţit nişte nisip, zise şi scuipă. Nu aşa de mult ca prietenul nostru, dar destul.

— Se poate să fi fost beat, zise agentul în uniformă. O fi făcut pe nebunul în ploaie. Beţivii sunt în stare de orice.

— La dracu, nu era beat, zise poliţistul în civil. Frâna de mână e pe jumătate trasă, iar tipul a fost lovit în tâmplă. După mine e vorba de-o crimă.

Ohls se uită la omul cu prosopul.

— Ce părere ai, amice?

Omul cu prosopul păru măgulit. Rânji:

— Eu aş spune că-i o sinucidere, omule. Nu-i treaba mea, dar eu cred că-i sinucidere. În primul rând, individul a descris un drum extrem de drept de-a lungul cheiului. Poţi aproape să vezi urmele lăsate de roţi. Asta înseamnă că accidentul s-a petrecut după ploaie, cum a spus şeriful. Apoi a lovit parapetul direct şi violent, căci altfel maşina n-ar fi trecut prin el şi n-ar fi căzut în apă cu partea dreaptă în sus. E foarte posibil să se fi răsturnat de câteva ori. Înseamnă c-avea viteză mare şi c-a lovit gardul din plin. Viteză prea mare ca să fi frânat pe jumătate. Poate că a dat să frâneze în vreme ce cădea şi s-o fi rănit la cap tot în cădere.

— Ai ochi, amice. L-ai percheziţionat?, îl întrebă Ohls pe agent.

Poliţistul se uită la mine, apoi la echipajul sprijinit de cabina timonierului.

— Bine, lasă, continuă Ohls.

Un omuleţ cu ochelari, cu o faţă obosită şi o geantă neagră, cobora treptele cheiului. Alese un loc destul de curat pe punte şi îşi lăsă jos geanta. Apoi îşi scoase pălăria, se frecă la ceafă şi privi fix marea, de parcă n-ar fi ştiut unde se află sau pentru ce a venit.

— Uite-ţi clientul, doctore, spuse Ohls. A făcut aseară un salt de pe chei. Între nouă şi zece. Asta-i tot ce ştim.

Omuleţul se uită posac la mort. Îi pipăi capul, cercetă vânătaia de pe tâmplă, îi întoarse capul cu ambele mâini şi îi pipăi coastele. Îi ridică o mână moale şi inertă şi se uită cu atenţie la unghii. Dădu drumul mâinii şi o urmări cum cade. Se întoarse, îşi deschise geanta, scoase un teanc de formulare de deces şi începu să scrie peste indigo.

— Cauza aparentă a morţii o constituie ruperea coloanei vertebrale la ceafă, spuse el scriind. Ceea ce înseamnă că n-o să găsim multă apă în el. Ceea ce mai înseamnă că o să înţepenească foarte curând, pentru că l-aţi scos din apă. Luaţi-l din maşină până nu înţepeneşte. O să vă vină greu după aia.

— De cât timp e mort, doctore?, întrebă Ohls.

— N-aş putea să vă spun.

Ohls îi aruncă o privire ascuţită, îşi scoase mica ţigară de foi din gură şi îi aruncă şi ei o privire ascuţită.

— Încântat că v-am cunoscut, doctore. Un om în serviciul procurorului care nu e în stare să estimeze cu o aproximaţie de cinci minute mă uimeşte.

Omuleţul zâmbi acru, îşi vârî carneţelul în geantă şi creionul în buzunarul vestei.

— Dacă şi-a luat cina aseară aş putea să vă spun, în cazul în care aş şti la ce oră a mâncat. Dar nu cu o aproximaţie de cinci minute.

— Cum a căpătat vânătaia? În cădere?

Omuleţul se uită din nou la vânătaie.

— Nu prea îmi vine să cred. Lovitura a fost pricinuită de un obiect acoperit. Iar rana a sângerat subcutanat în timp ce omul încă trăia.

— Cu un drug, nu?

— Foarte posibil.

Omuleţul salută din cap, îşi luă geanta de jos şi urcă scările spre chei. O ambulanţă mergea în marşarier dincolo de arcada de ipsos. Ohls mă privi şi spuse:

— Hai să mergem. N-a prea meritat deranjul, nu?

Am urcat din nou pe chei şi mi-am ocupat locul în maşina lui Ohls. O întoarse chinuit pe şosea şi se îndreptă spre oraş pe şoseaua cu trei benzi, spălată de ploaie, de-a lungul unor şiruri de dune din nisip alb-gălbui, acoperite cu muşchi trandafiriu. Deasupra mării, câţiva pescăruşi se roteau şi coborau iute peste ceva ce plutea pe valurile fluxului, iar departe, un iaht alb părea că atârnă din cer.

Ohls întoarse capul spre mine şi mă întrebă:

— Îl cunoşti?

— Desigur. E şoferul familiei Sternwood. L-am văzut acolo ieri, curăţând chiar maşina cu pricina.

— Nu vreau să te agasez cu întrebări, Marlowe. Spune-mi doar dacă misiunea ta are ceva de-a face cu el.

— Nu. Nu-i cunosc nici măcar numele.

— Owen Taylor. Cum am aflat? E ciudat. Cam acum un an l-am vârât la zdup pentru că încălcase Legea Mann[1]. Se pare că a fugit la Yuma cu fiica năbădăioasă, cea mică, a generalului Sternwood. Cealaltă soră s-a luat după ei, i-a adus înapoi şi l-a vârât pe Owen la răcoare. A doua zi a venit la procuror şi-a cerut să i se dea drumul băiatului. Spunea că tipul avea intenţia să o ia în căsătorie pe sora ei, că asta dorea, numai că sora ei nu era de acord. Nu voia decât să facă unele nebunii şi să se distreze. Aşa că i-am dat drumul băiatului, şi să mă ia dracu', închipuie-ţi că l-au reangajat ca şofer. Peste puţin timp primim de la Washington un raport asupra amprentelor lui şi aflăm că mai suferise o condamnare în Indiana, cu şase ani în urmă, pentru o încercare de spargere. S-a ales doar cu şase luni la închisoarea regională, chiar cea din care a evadat Dillinger. Îi informăm pe membrii familiei Sternwood, iar ei îl ţin mai departe ca şofer. Ce părere ai?

— Pare o familie de ţicniţi. Au aflat ce s-a întâmplat aseară?

— Nu. O să fie nevoie să-i anunţ acum.

— Dacă poţi, scuteşte-l pe bătrân.

— De ce?

— Are destule necazuri şi e bolnav.

— Vorbeşti de Regan?

— Nu ştim nimic despre Regan, m-am strâmbat eu. Ţi-am spus. Nu-l caut pe Regan. Regan n-a supărat pe nimeni, după câte ştiu.

— Oh, zise Ohls, şi se uită lung la mare, iar maşina aproape că derapă de pe şosea.

În restul drumului până-n oraş dacă a mai rostit o vorbă. M-a lăsat la Hollywood, în apropierea Teatrului Chinezesc şi-a cotit spre Alta Brea Crescent. Am mâncat la o tejghea, am răsfoit un ziar de după-amiază şi n-am găsit nimic despre Geiger.

Apoi am pornit pe jos pe bulevard, spre răsărit, să mai arunc o privire pe la magazinul său.

10

Bijutierul evreu, slab şi cu ochi negri, care vindea marfă în rate, stătea în picioare la intrare, în aceeaşi poziţie ca în după-amiaza trecută. Mi-a aruncat din nou o privire înţelegătoare când am intrat. Magazinul lui Geiger arăta neschimbat. Aceeaşi lampă strălucea pe măsuţa din colţ şi aceeaşi blondă, nuanţa cenuşei, în aceeaşi rochie

[1] Lege votată de Senatul american, la propunerea senatorului Mann, conform căreia o minoră nu poate fi trecută, fără asentimentul părinţilor, dintr-un stat într-altul.

neagră, ca din piele de căprioară, se ridică din dosul măsuței și înaintă spre mine cu același zâmbet prudent pe figură.

— Ce...?, spuse ea și se opri.

Degetele cu unghii argintii tresăriră de-a lungul trupului. În surâsul ei exista o nuanță de sforțare. Nu mai zâmbea. Rânjea. Doar își închipuia că zâmbește.

— M-am întors – am zis cu un aer distant, și mi-am scuturat țigara. E aici domnul Geiger?

— Mă tem... mă tem că nu. Nu-i aici... mă tem că nu. Să vedem... Ce doriți?

Mi-am scos ochelarii de soare și mi-am lovit cu ei delicat încheietura mâinii stângi. Dacă aveam nouăzeci de kilograme și puteam arăta efeminat, înseamnă că eram la înălțime.

— Edițiile princeps n-a fost decât un pretext, i-am șoptit. Trebuie să fiu atent. Am ceva care-l interesează. Ceva care-l interesează de multă vreme.

Degetele cu unghii argintii pipăiră părul blond deasupra unei urechi cu cercel cu pietre negre, ieftine.

— Ah, un simplu comis-voiajor, zise ea. Ei bine... N-ai decât să vii mâine. Cred că mâine are să fie aici.

— Lasă bancurile. Și eu lucrez în branșa voastră.

Ochii i se îngustară până căpătară o slabă sticlire verzuie, ca o mlaștină de pădure, departe de umbra pomilor. Degetele i se strânseră în palmă. Mă fixă și își ținu o clipă respirația.

— E bolnav? Aș putea să-l văd la el acasă?, am spus nerăbdător. Nu pot să aștept o veșnicie.

— Ești... un... ești... un...

Vorbele i se înfundară în gâtlej. Am crezut c-o să cadă în nas. Tremura din tot corpul, iar fața i se descompuse ca o prăjitură de mireasă. Și-o recompuse încet, ca și când ar fi ridicat o greutate mare, doar datorită voinței. Zâmbetul reapăru șifonat rău pe la colțuri.

— Nu, zise ea. Nu. Nu-i în oraș. E inutil. N-ai putea să vii... să vii... mâine?

Tocmai deschisesem gura să-i răspund, când se crăpă ușa de la despărțitură. Tânărul înalt, brunet și chipeș, îmbrăcat într-o scurtă lipită pe corp, aruncă o privire prin ușa întredeschisă; era tras la față și ținea buzele strânse. Mă văzu, închise repede ușa la loc, dar nu mai înainte ca să zăresc pe jos o grămadă de lădițe de lemn, căptușite cu ziare și pline cu cărți vraiște. Un bărbat într-o salopetă nou-nouță le aranja. O parte din stocul lui Geiger lua altă destinație.

Când ușa se închise, mi-am pus ochelarii de soare și am salutat-o pe blondă, ducându-mi degetul la pălărie.

— Atunci, pe mâine. Aș dori să vă las o carte de vizită, dar știți cum e cazul.

— Da, știu cum e.

Tremură iar ușor și printre buzele boite strident se auzi un slab șuierat de respirație. Am ieșit din magazin și-am apucat-o spre apus pe bulevard, până la colț, apoi la nord pe strada care da în aleea paralelă cu spatele magazinelor. O camionetă neagră, cu margini din plasă de sârmă și fără nici o inscripție, era parcată în spatele magazinului lui Geiger. Omul în salopetă nou-nouță tocmai încărca o lădiță pe rampa camionetei. M-am întors pe bulevard și lângă blocul alăturat de cel al lui Geiger am găsit un taxi parcat în fața unei guri de incendiu. La volan, un tânăr cu mutră obraznică citea o revistă cu povestiri de groază. Mi-am vârât capul în geam și i-am arătat un dolar.

— Urmărești o mașină?

Mă măsură din cap până în picioare.

— Detectiv particular.

Rânji:

— Specialitatea mea.

A vârât revista în rama oglinzii retrovizoare și m-am urcat în mașină. Am ocolit blocul și-am oprit în fața ieșirii din dos a magazinului lui Geiger, lângă o altă gură de incendiu.

În camionetă se aflau vreo șase lădițe. Omul în salopetă a ferecat obloanele din plasă de sârmă, a prins în cârlig rampa de încărcare și s-a suit la volan.

— Urmărește-l, i-am spus șoferului.

Omul în salopetă ambală motorul, aruncă o privire în susul și-n josul aleii și o porni grăbit. Ieși în alee și o luă la stânga. Noi la fel. Am zărit camioneta apucând-o spre răsărit pe Bulevardul Franklin și i-am cerut șoferului să se apropie puțin de ea. N-a vrut sau n-a reușit. Când am intrat pe Bulevardul Franklin, am zărit-o la o distanță de două blocuri. Am avut-o în față tot parcursul până la Vine, peste

Vine şi tot drumul până la Western. După Western am mai surprins-o de două ori. Era o circulaţie intensă, iar băiatul cu mutra obraznică o urmărea de la o distanţă prea mare. Tocmai îi pomeneam de asta fără jenă, când camioneta, aflată mult în faţa noastră, o luă din nou spre nord. O apucă pe o stradă numită Britanny Place. Când am ajuns pe Britanny Place, camioneta dispăruse.

Băiatul cu mutra obraznică scoase prin geamul despărţitor câteva sunete pentru a mă îmbărbăta şi începurăm să urcăm dealul, cu şase kilometri pe oră, căutând din ochi camioneta în dosul arbuştilor. Două blocuri mai încolo, Britanny Place vira spre răsărit şi se unea cu Randall Place pe o fâşie de pământ unde se afla o casă albă cu apartamente de închiriat, aliniată cu faţada la Randall Place. Tocmai treceam pe acolo şi băiatul cu mutra obraznică îmi spunea că maşina nu putea fi departe când, privind intrarea boltită a garajului, am văzut în întuneric obloanele din spate ale camionetei deschise din nou.

Am ocolit până în faţa casei cu apartamente şi-am coborât din maşină. În holul de la intrare nu era nimeni şi nu exista nici centrală pentru telefoanele chiriaşilor. Lângă un zid fusese împins un birou de lemn, alături de cutiile de scrisori vopsite în auriu. Am parcurs numele. Un oarecare Joseph Brody locuia în apartamentul 405. Un oarecare Joe Brody primise cinci mii de dolari de la generalul Sternwood pentru a o lăsa în pace pe Carmen şi a-şi căuta altă fetiţă cu care să se distreze. Putea fi acelaşi Joe Brody. Eram gata să fac prinsoare.

Am ocolit un colţ al peretelui şi-am ajuns la picioarele scării din dale, în faţa unui ascensor. Partea superioară a ascensorului se afla la nivelul podelei. Pe o uşă alăturată ascensorului scria: „Garaj". Am deschis-o şi am coborât câteva trepte înguste până la subsol. Uşa ascensorului era dată de perete şi blocată, iar individul în salopetă nouă îl umplea cu lădiţe grele şi bombănea furios. Nu i-a plăcut că-l urmăream.

După o vreme am spus:

— Ai grijă la greutate, amice. Liftul nu rezistă decât la jumătate de tonă. Unde le sui pe astea?

— La apartamentul domnului Brody, patru, zero, cinci. Eşti administratorul?

— Mda. Par nişte lucruri de furat.

Îmi aruncă o privire furioasă. Avea ochi palizi, cu cearcăne albicioase.

— Cărţi, se răsti el. Patruzeci şi cinci de kilograme lădiţa cea mai uşoară, iar eu nu pot să duc în spinare decât treizeci şi cinci de kilograme.

— Ai grijă la greutate.

Depozită în lift şase lădiţe, se urcă şi trase uşile. Am urcat din nou treptele până în hol, am ieşit în stradă, iar taxiul m-a dus în centru, la biroul meu. I-am dat şoferului cu mutră obraznică un bacşiş prea mare, iar el mi-a înmânat o carte de vizită, îndoită la colţuri, pe care pentru prima oară n-am aruncat-o în vasul de majolică, plin cu nisip, de lângă lift.

Ocupam o jumătate de cameră, în dosul clădirii, la etajul şapte. Jumătate de cameră era birou, despărţit în două ca să am şi spaţiu de primire. Numai pe uşa lui se afla numele meu. Doar atât. O lăsam întotdeauna descuiată în cazul când venea vreun client şi catadicsea să ia loc şi să aştepte.

Venise un client.

11

Purta o fustă din tweed cafeniu, o cămaşă bărbătească, cravată şi pantofi de stradă lucraţi manual. Ciorapii erau la fel de fini ca în ziua precedentă, deşi nu-şi mai expunea atât de mult picioarele. Părul negru strălucea sub o pălărie cafenie, gen Robin Hood, care ar fi putut costa cincizeci de dolari şi părea făcută cu o singură mână dintr-o bucată de sugativă.

— Ei bine, în sfârşit te-ai trezit, spuse ea, strâmbându-şi nasul la sofaua roşie, decolorată, la cele două fotolii desperecheate, la perdelele de plasă care trebuia spălate şi la mica măsuţă de scris, ca a unui şcolar, plină cu reviste vechi

menite să dea încăperii un aspect profesional. Începeam să mă gândesc că poate lucrezi în pat, ca Marcel Proust.

— Cine-i ăsta?

Am vârât o țigară în gură și mi-am ațintit privirea asupra ei. Arăta puțin palidă și încordată, dar părea o fată în stare să acționeze sub încordare.

— Un scriitor francez, expert în degenerați. N-ai de unde să-l cunoști.

— I-auzi!, am spus. Poftiți în budoarul meu.

Se ridică și spuse:

— Nu ne-am înțeles prea bine ieri. Poate c-am fost nepoliticoasă.

— Amândoi am fost nepoliticoși.

Am descuiat ușa de legătură și i-am ținut-o deschisă, ca să intre. Am intrat în restul apartamentului, care cuprindea un covor roșu-ruginiu, nu prea nou, cinci clasoare verzi, trei dintre ele pline cu atmosferă californiană, un calendar-reclamă, reprezentând formația Quint, alunecând pe patine pe un podium albastru ca cerul, îmbrăcate în rochii roz, cu păr cafeniu-închis și cu ochi pătrunzători și negri, mari ca niște prune altoite. Se mai aflau trei scaune din imitație de nuc, biroul obișnuit cu sugativa de rigoare, serviciul de scris, o scrumieră, un telefon și obișnuitul scaun turnant, scârțâind în spatele biroului.

— Fațada nu-i prea grozavă, zise ea, luând loc pe scaunul clientului, la marginea biroului.

M-am îndreptat spre cutia poștală și-am scos din ea șase plicuri – două scrisori și patru reclame. Mi-am pus pălăria pe telefon și m-am așezat pe scaun.

— Nici firma Pinkerton n-are o fațadă grozavă. Nu poți câștiga prea mulți bani în meseria asta dacă ești cinstit. Dacă ai o fațadă, câștigi bani... Sau așa se presupune.

— Ah... Dumneata ești cinstit?, întrebă ea și își deschise poșeta.

Scoase o țigară dintr-un portțigaret franțuzesc emailat, o aprinse cu o brichetă, dădu drumul la portțigaret și la brichetă înapoi în poșetă și o lăsă deschisă.

— Mă străduiesc.

— Cum te-ai apucat de nenorocita asta de meserie?

— Cum apuci să te măriți cu un traficant de alcool?

— Dumnezeule, să nu începem din nou cearta. Am încercat toată dimineața să te prind la telefon. Aici și acasă.

— În legătură cu Owen?

— Sărmanul Owen. Așadar ai aflat.

— Un agent al procurorului m-a dus la Lido. Și-a închipuit că aș putea să știu ceva în acest caz. Cunoștea însă mult mai multe decât am știut eu vreodată. Știa că Owen a voit să se însoare cu sora dumneavoastră... mai demult.

Trase tăcută din țigară și mă măsură lung cu ochii ei negri.

— Poate că n-ar fi fost o idee rea, zise ea calm. Se îndrăgostise de Carmen. Nu-i un lucru prea des întâlnit în lumea noastră.

— Avea cazier judiciar.

Înălță nepăsătoare din umeri și continuă pe un ton neglijent.

— Nu cunoștea pe cine trebuie. E tot ce înseamnă cazier judiciar în țara asta putredă de-atâtea crime.

— N-aș merge atât de departe cu afirmațiile.

Își scoase mănușa dreaptă și își mușcă degetul arătător la prima falangă, urmărindu-mă constant cu privirea.

— N-am venit să te văd în privința lui Owen. Ești dispus acum să-mi spui de ce te-a chemat tatăl meu?

— Numai cu consimțământul lui.

— E ceva în legătură cu Carmen?

— Nu vă pot spune nici măcar atât.

Am terminat să-mi umplu pipa și-am aprins-o cu un chibrit. O clipă, urmări fumul. Apoi își vârî mâna dreaptă în poșeta deschisă și o scoase cu un plic gros și alb. Îl aruncă pe birou.

— În orice caz, nu strică să vezi ce-i înăuntru.

L-am luat. Adresa bătută la mașină era pe numele doamnei Vivian Regan, Alta Brea Crescent, nr. 3765, West Hollywood. Plicul fusese expediat printr-un mesager de serviciu, iar ștampila biroului indica 8.35 dimineața, ca oră de trimitere.

Am deschis plicul și am scos o fotografie lucioasă, de zece pe opt centimetri. În plic nu se mai afla altceva.

Fotografia o reprezenta pe Carmen aşezată în jilţul cu spătar înalt, din lemn de tec, al lui Geiger, cu cerceii ei şi în costumul din ziua în care s-a născut. Ochii ei aveau o expresie mai demenţială decât cea pe care mi-o aminteam. Pe dosul fotografiei nu era scris nimic. Am pus fotografia la loc în plic.

— Cât vor?, am întrebat-o.

— Cinci mii de dolari pentru clişeu şi restul de poze. Târgul trebuie încheiat astă-seară, sau trimit fotografiile la un ziar de scandal.

— Cum a venit cererea?

— Mi-a telefonat o femeie, cam la o jumătate de oră după ce am primit plicul.

— Ziarele de scandal nu se pot folosi de fotografie. Astăzi, pentru aşa ceva, orice complet de judecată condamnă pe loc. Ce mai e la mijloc?

— Trebuie să mai fie ceva?

— Da.

Se uită lung la mine, puţin nedumerită.

— Mai e ceva. Femeia a spus că fotografia e legată de o încurcătură cu poliţia şi că dacă nu voi plăti repede, soră-mea o să dea de bucluc.

— E mai clar acum. Ce fel de încurcătură?

— Habar n-am.

— Unde-i Carmen?

— E acasă. I-a fost rău aseară. E încă în pat, bănuiesc.

— S-a dus undeva aseară?

— Nu. Eu am plecat, dar servitorii spun că ea a rămas acasă. M-am dus la Las Olindas, să joc la ruletă la Clubul Chiparoşilor, tripoul lui Eddie Mars. Mi-am pierdut toţi banii.

— Aşadar, vă place să jucaţi la ruletă. Eram sigur.

Îşi încrucişă picioarele şi îşi aprinse o nouă ţigară.

— Da. Îmi place ruleta. Tuturor celor din familia noastră le plac jocurile la care se pierde, ca ruleta ori căsătoria cu bărbaţi care te lasă baltă, ori cursele de cai cu obstacole primejdioase, la cincizeci şi opt de ani, ori răsturnarea de pe cal şi schilodirea pe viaţă. Familia Sternwood are bani. Dar banii nu i-au adus decât decepţii.

— Ce făcea Owen aseară în maşina dumneavoastră?

— Cine ştie? Mi-a luat-o fără să ceară voie. Îl lăsam să ia o maşină în seara când era liber, numai că aseară nu era liber. Se strâmbă. Crezi...?

— Că el ştia despre această fotografie a nudului? De unde să ştiu? Nu-l exclud. Puteţi să adunaţi imediat cinci mii de dolari în bancnote?

— Numai dacă îi spun tatei... Sau să-i împrumut. Aş putea să-i împrumut, eventual, de la Eddie Mars. Ar trebui să fie generos cu mine, Dumnezeu mi-e martor.

— Încercaţi mai bine posibilitatea asta. Veţi avea nevoie de bani în mare grabă.

Se lăsă pe spate şi îşi atârnă un braţ pe spătarul scaunului.

— Ce-ar fi să anunţăm poliţia?

— O idee excelentă. Dar n-o s-o faceţi.

— Eşti sigur?

— Da. Trebuie să vă apăraţi tatăl şi sora. Nu puteţi şti ce-o să scoată poliţia la iveală. S-ar putea să fie ceva ce nu se poate muşamaliza. Deşi în cazurile de şantaj, poliţia, de obicei, depune eforturi.

— Mă poţi ajuta în vreun fel?

— Cred că da. Dar nu vă pot spune nici de ce şi nici cum.

— Îmi placi. Crezi în miracole. Ai vreo băutură aici la birou?

Am descuiat sertarul de jos şi-am scos sticla din care beau la birou şi două pahărele. Le-am umplut şi-am băut. Îşi închise la loc poşeta şi împinse scaunul.

— Am să fac rost de cinci mii de dolari. Am fost o bună clientă a lui Eddie Mars. Şi mai există un motiv pentru care ar trebui să fie amabil cu mine, pe care s-ar putea să nu-l cunoşti.

Îmi aruncă unul din acele zâmbete pe care buzele îl uitau până să ajungă la ochi.

— Doamna cu care a fugit Rusty e chiar blonda nevastă a lui Eddie.

N-am spus nimic. Mă fixă şi adăugă:

— Nu te interesează?

— Ar putea să mă ajute să-l găsesc... dacă l-aş căuta. Nu credeţi că-i amestecat în treaba asta, nu?

Împinse spre mine paharul gol.

— Mai dă-mi să beau. Eşti cel mai dificil bărbat de la care se poate scoate ceva. Nici măcar nu-ţi mişti urechile.

I-am umplut păhărelul.

— Aţi obţinut de la mine tot ce-aţi dorit. Convingerea că nu-l caut pe soţul dumneavoastră.

Brusc, dădu pe gât băutura. Asta o făcu să se înece, sau îi oferi prilejul să respire adânc. Răsuflă încet.

— Rusty n-a fost un escroc. Iar dacă ar fi fost, n-ar fi făcut-o pentru mărunţiş. Avea asupra lui cincisprezece mii de dolari în bancnote. Spunea că-s banii lui de nebunii. Îi avea când m-am căsătorit cu el şi-i avea când m-a părăsit. Nu... Rusty nu-i amestecat în niciun şantaj ieftin.

Întinse mâna după plic şi se ridică.

— Am să ţin legătura cu dumneavoastră, i-am spus. Dacă doriţi să-mi lăsaţi un mesaj, are să mi-l transmită telefonista de la centrala blocului unde locuiesc.

Ne-am îndreptat spre uşă. În timp ce lovea plicul de dosul palmei, zise:

— Nu eşti încă dispus să-mi spui ce ţi-a cerut tata?

— Trebuie să-l văd mai întâi.

Scoase fotografia şi rămase în pragul uşii, privind-o.

— Are un trup micuţ şi frumos, nu?

— Hm.

Se aplecă uşor spre mine:

— Ar trebui să-l vezi şi pe-al meu, zise ea grav.

— Putem aranja să fie văzut?

Izbucni într-un râs violent, trecu dincolo de prag, apoi îşi întoarse capul şi spuse cu o voce rece:

— Marlowe, n-am întâlnit un animal cu sânge mai rece ca al tău. Să-ţi spun Phil?

— Desigur.

— Spune-mi Vivian.

— Mulţumesc, doamnă Regan.

— Du-te dracului, Marlowe.

Ieşi fără să se mai uite înapoi.

Am închis uşa şi-am rămas cu mâna pe clanţă, cu p. 'rea aţintită asupra mâinii. Mă simţeam îmbujorat. M-am în. ors la birou, am vârât sticla de whisky la loc, am spălat cele două păhărele şi le-am pus şi pe ele la loc.

Am ridicat pălăria de pe telefon şi-am telefonat la biroul procurorului, cerându-l pe Bernie Ohls.

Se întorsese la birou.

— Ei bine, nu l-am deranjat pe bătrân, zise el. Majordomul mi-a spus că are să-i comunice el sau una dintre fete. Acest Owen Taylor locuia deasupra garajului şi i-am cercetat lucrurile. Are părinţi la Dubuque, în statul Iowa. Am telegrafiat şefului poliţiei de acolo să-i întrebe ce dispoziţii dau. Familia Sternwood o să plătească pentru înmormântare.

— E o sinucidere?, l-am întrebat.

— Nimeni nu ştie. N-a lăsat nici o notă. N-avea dreptul să ia maşina. Cu excepţia doamnei Regan, toţi au fost aseară acasă. Ea, una, plecase la Las Olindas cu un tânăr fără ocupaţie, dar plin de bani, un anume Larry Cobb. I-am verificat afirmaţiile. Cunosc un băiat care lucrează la o masă de joc.

— Ar trebui să puneţi capăt jocurilor ăstora nebuneşti.

— Cu organizaţia criminală din ţinutul ăsta? Fii serios, Marlowe. Urma loviturii de pe tâmpla şoferului mă pune pe gânduri. Eşti sigur că nu-mi poţi da o mână de ajutor?

Mi-a plăcut felul cum m-a întrebat. Mi-a îngăduit să spun nu, fără să mint. Ne-am luat rămas bun şi-am plecat din birou, am cumpărat cele trei ziare de după-amiază, apoi am luat un taxi până la Palatul de Justiţie ca să-mi iau maşina de la parcare. Nici unul din ziare nu pomenea ceva despre Geiger. Am mai aruncat o privire prin carneţelul lui albastru, dar numele codificate rămâneau la fel de impenetrabile ca şi în noaptea trecută.

12

După ploaie, pomii din partea de sus a lui Laverne Terrace aveau frunze verzi, proaspete. În lumina rece a soarelui de după-amiază vedeam panta abruptă a dealurilor şi treptele pe care fugise criminalul după cele trei împuşcături în întuneric. Pe strada ce trecea pe dedesubt, stăteau faţă în faţă două case mici. De acolo, s-ar fi putut ca împuşcăturile să nu se fi auzit.

În faţa casei Geiger nu se observa nicio mişcare, ca de altminteri nici de-a lungul străzii. Gardul viu era verde şi paşnic, iar şindrilele de pe acoperiş erau încă umede. Am trecut încet cu maşina, frământat de un gând. În seara dinainte nu mă uitasem în garaj. Din momentul în care cadavrul lui Geiger dispăruse, nu mai ţinusem cu adevărat să-l găsesc. Mi-ar fi forţat mâna. Dar dacă asasinul îl târâse în garaj, vârându-l în propria lui maşină, lăsându-l apoi să se prăbuşească într-unul din cele vreo sută de canioane pustii din jurul oraşului Los Angeles, ar fi fost o cale potrivită de a scăpa de el zile şi chiar săptămâni de-a rândul. Asta presupunea două lucruri: cheia de la maşină şi două persoane în combinaţie. Ar fi îngustat terenul cercetărilor destul de mult, mai ales că avusesem în buzunar mănunchiul de chei personale, atunci când cadavrul dispăruse.

N-am avut prilejul să mă uit prin garaj. Uşile erau închise şi încuiate cu un lacăt, iar ceva se mişcase de-a lungul gardului viu în timp ce oprisem maşina acolo. O femeie într-un pardesiu în pătrăţele albe şi verzi, cu o pălărie minusculă peste părul blond şi fin ieşi din labirintul gardului şi rămase cu ochii holbaţi şi uluiţi la maşina mea, ca şi cum n-ar fi auzit-o urcând dealul. Apoi se întoarse brusc şi-mi dispăru din vedere. Era, firește, Carmen Sternwood.

Am urcat strada, am parcat maşina şi m-am întors. La lumina zilei părea un gest primejdios şi bătător la ochi. Am trecut prin gardul viu. Carmen stătea tăcută şi dreaptă, sprijinită de uşa încuiată de la intrare. Îşi ridică încet o mână la gură şi îşi muşcă uşor cu dinţii degetul mare caraghios. Sub ochi avea pete purpurii, iar figura îi era descompusă şi palidă. Îmi zâmbi vag. Spuse:

— *Hello*, cu o voce subţire şi spartă. Ce...? Ce...? Se întrerupse şi continuă să-şi muşte degetul.

— Mă ţii minte?, am întrebat-o. Sunt Doghouse Reilly, cel care a crescut prea înalt. Ţii minte?

Dădu din cap afirmativ şi pe buze îi jucă strâmb şi rapid un zâmbet.

— Hai să intrăm, i-am spus. Am cheia. Nostim, nu?

— Ce...? Ce...?

Am dat-o la o parte, am vârât cheia în broască, am deschis-o şi am împins-o înăuntru. Am închis uşa din nou şi-am rămas trăgând aer pe nări. La lumina zilei locuinţa era oribilă. Aiurelile chinezeşti de pe pereţi, covorul, lămpile pretenţioase, mobilele din lemn de tec, revărsarea lipicioasă de culori, totemul, flaconul de eter şi laudanum – toate astea la lumina zilei aveau ceva dezgustător şi suspect, ca o petrecere de perverşi.

Fata şi cu mine am continuat să ne privim. Încercă să-şi păstreze pe faţă un zâmbet mic şi şmecheresc, dar chipul îi era prea obosit ca să mai depună eforturi. Era un zâmbet care devenea tot mai inexpresiv şi care urma să se şteargă ca apa de pe nisip, iar pielea ei palidă avea o consistenţă aspră şi granuloasă, sub privirea inexpresivă, uluită şi stupidă. Limba albicioasă îi linse colţurile gurii. O fetiţă drăguţă, răsfăţată şi nu prea deşteaptă, care o apucase pe căi foarte, foarte greşite şi nimănui nu-i păsa. Ducă-se dracului cei bogaţi. Mă scârbeau. Mi-am răsucit o ţigară, am dat nişte cărţi la o parte şi m-am aşezat pe marginea biroului negru. Mi-am aprins ţigara, am trimis un colac de fum în aer şi am urmărit o vreme, în tăcere, scena jucată de ea cu degetul mare dus la gură. Carmen stătea în faţa mea, ca o fetiţă neascultătoare în biroul directorului şcolii.

— Ce faci aici?, am întrebat-o în cele din urmă.

Prinse între degete stofa jachetei şi nu răspunse.

— Ce mai ţii minte din cele petrecute aseară?

Îmi răspunse, iar în dosul ochilor îi apăru o strălucire şireată.

— Ce să-mi amintesc? Mi-a fost rău aseară. Am fost acasă.

Vocea ei avea un sunet înfundat şi prudent, pe care de-abia îl auzeam.

— Nici vorbă de-aşa ceva. Ochii i se mişcară repede. Înainte de a te fi dus *eu* acasă, am precizat. Aici. Pe fotoliul acela – i l-am arătat –, pe şalul acela portocaliu. Îţi aminteşti perfect.

Gâtul începu să i se împurpureze. Însemna ceva. Era în stare să roşească. Sub irisul cenuşiu şi tulbure apăru o lucire albă. Îşi supse violent degetul mare.

— Dumneata... ai fost acela?, şopti ea.

— Eu. Cât de mult îţi aminteşti?

— Eşti de la poliţie?, întrebă ea vag.

— Nu. Sunt un prieten al tatălui dumitale.

— Nu eşti de la poliţie?

— Nu.

Scoase un suspin subţire.

— Ce... ce doreşti?

— Cine l-a ucis?

Umerii i se smuciră, dar faţa îi rămase imobilă.

— Cine... mai ştie?

— Despre Geiger? Habar n-am. În nici un caz poliţia, altfel ar fi instalată aici. Poate Joe Brody.

Era o întrebare pusă la întâmplare, dar se nimeri.

— Joe Brody! El!

Am tăcut amândoi. Am tras din ţigară, iar ea şi-a supt degetul mare.

— Nu face pe deşteapta, pentru numele lui Dumnezeu, am îmboldit-o. E momentul să fii de un simplism demodat. Brody l-a ucis?

— Pe cine?

— Ah, Dumnezeule!

Păru jignită. Bărbia i se aplecă uşor.

— Da, zise ea solemn. Joe l-a ucis.

— De ce?

— Nu ştiu.

Îşi scutură capul, pentru a se convinge că nu ştia.

— L-ai văzut des în ultimul timp?

Mâinile îi coborâră şi se încleştară în pumnii mici şi albi.

— Doar o dată sau de două ori. Îl urăsc.

— Atunci, ştii unde locuieşte.

— Da.

— Şi nu mai ţii deloc la el?

— Îl urăsc!

— Atunci, ai vrea să fie el vinovatul.

Luă iar o figură inexpresivă. Puneam întrebările prea repede. Era greu să n-o fac.

— Eşti gata să declari poliţiei că ucigaşul e Joe Brody?, am tatonat eu.

Panica i se instală brusc pe faţă.

— Dacă aş putea să elimin povestea cu fotografia nudului, desigur – am adăugat ca s-o liniştesc.

Chicoti. Mă cuprinse un sentiment neplăcut. Dac-ar fi urlat sau ar fi plâns ori chiar dacă s-ar fi prăbuşit leşinată, aş mai fi înţeles. Se mulţumea însă să chicotească. Deodată i se părea foarte nostim. Fusese fotografiată ca Isis, cineva furase poza, cineva îl omorâse pe Geiger în faţa ei, ea fiind beată turtă, şi deodată i se părea că totul e grozav de nostim. Aşa încât chicotea. Foarte abil. Chicotelile deveniră tot mai stridente şi porniră să alerge prin colţurile camerei ca şobolanii în dosul lambriurilor. O apucară istericalele. M-am dat jos de pe birou, m-am apropiat de ea şi-am pălmuit-o.

— Exact ca aseară, i-am spus. Suntem formidabili împreună, Reilly şi Sternwood, doi cabotini în căutarea unui comediant.

Încetă brusc să mai chicotească, dar palma nu o deranjă mai mult ca în seara trecută. Probabil că toţi prietenii ei o pălmuiau mai devreme sau mai târziu. Puteam să-i înţeleg de ce-o făceau. M-am aşezat la loc pe marginea biroului negru.

— Nu te cheamă Reilly, zise ea serioasă. Ci Philip Marlowe. Eşti detectiv particular. Mi-a spus Vivian. Mi-a arătat cartea dumitale de vizită.

Îşi mângâie obrazul pe care primise palma. Îmi zâmbi, de parcă s-ar fi bucurat de tovărăşia mea.

— Ei bine, văd că-ţi aminteşti. Aşa că te-ai întors să cauţi fotografia şi n-ai putut să intri în casă. Adevărat?

Bărbia îi tresări. Se chinui să zâmbească. Se hotărâse. Urma să mă cucerească. Într-o clipă aveam să strig „Ura!" şi să-i cer să plece cu mine la Yuma.

— Fotografia a dispărut, i-am spus. Am căutat-o aseară, înainte de-a te duce acasă. Probabil c-a luat-o Brody. Nu glumeşti în privinţa lui Brody?

Clătină din cap serioasă.

— E un fleac, i-am răspuns. Nu te mai gândi la asta. Nu spune nimănui c-ai fost aici aseară sau astăzi. Nici măcar lui Vivian. Uită pur şi simplu c-ai fost aici. Lasă totul pe seama lui Reilly.

— Numele dumitale nu-i..., începu ea, apoi se întrerupse şi scuturâ violent din cap, încuviinţând ceea ce spusesem sau ceea ce gândea.

Ochii i se îngustară, deveniră aproape negri şi transparenţi ca emailul de pe tăvile de restaurant. Îi venise o idee.

— Trebuie să plec acasă, acum, zise ea, ca şi cum ar fi fost invitată la o ceaşcă de ceai.

— Firește.

Nu m-am clintit. Îmi aruncă o nouă privire şmecherească şi se îndreptă spre uşa de la intrare. Pusese mâna pe clanţă, când am auzit amândoi zgomotul unei maşini. Se uită la mine întrebător. Am dat nepăsător din umeri. Maşina se opri chiar în faţa casei. Figura fetei se descompuse de groază. Se auziră paşi, apoi soneria. Carmen mă pironi cu privirea peste umăr, cu mâna încleştată pe clanţă, aproape gâfâind de teamă. Soneria continua să sune. Apoi se opri. O cheie moşmoni în broască, iar Carmen sări de lângă uşă şi rămase împietrită. Uşa se dădu brusc de perete. Un bărbat pătrunse energic înăuntru şi se opri brusc, privindu-ne calm, cu o perfectă stăpânire de sine.

13

Era un om cenuşiu, îmbrăcat complet în cenuşiu, cu excepţia pantofilor negri lustruiţi şi a celor două diamante stacojii, înfipte în cravata de mătase cenuşie, care semănau cu carourile de pe masa de ruletă. Avea o cămaşă cenuşie, iar costumul la două rânduri, dintr-un flanel moale, era superb croit. Văzând-o pe Carmen, îşi scoase pălăria cenuşie, iar părul de sub ea era cenuşiu şi fin, de parcă ar fi fost cernut printr-un voal. Sprâncenele groase îi dădeau un vag aer sportiv. Bărbia era lungă, nasul coroi t, ochii cenuşii, gânditori, privind puţin pieziş, deoarece cut de deasupra pleoapei le acoperea colţul.

Rămase pe loc, politicos, cu o mână pe uşa din spate, iar în cealaltă cu pălăria cenuşie pe care o lovea încet de şold. Părea dur, dar fără să fie brutal. Avea mai degrabă duritatea unui sportiv trecut prin multe. Nu era însă un sportiv. Era Eddie Mars.

Împinse uşa în spate şi vârî mâna în buzunarul hainei, lăsând degetul mare afară, ca să sclipească în lumina cam firavă din odaie. Îi zâmbi lui Carmen. Avea un zâmbet plăcut şi degajat. Carmen îşi umezi buzele şi îl aţinti şi ea cu privirea. Frica i se şterse de pe chip. Îi zâmbi la rândul ei.

— Iertaţi-mi intrarea neprotocolară, zise el. Soneria nu părea să trezească pe nimeni. E aici domnul Geiger?

— Nu, şi nu prea ştim unde se află, i-am răspuns. Am găsit uşa întredeschisă. Am intrat.

Dădu înţelegător din cap şi îşi atinse bărbia lungă cu borul pălăriei.

— Firește, sunteţi prieteni de-ai lui?

— Doar cunoştinţe de afaceri. Am venit după o carte.

— Aha, după o carte?

Vorbi repede şi bine dispus şi – am avut impresia – niţel şiret, ca şi cum ar fi ştiut totul în privinţa cărţilor lui Geiger. Apoi se uită din nou la Carmen şi înălţă din umeri.

M-am îndreptat spre uşă.

— Noi o să plecăm acum, am spus.

Am apucat-o pe Carmen de braţ. Încă se mai holba la Eddie Mars. Îi plăcea Eddie.

— Să transmit vreun mesaj... dacă se întoarce Geiger?, întrebă amabil Eddie Mars.

— Nu vrem să vă deranjăm.

— Îmi pare atât de rău, zise el, fără un înţeles anume.

Ochii cenuşii clipiră, apoi se înăsprirâ când am trecut pe alături ca să deschid uşa. Adăugă pe un ton nepăsător:

— Fata poate să plece. Aş vrea să discut ceva cu dumneata, amice.

Am lăsat braţul fetei. L-am privit mirat.

— Crezi că glumesc, nu?, întrebă el politicos. Nu-ţi pierde vremea. Am afară în maşină doi băieţi care îmi execută întotdeauna ordinele.

Alături, Carmen scoase un sunet şi o zbughi pe uşă. Paşii ei se pierdură repede în timp ce cobora dealul. Nu-i văzusem maşina, aşa încât trebuie s-o fi lăsat jos. Am început să spun:

— Ce dracu...

— Scuteşte-mă, suspină Eddie Mars. E ceva în neregulă aici. Vreau să aflu ce s-a întâmplat. Dacă vrei să te trezeşti cu nişte gloanţe în burtă, încearcă să-mi stai în cale.

— Foarte bine, am spus, eşti un dur.

— Numai când e nevoie, amice.

Nu se mai uita la mine. Se plimba prin cameră, încruntat, fără să-mi mai dea vreo atenţie. Am privit prin geamul spart al ferestrei din faţă. Peste gardul viu se vedea capota unei maşini. Motorul zumzăia în surdină.

Eddie Mars găsi flaconul purpuriu şi cele două pahare de pe birou. Mirosi unul din pahare, apoi flaconul. Un zâmbet de dezgust îi încreţi buzele.

— Proxenetul dracului, zise el calm.

Se uită la mai multe cărţi, mârâi, ocoli biroul şi se opri în faţa micului totem cu aparat de fotografiat. Îl studie şi îşi coborî privirea asupra covorului din faţa totemului. Deplasă covoraşul cu piciorul, se aplecă repede, cu trupul încordat. Se lăsă pe duşumea cu un genunchi cenuşiu. Biroul îl masca parţial. Scoase o exclamaţie vie şi se ridică din nou. Vârî fulgerător braţul sub haină şi un pistol Luger negru îi apăru în mână. Îl ţinea cu degetele lui lungi şi cafenii, fără să-l îndrepte spre mine, fără să-l îndrepte spre cineva.

— Sânge, spuse el. E sânge pe duşumea, acolo, sub covor. O groază de sânge.

— A, da?, am zis eu, părând interesat.

Se lăsă în fotoliul din dosul biroului, trase spre el telefonul de culoarea dudei şi îşi trecu pistolul în mâna stângă. Se încruntă violent la telefon, adunându-şi sprâncenele cenuşii şi groase care formau o cută adâncă pe pielea înăsprită de vânt de deasupra nasului său coroiat.

— Cred c-o să-i chemăm pe reprezentanţii legii, zise el.

M-am apropiat şi-am înlăturat cu piciorul covoraşul aşezat pe locul unde zăcuse Geiger.

— E sânge scurs de mult, i-am spus. Sânge uscat.

— O să-i chemăm totuşi pe reprezentanţii legii.

— De ce nu?

Ochii i se îngustară. Pojghiţa de politeţe se coji, lăsând să se vadă un individ brutal şi bine îmbrăcat, ţinând în mână un Luger. Nu-i plăcuse c-am fost de aceeaşi părere cu el.

— Cine dracu eşti dumneata, amice?

— Mă cheamă Marlowe. Sunt detectiv particular.

— N-am auzit niciodată de dumneata. Cine-i fata?

— O clientă. Geiger încerca să scoată bani de la ea, şantajând-o. Am venit să discutăm cu el. Nu era acasă. Uşa fiind deschisă, am intrat ca să-l aşteptăm. Sau parcă ţi-am mai spus asta?

— Se potriveşte de minune, zise el. Uşa fiind deschisă. Când n-aveai cheie.

— E adevărat. Dar cum s-a făcut că ai avut *dumneata* o cheie?

— Te interesează cumva, amice?

— Ar putea să mă intereseze.

Zâmbi cu buzele strânse şi îşi împinse pălăria pe ceafa cu păr cenuşiu.

— Iar eu aş putea să transform interesul dumitale în interesul meu.

— N-are să-ţi placă. Profiturile sunt prea mici.

— În regulă, şmechere. Casa asta îmi aparţine. Geiger e chiriaşul meu. Ce părere ai?

— Ce cunoştinţe simpatice ai!

— Nu le aleg. Sunt de toate genurile.

Se uită în jos la Luger, dădu din umeri şi-l vârî din nou la subsuoară.

— Ai vreo idee interesantă, amice?

— Am o puzderie de idei. Cineva l-a împuşcat pe Geiger. Sau cineva a fost împuşcat de Geiger care a şters-o. Sau au fost alţi doi. Sau Geiger organizase un cult şi făcea sacrificii

de sânge în fața acestui totem. Sau a avut la masa de seară pui de găină și-i plăcea să omoare puii de găină în salon.

Omul în cenușiu se strâmbă la mine.

— Renunț, i-am spus. Mai bine cheamă-ți prietenii de la poliție.

— Nu pricep, zise el. Nu pricep ce cauți aici.

— Hai, cheamă poliția. Ai să vezi ce formidabil au să reacționeze.

Rămase nemișcat și reflectă. Buzele i se strânseră din nou pe dinți.

— Nu pricep nici asta, zise el încordat.

— Poate că azi e ziua când nu pricepi. Eu, unul, te cunosc, domnule Mars. Clubul Chiparoșilor din Las Olindas. Jocuri de noroc elegante pentru oameni eleganți. Legea din localitate e în buzunarul dumitale și mai sperțuiești și la Los Angeles. Cu alte cuvinte, îți asiguri protecție. Poate că, ținând seama de faptul că e chiriașul dumitale, îi mai asigurai și lui din când în când nițică protecție.

Gura îi deveni o strâmbătură aspră și albă.

— Ce afaceri dubioase făcea Geiger?

— Comerț cu cărți obscene.

Mă fixă un minut.

— Cineva l-a curățat, zise el încet. Și știi ceva în privința asta. N-a apărut azi la magazin. Cei de acolo nu știau unde se află. N-a răspuns nici l-a telefon. Am venit să văd ce s-a întâmplat. Găsesc sânge pe dușumea, sub covor. Și pe dumneata și-o fată.

— Cam firavă argumentația. Poate vinzi povestea asta unui fraier. Ai trecut totuși peste un amănunt. Cineva i-a mutat azi cărțile din magazin... Acele cărți simpatice, pe care le închiria.

Plesni tare din degete și zise:

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, amice. Se pare că ești bine informat. Cum de-ai aflat?

— Cred că Geiger a fost curățat. Cred că ăsta e sângele lui. Iar mutatul cărților explică de ce a fost ascuns cadavrul pentru o vreme. Cineva preia combinația și are nevoie de nițel timp ca s-o reorganizeze.

— N-au să reușească, spuse Eddie Mars amenințător.

— Serios? O să-i împiedici dumneata și gangsterii dumitale din mașina de afară? Ăsta-i acum un mare oraș, Eddie. Niște oameni foarte brutali s-au instalat recent aici. Iată consecința faptului că orașul s-a dezvoltat.

— Vorbești al dracului de mult, zise Eddie Mars.

Își dezveli dinții și fluieră de două ori strident. Afară se auzi portiera unei mașini pocnindu-se și pași ce se apropiau în goană prin gardul viu. Mars scoase din nou Lugerul la iveală și-l îndreptă spre pieptul meu.

— Deschide ușa.

Clanța se smuci și o voce strigă. Nu m-am clintit. Gaura pistolului semăna cu gura tunelului de pe Second Street, dar nu m-am clintit. Ar trebui să mă obișnuiesc cu ideea că nu sunt impermeabil la gloanțe.

— Deschide-o tu. Cine dracu ești să-mi dai mie ordine? Fii gentil și poate te ajut.

Se ridică țeapăn în picioare, ocoli capătul biroului și ajunse la ușă. O deschise fără să-și ridice ochii de pe mine. În cameră dădură buzna doi indivizi, căutându-și grăbiți armele de la subsuoară. Unul era vizibil boxer, un băiat drăguț, cu fața palidă, cu nas strâmb și o ureche ca un mușchi de vacă gros. Celălalt era subțirel, blond, inexpresiv, cu ochi foarte apropiați și incolori.

— Vedeți dacă individul ăsta are vreo armă asupra lui, zise Eddie Mars.

Blondul scoase din haină un pistol cu țeavă scurtă și rămase pe loc, amenințându-mă cu el. Boxerul se apropie greoi și-mi pipăi buzunarele cu atenție. M-am întors pentru el, ca un manechin plictisit, care prezintă o rochie de seară.

— N-are armă, bombăni el.

— Vezi cine e.

Boxerul își strecură o mână în buzunarul meu de la piept și îmi scoase portvizitul. Îl desfăcu și-i cercetă conținutul.

— Îl cheamă Philip Marlowe. Locuiește la Hobart Arms, pe Bulevardul Franklin. Permis particular, insignă de agent și tot ce trebuie. Detectiv particular.

Îmi vârî la loc portvizitul, mă bătu ușor cu palma peste buzunar și se îndepărtă.

— Cărați-vă, zise Eddie Mars.

Cei doi gangsteri ieşiră şi închiseră uşa. I-am auzit intrând în maşină. Au pornit motorul şi-l ţineau la relanti.

— În regulă. Vorbeşte, spuse Eddie Mars.

Vârfurile sprâncenelor i se transformară în unghiuri ascuţite.

— N-am chef să spun nimic. Asasinarea lui Geiger pentru a i se smulge afacerea cu cărţile e o prostie şi nu garantez că lucrurile s-au petrecut aşa, presupunând, fireşte, c-a fost ucis. Sunt însă sigur că cel care a luat cărţile ştie ce s-a întâmplat şi sunt convins că blonda de la magazin e groaznic de speriată dintr-un motiv sau altul. Şi am o bănuială la cine sunt cărţile.

— La cine?

— Acest amănunt nu sunt dispus să-l divulg. Ştii, am o clientă.

Strâmbă din nas.

— Aceea..., se opri brusc.

— Mă aşteptam să cunoşti fata.

— La cine sunt cărţile, amice?

— Încă nu sunt gata să-ţi zic, Eddie Mars. De ce aş face-o?

Lăsă Lugerul pe birou şi-l bătu cu palma deschisă.

— Uite ce te-ar putea face să vorbeşti. Şi-aş putea să te răsplătesc generos.

— Bine-ai face. Scoate arma din combinaţia asta. Reacţionez întotdeauna la clinchetul banilor. Cam câţi clincăne pentru mine?

— Pentru ce?

— Ce vrei să fac?

Plesni biroul cu violenţă.

— Ascultă, amice. Eu pun o întrebare şi tu pui alta. N-ajungem nicăieri. Vreau să ştiu unde e Geiger pentru motive cu totul personale. Nu-mi plăcea combinaţia lui şi nu i-am oferit protecţie. Se întâmplă să fiu proprietarul acestei case. Momentan, asta nu mă preocupă prea mult. Sunt gata să cred că tot ce ştii e confidenţial, căci altfel ar roi aici de poliţişti cu bocanci care scârţâie. N-ai nimic de divulgat. Părerea mea e că şi tu ai nevoie de nitică protecţie. Aşa că spune tot ce ştii.

Ghicise bine, dar n-aveam intenţia să-l las să-şi dea seama. Mi-am aprins o ţigară, am stins chibritul suflând în el şi l-am zvârlit în ochiul de sticlă al totemului.

— Ai dreptate, i-am spus. Dacă i s-a întâmplat ceva lui Geiger, sunt dator să comunic tot ce ştiu reprezentanţilor legii. Informaţia aparţine tuturor şi nu-mi mai rămâne nimic de vânzare. Cu îngăduinţa dumitale, am să mă cărăbănesc...

Sub bronzul verii, faţa i se albi. Pentru o clipă, arătă rău, violent şi dur. Făcu un gest ca să ridice arma. Am adăugat degajat:

— Apropo, ce mai face doamna Mars?

O clipă am crezut c-am întins prea mult coarda. Mâna i se repezi tremurând la armă. Muşchii aspri ai feţei i se contractară.

— Cară-te, zise el încet. Nu mă interesează unde ai să te duci sau ce-ai să faci când ajungi acolo. Ascultă însă sfatul meu, amice. Scoate-mă din planurile tale sau ai să ajungi să te cheme Murphy şi să locuieşti la Limerick.

— Ştii că Limerick nici măcar nu-i departe de Clonmel, i-am spus. Am auzit că ai un prieten care-i venit de acolo.

Se aplecă peste birou şi rămase nemişcat, cu ochi inexpresivi. M-am îndreptat agale spre uşă, am deschis-o şi m-am întors să-l privesc. Mă urmărise cu privirea, deşi trupul lui subţire şi cenuşiu nu se clintise. Îi lucea ura în priviri. Am ieşit, am trecut prin gardul viu, am urcat dealul la maşina mea şi m-am suit în ea. Am întors-o, apoi am trecut peste coasta dealului. Nimeni n-a tras în mine. După câteva blocuri am oprit, am stins motorul şi-am rămas pe loc câteva clipe. Nu m-a urmărit nimeni. M-am întors la Hollywood.

14

Era cinci fără zece când am parcat maşina aproape de holul de la intrarea blocului cu apartamente de pe Randall Place. Câteva ferestre erau luminate, iar aparatele de radio răcneau în beznă. Am urcat cu liftul până

la etajul patru şi-am apucat-o pe un coridor larg, cu covor verde şi lambrisat în sidefiu. Prin uşa deschisă, cu paravan de plasă, sufla o briză rece în direcţia scării de incendiu.

Lângă uşa marcată cu numărul 405 se afla un mic buton de fildeş. L-am apăsat şi mi s-a părut c-am aşteptat o eternitate. Apoi uşa se întredeschise fără zgomot. Se deschise prudent şi furiş. Bărbatul din cadrul ei avea picioare lungi, pieptul lung, umeri laţi şi ochi căprui-închis pe faţa cafenie, inexpresivă, care învăţase de mult să-şi controleze reacţiile. Un păr ca şpanul îi invadase ceafa, lăsându-i, în schimb, descoperită o mare suprafaţă din fruntea bombată şi cafenie care, la o privire atentă, ar fi putut trece drept sălaşul minţii. Ochii întunecaţi mă cercetară impersonal. Degetele lungi, subţiri şi cafenii ţineau marginea uşii. Nu rosti niciun cuvânt.

— Geiger?, l-am întrebat.

N-am remarcat nicio schimbare pe faţa lui. Luă o ţigară din dosul uşii, o vârî între buze şi trase din ea puţin fum. Fumul veni spre mine într-un colac leneş, dispreţuitor, însoţit de o voce rece şi calmă, la fel de fadă ca vocea unui crupier.

— Ce-ai spus?

— Geiger. Arthur Gwynn Geiger. Cel cu cărţile.

Omul îmi cântări fără grabă cuvintele. Coborî privirea spre vârful ţigării. Cealaltă mână, cea care ţinuse uşa, pieri de la vedere. Judecând după umărul lui, mâna ascunsă ar fi putut face unele mişcări.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, zise el. Locuieşte pe aici?

Am zâmbit. Nu i-a plăcut zâmbetul meu. Privirea îi deveni răutăcioasă. L-am întrebat.

— Eşti Joe Brody?

— Şi ce dacă sunt? Ai treabă cu mine, amice, sau doar te distrezi?

— Aşadar eşti Joe Brody. Şi nu cunoşti pe nimeni cu numele Geiger. Foarte ciudat.

— Mda! Poate că ai un simţ ciudat al umorului. Cară-te cu el de-aici şi pune-l în valoare în altă parte.

M-am sprijinit de uşă şi i-am zâmbit visător.

— Ai cărţile, Joe. Iar eu am lista clienţilor. Ar trebui să discutăm.

Nu-şi ridică ochii de pe faţa mea. În camera din dosul lui se auzi un zgomot slab, ca şi cum un inel de metal pentru perdele s-ar fi mişcat uşor pe o tijă metalică. Se uită într-o parte în cameră. Deschise şi mai mult uşa.

— De ce nu, dacă-ţi închipui că ai ceva la mână?, zise el.

Îmi făcu loc să intru. Am trecut pe lângă el şi am intrat în cameră.

Era o odaie plăcută, mobilată frumos şi nu prea îngrămădită. În peretele opus, înaintea unei terase de piatră, se deschidea un glasvand care dădea spre dealurile cufundate în amurg. Lângă glasvand, pe peretele dinspre apus se găsea o uşă închisă, iar aproape de cea de la intrare o alta, în acelaşi zid. Ultima avea însă o draperie de pluş trasă pe o tijă subţire de alamă, fixată în tocul de sus.

Mai rămânea peretele dinspre răsărit, fără nicio uşă. La mijloc, lipită de zid, se afla o canapea pe care m-am aşezat. Brody închise uşa şi se îndreptă cu paşi piezişi spre un birou înalt, din stejar, bătut în ţinte pătrate. O cutie din lemn de cedru, cu balamale aurite, se afla pe raftul de jos al biroului. Aşeză cutia pe un fotoliu, la jumătatea distanţei dintre cele două uşi şi luă loc. Mi-am pus pălăria pe canapea şi-am aşteptat.

— Ei bine, te ascult, zise Brody.

Deschise cutia cu ţigări de foi şi dădu drumul la chiştocul ţigării într-o farfurioară de alături. Vârî în gură o ţigară de foi lungă şi subţire.

— Vrei o ţigară de foi?, mă întrebă şi-mi zvârli una prin aer.

Am prins-o. Brody scoase un revolver din cutia de ţigări şi-l îndreptă spre nasul meu. M-am uitat la armă. Era un pistol de poliţie negru, calibru 38. În clipa aceea n-am avut nici un argument împotriva lui.

— Deştept, nu?, zise Brody. Ia scoală-te puţin. Fă câţiva paşi încoace. Ai să poţi respira niţel aer curat cu ocazia asta.

Vocea lui suna premeditat calm, ca a gangsterilor din filme. Filmele i-au făcut pe toţi să vorbească astfel.

— Ei, nu?!, am spus, fără să mă mişc. O groază de arme în oraş şi prea puţină minte. Eşti al doilea individ pe care-l

întâlnesc în ultimele ore şi care îşi închipuie că dacă ţine în mână un pistol înseamnă c-a apucat lumea de coadă. Lasă jos arma şi nu fi caraghios, Joe.

Sprâncenele i se alipiră şi împunse aerul cu bărbia. Avea ochi răi.

— Numele celuilalt individ e Eddie Mars, i-am spus. Ai auzit vreodată de el?

— Nu.

Brody ţinea încă arma îndreptată spre mine.

— Dacă află vreodată unde-ai fost aseară când ploua, te şterge de pe suprafaţa pământului, cum ştergi un cec cu guma.

— Ce reprezint eu pentru Eddie Mars?, întrebă Joe rece, dar coborî arma până la genunchi.

— Nici măcar o amintire, i-am răspuns.

Ne-am uitat lung unul la celălalt. Dar nu m-am uitat şi la papucul negru şi ascuţit care se vedea sub draperia de pluş de la uşa din stânga mea.

— Nu mă înţelege greşit, spuse Brody liniştit. Nu sunt un dur, sunt doar prudent. Nu ştiu absolut deloc cine eşti. Din câte ştiu, ai putea fi un criminal plătit.

— Nu eşti destul de prudent, i-am răspuns. Manevra cu cărţile lui Geiger a fost îngrozitoare.

Trase adânc şi încet aer în piept şi îl expiră în tăcere. Apoi se aplecă pe spate, îşi puse picior peste picior şi lăsă pistolul pe genunchi.

— Nu te amăgi că n-am să fac uz de armă dacă va trebui, zise el. Ce informaţii ai?

— Spune-i prietenei cu papuci de casă ascuţiţi să intre în odaie. O să obosească tot ţinându-şi răsuflarea.

Brody o strigă fără să-şi ridice ochii de la stomacul meu.

— Hai înăuntru, Agnes.

Draperia se smuci şi femeia cu păr blond-cenuşiu, din magazinul lui Geiger, cu ochii ei verzi şi şoldurile unduitoare, ni se alătură în cameră. Mă privea cu un fel de ură asasină. Nările i se strânseră, iar privirea îi căpătase câteva nuanţe mai închise. Arăta foarte nefericită.

— Am fost sigură c-ai să ne provoci neplăceri, se răsti ea la mine. I-am spus eu lui Joe să bage de seamă.

— Mai bine îi spuneai să bage de seamă să nu primească un picior în dos, i-am replicat.

— Presupun că ăsta e un spirit, zise blonda.

— A fost, dar acum probabil nu mai e, i-am răspuns.

— Scuteşte-mă de bancuri, mă sfătui Brody. Joe e destul de prudent. Fă mai multă lumină ca să văd să-l împuşc pe individul ăsta dacă va fi cazul, îi spuse el.

Blonda aprinse imediat o lampă înaltă cu picior. Apoi se lăsă jos pe scaunul de lângă lampă şi rămase ţeapănă, de parcă ar fi strâns-o centura prea tare. Am dus la buze ţigara de foi şi i-am muşcat vârful. Pistolul Colt al lui Brody mă urmări cu interes deosebit în timp ce scoteam chibriturile şi aprindeam ţigara de foi. Am tras fumul în piept să văd ce gust are şi-am spus:

— Lista clienţilor de care ţi-am pomenit e codificată. Încă n-am găsit cheia codului, dar sunt vreo cinci sute de nume. Ştiu că ai vreo douăsprezece lăzi pline cu cărţi. Trebuie să fie cel puţin cinci sute de cărţi. O groază mai sunt împrumutate, dar să spunem doar aşa, ca să fim prudenţi, că numărul total e cinci sute. Dacă e o listă bună şi rentabilă şi dacă împrumuţi numai cincizeci la sută din cărţi, tot aduc un venit de o sută douăzeci şi cinci de mii de dolari. Amica dumitale e bine informată în această privinţă. Eu ghicesc doar. Oricât de mult ai coborî taxa de împrumut, ea nu va ajunge sub un dolar. Marfa asta costă bani. Cu un dolar de carte împrumutată, iei o sută douăzeci şi cinci de mii de dolari şi-ţi rămâne şi capitalul. Cu alte cuvinte, ai încă tot capitalul lui Geiger. E destul ca să omori pe cineva.

— Eşti ţicnit, sticlete blestemat!, spuse blonda.

Brody îi rânji şi se răsti la ea:

— Ţine-ţi gura, pentru Dumnezeu! Gura!

Femeia se linişti, luând un aer ultragiat de durere şi de furie greu stăpânită. Îşi scărpină genunchii cu unghiile argintii.

— Nu-i o afacere pentru fraieri, i-am spus lui Brody, aproape cu afecţiune. E nevoie de un specialist abil ca tine, Joe. Trebuie să câştigi încrederea clienţilor şi s-o păstrezi. Cei care dau bani pe cărţi obscene, luate cu împrumut, sunt

la fel de nervoşi ca nişte ducese bătrâne care nu dibuiesc closetul. Eu unul cred că ideea cu şantajul a fost o mare greşeală. Propun să renunţăm şi să ne apucăm de vânzări legale şi de împrumut de cărţi.

Brody mă urmări cu ochii lui căprui-închis. Pistolul continua să-mi ameninţe organele vitale.

— Eşti un tip nostim, zise el calm. Cine conduce această splendidă afacere?

— *Tu* o conduci. Sau aproape o conduci.

Blonda se înecă de furie şi-şi pipăi urechea. Brody nu zise nimic. Se mulţumi să mă privească.

— Ce?, strigă blonda. Stai aici şi încerci să ne spui că domnul Geiger se ocupa cu astfel de lucruri chiar în inima oraşului? Nu eşti în toate minţile.

I-am aruncat o privire ironică, dar politicoasă.

— Fireşte că asta vreau să spun. Toată lumea e la curent cu combinaţia. Hollywoodul e făcut pentru aşa ceva. Dacă trebuie să existe o asemenea întreprindere, atunci toţi poliţiştii şmecheri vor ca ea să se afle chiar pe strada principală. Pentru acelaşi motiv încurajează şi cartierele cu bordeluri. Ştiu unde să se ducă atunci când vor.

— Dumnezeule!, zise blonda. Îl laşi pe cretinul ăsta să stea aici şi să mă insulte, Joe? Tu cu un pistol în mână, iar el doar cu o ţigară de foi?

— Îmi place ce spune, zise Brody. Individul are idei grozave. Închide-ţi pliscul şi ţine-l aşa, sau te plesnesc cu pistolul peste el.

Vântură pistolul din ce în ce mai neglijent.

Blonda se înăbuşi de furie şi se întoarse cu faţa la perete. Brody se uită la mine şi-mi spuse cu şiretenie:

— Şi *cum* am ajuns să conduc această afacere splendidă?

— L-ai împuşcat pe Geiger ca s-o preiei. Aseară, în timp ce ploua. Era o vreme grozavă de împuşcat. Nenorocirea e că nu erai singur când l-ai curăţat. Fie că n-ai băgat de seamă, ceea ce nu mi se pare probabil, fie că te-ai speriat şi-ai întins-o. Ai avut însă destul curaj ca să scoţi filmul din aparat şi să te întorci mai târziu ca să ascunzi cadavrul, pentru a avea timp să muţi cărţile mai înainte ca poliţia să ştie că are de anchetat o crimă.

— Mda, zise Brody disprețuitor.

Pistolul îi juca pe genunchi. Faţa lui cafenie devenise rigidă ca un lemn sculptat.

— Rişti mult, dom'le. Ai un noroc formidabil că nu l-am curăţat *eu* pe Geiger.

— Cu toate acestea, n-ai decât să iei acum în antrepriză afacerea, i-am spus bine dispus. Eşti cel mai indicat pentru ea.

— Crezi c-ai montat totul împotriva mea?

Vocea i se înăsprise.

— Sunt sigur.

— Cum adică?

— E cineva care o să-ţi spună cum. Te-am prevenit că există un martor. Nu face pe prostul cu mine, Joe.

Atunci explodă.

— Târfa dracului!, urlă el. Ea m-a trădat! Ea e în stare!

M-am lăsat pe spate şi i-am rânjit.

— Perfect. Mă gândeam că tu ai fotografiile ei nud.

N-a spus nimic. Nici blonda n-a mai zis nimic. I-am lăsat să rumege. Faţa lui Brody se lumină încet, cu un fel de uşurare cenuşie. Îşi puse pistolul pe marginea mesei, lângă fotoliu, cu mâna dreaptă gata să-l apuce. Scutură pe covor cenuşa de la ţigara de foi şi mă privi fix, iar ochii lui erau ca o dungă trasă printre pleoapele îngustate.

— Cred că-ţi închipui că sunt fraier, zise Brody.

— Pentru un escroc, eşti de talie mijlocie. Dă-ncoa' fotografiile.

— Care fotografii?

Am clătinat din cap.

— Lasă farsa, Joe. Dacă faci pe nevinovatul, nu ajungi nicăieri. Ori ai fost acolo aseară, ori ai obţinut fotografiile nudului de la cineva care a fost. Ştii că *ea* a fost acolo, fiindcă ai pus-o pe prietena ta s-o ameninţe pe doamna Regan că anunţă poliţia. Singurul fel în care ai fi putut să afli destule pentru a începe şantajul era să fi fost martor ocular la cele întâmplate sau să posezi fotografiile, cunoscând unde şi când au fost luate. Spune ce ştii şi fii deştept.

— Mi-ar trebui nişte bani, zise Brody.

Îşi întoarse discret capul ca să se uite la blonda cu ochi verzi. Ochii ei nu mai erau verzi şi culoarea blondă a părului devenise îndoielnică. Se dezumflase ca un iepure ucis de curând.

— Nu-i rost de bani, i-am răspuns.

— Cum ai aflat de mine?, zise el şi se strâmbă amar.

Mi-am tras afară portvizitul şi i-am arătat insigna de detectiv.

— Îl urmăream pe Geiger... pentru un client. Aseară am fost afară, în ploaie. Am auzit împuşcăturile. Am dat buzna înăuntru. N-am văzut asasinul. Am văzut în schimb toate celelalte.

— Şi n-ai suflat o vorbă, rânji Brody.

Am vârât portvizitul la loc.

— Da, am recunoscut. Deocamdată. Îmi dai fotografiile sau nu?

— N-am priceput ce-i cu cărţile, spuse Brody.

— Le-am urmărit când au fost aduse aici de la magazinul lui Geiger. Am un martor.

— Băiatul ăla tâmpit?

— Care băiat tâmpit?

Se strâmbă din nou.

— Băiatul care servea la magazin. A întins-o după ce-a plecat camionul. Agnes nici măcar nu ştie unde locuieşte.

— Asta-i util, i-am spus rânjind. Amănuntul ăsta m-a neliniştit nitel. Până aseară a mai fost vreunul dintre voi la Geiger?

— Nici măcar aseară, răspunse Brody cu violenţă. Aşadar, fata pretinde că eu l-am împuşcat, nu?

— Dacă aş avea fotografiile, aş putea s-o conving că se înşală. S-a băut cam mult aseară.

Brody suspină:

— Mă urăşte de moarte. Am dat-o afară. Fireşte, am fost plătit, dar trebuia s-o fac în orice caz. E prea ţicnită pentru un om simplu ca mine.

Îşi curăţă gâtlejul.

— Ce-ar fi totuşi să-mi dai nişte bani? Sunt lefter. Agnes şi cu mine trebuie să ne mutăm.

— N-o să primiţi bani de la clientul meu.

— Ascultă...

— Dă fotografiile, Brody.

— Du-te dracului. Ai câştigat.

Se ridică şi îşi strecură pistolul în buzunarul de la şold. Vârî mâna stângă în haină. Tocmai o ţinea acolo, cu faţa descompusă de dezgust, când se auzi ţârâitul neîntrerupt al soneriei.

15

Nu i-a plăcut. Îşi prinse între dinţi buza inferioară, iar sprâncenele i se ascuţiră la colţuri. Întreaga figură i se contractă, devenind vicleană şi răutăcioasă.

Soneria continua să sune. Nici mie nu mi-a plăcut. Dacă se întâmpla ca vizitatorii să fie Eddie Mars şi băieţii lui, puteam fi lichidat doar pentru faptul că mă găseam acolo. Dacă era poliţia, nu le puteam oferi decât un zâmbet şi o promisiune. Iar dacă erau unii dintre prietenii lui Brody – presupunând că avea prieteni –, s-ar fi putut dovedi mai răi decât el.

Nici blondei nu i-a plăcut. Se sculă brusc şi tăie aerul cu mâna. Încordarea nervoasă îi îmbătrâni şi-i urâţi chipul.

Brody, cu ochii aţintiţi asupra mea, trase un sertar al biroului şi scoase dinăuntru un pistol automat, cu pat de os. I-l întinse blondei. Ea se furişă şi îl luă tremurând.

— Stai jos lângă el, zise Brody. Ţine-l în şah cu arma, departe de uşă. Dacă începe să facă pe nebunul, hotărăşte singură. Nu suntem încă pe ducă, scumpo.

— Ah, Joe!, se văită blonda.

Se apropie de mine şi se aşeză alături pe canapea, cu arma îndreptată spre artera piciorului meu. Nu mi-a plăcut expresia speriată a ochilor ei.

Soneria încetă să zbârnâie şi se auziră bătăi rapide şi nerăbdătoare în uşă. Brody vârî mâna în buzunarul cu arma,

se îndreptă spre uşă şi o deschise cu mâna stângă. Carmen Sternwood îl împinse în cameră, ţinând un mic revolver lipit de buzele lui subţiri şi cafenii.

Brody se trase înapoi dinaintea ei, cu gura strâmbă şi chipul invadat de spaimă. Carmen închise uşa în urmă fără să se uite la mine sau la Agnes. Îl urmărea pe Brody cu grijă, cu limba puţin ieşită printre dinţi. Brody îşi trase afară mâinile din buzunare şi o implora din gesturi. Sprâncenele i se adunaseră într-un amestec de curbe şi unghiuri. Agnes mută arma de la mine şi o îndreptă rapid spre Carmen. Am zvâcnit braţul şi mi-am încleştat mâna pe mâna ei, apăsând cu degetul mare pe siguranţă. Era pusă. Am lăsat-o aşa. A urmat o încăierare scurtă şi tăcută căreia nici Carmen şi nici Brody nu-i dădură vreo atenţie. Ţineam arma. Agnes răsufla adânc şi tremura din tot corpul. Chipul lui Carmen avea o expresie contractată, pielea era întinsă pe oase şi respira şuierător. Spuse fără nicio intonaţie:

— Dă-mi fotografiile, Joe.

Brody înghiţi în sec şi încercă să zâmbească.

— Desigur, fetiţo, desigur.

Vorbi cu o voce stinsă şi plată, la fel de asemănătoare cu cea dinainte, cum seamănă un scuter cu un camion de zece tone.

— Tu l-ai împuşcat pe Arthur Geiger, zise Carmen. Te-am văzut. Vreau fotografiile.

Brody se făcu verde la faţă.

— Hei, stai o clipă, Carmen!, i-am strigat.

Blonda Agnes reveni vertiginos la viaţă. Îşi coborî capul şi îşi înfipse dinţii în mâna mea dreaptă. Am strigat din nou şi-am îmbrâncit-o.

— Ascultă, fetiţo, ascultă un minut!, zise Brody.

Blonda mă scuipă, se aruncă peste piciorul meu şi începu să-l muşte. I-am tras una în cap cu pistolul, nu prea tare, şi-am încercat să mă ridic. Se rostogoli peste picioarele mele şi le luă în braţe. Am căzut la loc pe canapea. Blonda era voinică, părea animată de demenţa dragostei sau a fricii, sau a unui amestec din amândouă, sau poate era pur şi simplu voinică.

Brody încercă să înşface micul revolver ţinut atât de aproape de faţa lui. Nu reuşi. Arma scoase un zgomot ascuţit, ca o plesnitură, dar nu foarte tare. Glonţul sparse un geam al glasvandului. Brody gemu groaznic, se prăbuşi pe podea şi o trase pe Carmen de picioare. Fata căzu grămadă, iar micul revolver alunecă într-un colţ. Brody se ridică în genunchi şi voi să vâre mâna în buzunar.

Am pocnit-o pe Agnes în cap cu mai puţină delicateţe ca înainte, i-am făcut vânt cu piciorul de lângă mine şi m-am ridicat. Brody mă aţinti cu privirea.

— Dumnezeule!, se văicări el. N-o lăsa să mă omoare!

Am început să râd. Am râs ca un prost, fără să mă pot stăpâni. Agnes stătea în capul oaselor pe duşumea, cu palmele întinse pe covor, gura larg deschisă şi o meşă de păr căzută peste ochiul drept. Carmen se târa în mâini şi pe genunchi, scoţând un şuierat. Micul ei revolver lucea într-un colţ, lângă perete. Se târa neobosită spre el.

I-am făcut un semn lui Brody cu arma care-mi revenise şi i-am spus:

— Stai acolo. N-o să ţi se întâmple nimic.

Am trecut peste fata care se târa şi-am ridicat arma de jos. Mă privi şi începu să chicotească. Am pus revolverul ei în buzunar şi-am bătut-o prietenește pe spate:

— Scoală-te, îngeraşule. Parc-ai fi un pekinez.

M-am apropiat de Brody, i-am vârât arma în burtă şi l-am uşurat de Coltul din buzunarul lateral. Aveam acum toate armele la vedere. Le-am băgat iute în buzunar şi-am întins mâna spre Brody.

— Dă-le.

Acceptă cu o mişcare a capului şi se linse pe buze, cu ochii încă speriaţi. Scoase rapid din buzunar un plic gros şi mi-l înmână. În plic se aflau un clişeu developat şi cinci fotografii lucioase.

— Eşti sigur că sunt toate?

Dădu din nou din cap. Am vârât plicul în buzunarul de la piept şi m-am îndepărtat. Agnes se aşezase la loc pe canapea şi îşi netezea părul. Privirea ei verde o devora cu ură pe Carmen. Aceasta se ridică şi se apropie de mine cu mâna

întinsă, continuând să chicotească şi să şuiere. Făcuse nitică spumă în colţul gurii. Dinţii ei mici şi albi sclipeau lipiţi de buze.

— Vrei să mi le dai acum?, mă întrebă ea cu un zâmbet timid.

— Am eu grijă de ele. Du-te acasă.

— Acasă?

M-am dus la uşa de la intrare şi-am aruncat o privire afară. Briza răcoroasă a nopţii sufla liniştit pe coridor. Nici ţipenie de vecini curioşi în pragul uşii. Un mic revolver trăsese şi făcuse ţăndări un geam, dar astfel de zgomote nu mai înseamnă azi mare lucru. Am ţinut uşa deschisă şi i-am arătat lui Carmen drumul. Veni spre mine, cu un zâmbet nesigur.

— Du-te acasă şi aşteaptă-mă, i-am spus ca s-o calmez.

Ridică degetul mare. Apoi dădu din cap şi se strecură pe lângă mine pe coridor. Îmi atinse obrazul cu degetele în timp ce trecea.

— Ai să ai grijă de Carmen, nu?, zise ea.

— Fii sigură.

— Eşti un bărbat bine.

— Şi încă ceea ce vezi nu-i nimic, i-am zis. Pe şoldul drept am tatuată o dansatoare din Bali.

Ochii i se rotunjiră.

— Obraznicule, zise ea şi mă ameninţă cu degetul. Vrei să-mi dai arma îndărăt?, îmi şopti.

— Nu acum. Mai încolo. Am să ţi-o aduc eu.

Mă apucă brusc de gât şi mă sărută pe gură.

— Îmi placi, zise ea. Carmen te place mult de tot.

O rupse la fugă pe coridor, nemaipomenit de veselă, mă salută cu mâna de pe scări şi le coborî în goană, dispărând.

M-am înapoiat în apartamentul lui Brody.

16

M-am apropiat de glasvandul pliat şi m-am uitat la gemuleţul de sus spart. Glonţul din arma lui Carmen îl sfărâmase cu o lovitură. Nu făcuse o gaură. În perete se afla însă o găurică, pe care un ochi expert ar fi descoperit-o destul de repede. Am tras perdeaua peste geamul spart şi-am scos din buzunar revolverul lui Carmen. Era un Banker's Special, de calibrul 22, cu gloanţe scobite la vârf. Avea un pat de sidef, iar pe ţeavă, pe o placă mică şi rotundă din argint, era gravat: „Pentru Carmen de la Owen". Carmen îi fraierea pe toţi.

Am pus pistolul la loc în buzunar, m-am aşezat alături de Brody şi m-am uitat în ochii lui cafenii şi trişti. A trecut un minut. Blonda îşi aranja faţa cu ajutorul unei oglinzi de buzunar. Brody flutură mâna în care ţinea o ţigară şi se răsti la mine:

— Eşti mulţumit?

— Da, deocamdată. De ce-ai şantajat-o pe doamna Regan în locul bătrânului?

— Pe bătrân l-am şantajat o dată. Acum vreo şase sau şapte luni. Cred că e în stare, când se înfurie, să cheme poliţia.

— Ce te face să crezi că doamna Regan n-o să-i pomenească de şantaj?

Brody îmi cântări cu băgare de seamă cuvintele, fumând şi continuând să mă privească. În cele din urmă spuse:

— Cât de bine o cunoşti?

— Am întâlnit-o de două ori. Trebuie că o cunoşti mult mai bine decât mine dacă rişti s-o şantajezi cu fotografia.

— Duce o viaţă foarte dezordonată. Mi-am închipuit că poate are câteva puncte nevralgice şi nu vrea să afle bătrânul. Cred că poate să strângă uşor cinci miare.

— Cam slabă argumentaţia. Dar să trecem. Eşti lefter, nu?

— De o lună trăiesc de pe o zi pe alta, încercând s-o scot la capăt.

— Cu ce te ocupi?

— Cu asigurări. Lucrez în biroul lui Puss Wallgreen, Blocul Fulwider, Strada Western colț cu Santa Monica.

— Dacă ești sincer, fii până la capăt. Cărțile sunt aici, în apartament?

Brusc, închise gura și făcu un semn cu mâna lui cafenie. Încrederea începea să se strecoare la loc în atitudinea sa.

— Nici vorbă. Le-am depozitat.

— Ai pus pe cineva să ți le aducă aici și-ai chemat apoi un camion de la un depozit să vină și să le ia imediat...

— Evident. N-am vrut să fie transportate direct de la magazinul lui Geiger, nu?

— Ești șmecher, i-am spus plin de admirație. Există momentan ceva compromițător în apartament?

Păru din nou neliniștit. Clătină violent din cap.

— Perfect, i-am spus.

M-am uitat apoi la Agnes. Isprăvise să-și aranjeze fața și fixa inexpresiv zidul, aproape neatentă la ce discutam. Pe figura ei se citea amețeala pe care o provoacă încordarea și șocul.

Brody clipi prudent:

— Și-acum?

— Cum ai făcut rost de fotografii?

Se strâmbă.

— Ascultă, ai căpătat ce-ai căutat, și încă foarte ieftin. Ai făcut o afacere pe cinste. Cară-te acum și vinde-le patronului tău. Eu, unul, nu mai am nici în clin, nici în mânecă, de fapt, cu fotografiile. Habar n-am de fotografii, nu-i așa, Agnes?

Blonda deschise ochii și-l măsură cu o privire calculată și jignitoare.

— Un tip nu prea șmecher, zise ea, cu un dispreț obosit. Cu asta m-am ales întotdeauna. Niciodată cu un tip destul de șmecher până la urmă. Niciodată.

— Te-a durut rău capul unde te-am lovit?, am întrebat-o zâmbind.

— Du-te dracului și ducă-se dracului toți bărbații pe care i-am întâlnit.

M-am uitat îndărăt la Brody. Își freca țigara între degete cu un fel de nervozitate. Mâna părea să-i tremure ușor. Fața lui cafenie și inexpresivă rămase însă calmă.

— Trebuie să cădem de acord în privința unei istorii, i-am spus. De pildă, Carmen n-a fost aici. E foarte important. N-a fost aici. Ai avut doar o halucinație.

— Hm, mârâi Brody. Dacă așa vrei tu, amice, și dacă...

Își întinse mâna cu palma în sus și își strânse degetele, apăsându-și degetul mare încet peste arătător și degetul median.

Am dat din cap.

— O să vedem noi. S-ar putea să fie o mică sumă. Nu te bizui totuși pe mii de dolari. Și-acum, de unde ai făcut rost de fotografii?

— Le am de la un individ.

— I-auzi! Un individ pe care l-ai întâlnit întâmplător pe stradă. Firește că nu l-ai mai recunoaște. Și nici nu l-ai mai văzut înainte.

Brody căscă.

— I-au căzut din buzunar, zise el.

— Mda. Ai un alibi pentru noaptea trecută, deșteptule?

— Evident. Am fost aici. Împreună cu Agnes. Nu-i așa, Agnes?

— Începe din nou să-mi pară rău de tine, i-am spus.

Deschise ochii larg, colțurile gurii îi căzură, iar țigara îi juca pe buza inferioară.

— Te crezi deștept și ești complet cretin, am continuat. Chiar dacă n-ai să fii gazat la San Quentin, te-așteaptă un stagiu lung, trist și singuratic acolo.

Țigara tremură și scrumul îi căzu pe vestă.

— Să reflectezi la deșteptăciunea ta, i-am spus.

— Cară-te, mârâi el brusc. Întinde-o. Mi-am pierdut destulă vreme cu tine. Ia-ți tălpășița.

— În regulă.

M-am ridicat, m-am îndreptat spre biroul înalt de stejar, am scos din buzunar cele două pistoale ale lui și le-am pus unul lângă altul pe sugativă, astfel încât țevile să fie exact paralele. Mi-am luat pălăria de lângă canapea și-am pornit spre ușă.

— Hei!, strigă Brody.

M-am întors și-am așteptat. Țigara îi tremura ca o păpușă pe un arc de sârmă.

— Totul e-n regulă, nu?, întrebă el.

— Nici vorbă. Suntem într-o țară liberă. Nimeni nu te obligă să stai afară din pușcărie, dacă n-ai chef. Cu alte cuvinte, dacă ești cetățean american. Ești sau nu?

Se mulțumi să se uite lung la mine, morfolind țigara. Blonda Agnes întoarse încet capul și-mi aruncă aceeași privire. Expresiile lor trădau aproape aceeași proporție de șiretenie, îndoială și furie neputincioasă. Agnes își ridică deodată unghiile argintii, își smulse un fir de păr din cap și-l rupse între degete cu o zvâcnitură nervoasă.

Brody spuse încordat:

— N-ai să te duci la poliție, amice. N-ai s-o faci dacă lucrezi pentru familia Sternwood. Știu prea multe pe seama lor. Ai căpătat fotografiile și îți dai seama că o să-mi țin gura. Cară-te și vinde-le.

— Hotărăște-te, i-am zis. Mi-ai spus să mă car, eram gata să plec atunci când m-ai strigat și m-am oprit, iar acum sunt iar gata de plecare. Asta vrei?

— N-ai nicio dovadă împotriva mea, spuse Brody.

— Doar două crime. Niște fleacuri în lumea ta.

N-a tresărit decât ușor, deși păru că tresărise violent. Corneea albă deveni vizibilă în jurul irisului de culoarea tutunului. În lumina lămpii, pielea cafenie a feței lui luă o nuanță verzuie.

Blonda Agnes scoase un geamăt înfundat și animalic și își îngropă capul într-o pernă de la capătul canapelei. Am rămas pe loc și i-am admirat linia lungă a șoldurilor.

Brody își umezi lent buzele și zise:

— Stai jos, amice. Poate că mai am ceva pentru tine. Ce-i povestea aia cu cele două crime?

M-am sprijinit de ușă.

— Unde-ai fost aseară pe la șapte și jumătate, Joe?

Gura i se strâmbă posac și se uită lung la podea.

— Urmăream un tip, un tip cu o afacere formidabilă, care bănuiam că are nevoie de un asociat. Geiger. Îl urmăream din când în când ca să văd dacă are legături cu indivizi tari. Am bănuit că are prieteni, deoarece altminteri n-ar fi făcut afacerile la lumina zilei. Dar prietenii nu-l vizitau acasă. Doar niște femei.

— Nu l-ai urmărit destul de atent, i-am spus. Continuă.

— Aseară eram pe o stradă mai la vale de casa lui Geiger. Ploua cu găleata, așa că stăteam în mașină, înfășurat în impermeabil și nu vedeam nimic. În fața casei lui Geiger se afla o mașină, alta ceva mai la deal. De asta am rămas mai la vale. Alături de mine era parcat un Buick mare și după o vreme mă duc să mă uit și arunc o privire pe geam. E trecut pe numele lui Vivian Regan. Nu se întâmplă nimic, așa că mă car. Asta-i tot.

Își scutură țigara. Privirea i se plimbă de sus în jos pe fața mea.

— Posibil, i-am răspuns. Știi unde se află acum Buickul?

— De unde vrei să știu?

— În garajul șerifului. Pescuit de la o adâncime de patru metri la cheiul Lido, azi-dimineață. În mașină era un om mort. A fost lovit în cap, iar mașina îndreptată spre chei, cu frâna de mână trasă pe jumătate.

Brody respiră greu. Unul dintre picioare îi zvâcnea fără astâmpăr.

— Dumnezeule, dar nu mă poți acuza pe mine de crima asta, zise el cu o voce groasă.

— De ce nu? După spusele tale, Buickul s-a găsit în fața casei lui Geiger. Ei bine, nu doamna Regan a ieșit cu mașina. Șoferul ei, un tip pe nume Owen Taylor, a condus-o. S-a dus acasă pentru a avea o scurtă discuție cu el, fiindcă Owen Taylor ținea la Carmen și nu-i plăcea genul de distracții pe care i le oferea Geiger. A intrat prin dos, forțând ușa cu un șperaclu și, înarmat cu un revolver, l-a surprins pe Geiger în timp ce-o fotografia pe Carmen complet goală. Arma s-a descărcat așa cum obișnuiesc armele să facă, Geiger s-a prăbușit mort, iar Owen a rupt-o la fugă, dar nu înainte de-a lua cu el clișeul făcut de Geiger. Așa c-ai fugit după el și i-ai confiscat fotografia. Cum ai fi putut s-o obții altfel?

Brody se linse pe buze.

— Mda, zise el. Dar asta nu înseamnă că l-am omorât eu. Firește, am auzit împușcăturile și l-am văzut pe asasin coborând în grabă scările din spate, urcându-se în Buick și dispărând în trombă cu mașina. L-am urmărit. A apucat-o spre poalele canionului, apoi către apus, pe Bulevardul

Sunset. După ce-a trecut de Beverly Hills, a derapat de pe şosea şi a trebuit să oprească, iar eu l-am ajuns din urmă şi-am făcut pe poliţistul. Era înarmat, dar avea nervii atât de zdruncinaţi, încât l-am lovit, lăsându-l în nesimţire. Aşa că l-am căutat prin haine, am aflat cine era şi-am luat clişeul din simplă curiozitate. Mă întrebam despre ce-o fi vorba la mijloc şi stăteam ud în ploaie când, deodată, şi-a revenit, m-a pocnit şi m-a azvârlit afară din maşină. În vreme ce mă ridicam, a dispărut. Atunci l-am văzut ultima oară.

— De unde ai ştiut că tipul l-a împuşcat pe Geiger?, l-am întrebat arţăgos.

Brody înălţă neputincios din umeri.

— Am bănuit, deşi poate mă înşel. Când am developat clişeul şi-am văzut ce reprezintă, am fost absolut sigur. Iar când Geiger n-a mai apărut azi-dimineaţă la magazin şi nici n-a mai răspuns la telefon, m-am convins. Aşa că mi-am închipuit că-i o ocazie formidabilă să-i iau cărţile şi să-i ciupesc pe membrii familiei Sternwood de ceva bani de drum, apoi s-o întind pentru o vreme.

Am dat din cap.

— Mi se pare înţelept. Poate că totuşi n-ai omorât pe nimeni. Unde-ai ascuns cadavrul?

Ridică mirat din sprâncene. Apoi rânji.

— Nix, nix. Scuteşte-mă. Crezi că m-aş fi întors ca să-l deplasez, riscând ca tocmai atunci maşinile poliţiei să dea colţul străzii? Nix.

— Cineva a ascuns cadavrul, am zis.

Brody făcu un gest indiferent. Râjetul îi rămase pe chip. Nu mă credea. În vreme ce tot nu mă credea, soneria de la intrare începu să sune din nou. Brody se ridică brusc, cu o privire dură. Se uită lung la revolverele lui de pe birou.

— Aşadar, Carmen s-a întors, bombăni.

— Dacă-i ea, nu mai are armă, l-am liniştit. N-ai alţi prieteni?

— Doar unul, mârâi el. M-am săturat de jocul ăsta.

Se îndreptă spre birou şi îşi luă Coltul. Îl ţinu de-a lungul trupului şi o porni spre uşă. Puse mâna stângă pe clanţă, o întoarse şi întredeschise uşa, aplecându-se în crăpătura ei, cu arma strâns lipită de şold.

O voce spuse:

— Tu eşti Brody?

N-am auzit răspunsul lui Brody. Două împuşcături rapide răsunară înfundat. Pistolul trebuie să fi fost lipit de trupul lui Brody. Se împletici înainte, lovindu-se de uşă, iar greutatea trupului o închise cu o pocnitură. Alunecă de-a lungul uşii. Picioarele împinseră covorul din spatele său. Mâna stângă dădu drumul clanţei, iar braţul lovi podeaua cu un zgomot surd. Capul i se sprijinea de uşă. Nu se mişca. Pistolul îi atârna în mâna dreaptă.

Am traversat camera dintr-o săritură şi l-am rostogolit pe Brody destul ca să pot deschide uşa şi să mă strecor afară. Prin uşa din faţă trăgea cu ochiul o femeie. Avea o figură înspăimântată şi cu mâna ei ca o gheară arăta de-a lungul coridorului.

Am rupt-o la fugă pe coridor şi-am auzit paşi înfundaţi coborând treptele de marmură, aşa c-am pornit pe urma zgomotului. Ajuns la nivelul holului de la intrare, am văzut că uşa se închide singură, fără zgomot, iar pe trotuar răsunau paşi grăbiţi. Am deschis uşa mai înainte de-a se închide, am smucit-o şi-am ieşit fulgerător.

O siluetă înaltă, cu capul descoperit şi într-o scurtă lipită de corp, fugea în diagonală pe stradă printre maşinile parcate. Silueta se întoarse şi răbufniră câteva împuşcături. Două ciocane grele loviră zidul de stuc de lângă mine. Silueta îşi continuă fuga, se strecură printre două maşini şi dispăru.

Un om răsări lângă mine şi mă întrebă:

— Ce se întâmplă?

— Se trage cu arma.

— Dumnezeule!, spuse şi se repezi în casă.

M-am îndreptat grăbit pe trotuar spre maşina mea, m-am suit în ea şi-am pornit motorul. Am demarat de la rigolă şi-am coborât dealul, nu repede. De cealaltă parte a străzii n-a pornit nici o maşină. Mi s-a părut c-aud paşi, dar n-am fost sigur. Am coborât dealul, am depăşit un bloc şi jumătate, am cotit la intersecţie şi-am trecut în marşarier. Sunetul unui fluierat înfundat răsună slab de pe trotuar. Apoi paşi. Am parcat maşina, m-am strecurat printre două automobile

şi m-am lăsat pe vine. Am scos din buzunar micul revolver al lui Carmen.

Sunetul paşilor se accentuă, iar fluieratul continuă vesel. În momentul următor apăru scurta strânsă pe trup. Am ieşit dintre cele două automobile şi-am spus:

— Ai un chibrit, amice?

Băiatul se smuci spre mine, iar mâna dreaptă i se înfundă în scurtă. Ochii îi luceau umed în faţa felinarelor rotunde. Ochi umezi şi întunecaţi, desenaţi ca nişte migdale, o faţă frumoasă şi palidă, cu păr negru ondulat, lăsat pe frunte în două părţi. Un băiat, într-adevăr, foarte drăguţ, băiatul din magazinul lui Geiger.

Rămase nemişcat, privindu-mă tăcut, cu mâna dreaptă pe marginea scurtei, dar nu încă înăuntrul ei. Ţineam lângă trup micul revolver.

— Se vede că l-ai iubit foarte mult pe perversul acela, i-am spus.

— Du-te..., spuse băiatul încet, neclintit între maşinile parcate şi zidul înalt de un metru cincizeci, de lângă trotuar.

O sirenă mugi în depărtare, urcând dealul lung. Capul băiatului tresări în direcţia sirenei. M-am apropiat şi i-am înfipt revolverul în scurtă.

— Ai de ales între mine şi poliţişti, i-am spus.

Capul îi alunecă puţin într-o parte, ca şi cum l-aş fi pălmuit.

— Cine eşti?, întrebă el.

— Un prieten de-a lui Geiger.

— Cară-te, blestematule!

— Ăsta-i un mic revolver, băiete. Dacă te împuşc în burtă, o să-ţi trebuiască luni de zile până să te faci destul de bine pentru a umbla. Dar ai să te faci bine. Aşa, ca să poţi merge până la simpatica şi noua celulă de gazare de la San Quentin.

— Du-te...

Mâna i se vârî în scurtă. Am apăsat mai tare cu arma în stomacul lui. A suspinat adânc şi moale, şi-a retras mâna din scurtă şi a lăsat-o să cadă inert pe lângă trup. Umerii largi păreau că se prăbuşesc.

— Ce vrei?, şopti el.

Am băgat mâna sub scurtă şi i-am luat arma.

— Hai în maşina mea, băiete.

Păşi în faţă, iar eu l-am urmat îndeaproape. Se sui în automobil.

— La volan, băiete. Tu conduci.

Se strecură la volan, iar eu m-am urcat alături. I-am spus:

— Lasă maşina poliţiei să treacă dealul. O să-şi închipuie c-am plecat când am auzit sirena. Pe urmă ia-o în jos şi-o să mergem acasă.

Am pus revolverul lui Carmen în buzunar şi l-am împuns în coaste cu arma lui automată. M-am întors şi m-am uitat prin fereastra din spate. Urletul sirenei se distingea acum foarte tare. În mijlocul străzii crescuseră două faruri roşii. Se măriră şi se contopiră, iar maşina trecu trombă pe alături, cu un zgomot de rafală sălbatică.

— Să mergem, i-am spus.

Băiatul porni maşina şi o luă în josul dealului.

— Să mergem acasă, i-am spus. La Laverne Terrace.

Buzele lui netede tresăriră. Coti spre apus, pe Bulevardul Franklin.

— Eşti un băiat naiv. Cum te cheamă?

— Carol Lundgren, spuse el stins.

— Ai împuşcat pe cine nu trebuia, Carol. Nu Joe Brody ţi-a ucis protectorul.

Repetă înjurătura şi continuă să conducă.

17

Asemilună lucea pal într-un cerc de ceaţă printre ramurile înalte ale eucaliptilor de pe Laverne Terrace. Un radio urla din răsputeri dintr-o casă, jos pe deal. Băiatul opri maşina înaintea gardului viu din faţa casei lui Geiger, stinse motorul şi rămase cu privirea aţintită drept şi cu amândouă mâinile pe volan. Prin gardul viu nu răzbătea nicio lumină.

— E cineva acasă, băiete?

— Ar trebui să știi.

— De unde vrei să știu?

— Du-te...

— Așa ajung unii să-și pună dinți falși.

Mi-i arătă pe ai lui, într-un rânjet întins pe buze. Apoi deschise ușa cu piciorul și ieși. Am ieșit grăbit după el. Stătea cu mâinile în șolduri, uitându-se tăcut la casa de după gardul viu.

— În regulă, i-am spus. Ai cheia. Hai să intrăm.

— Cine-a spus că am cheia?

— Nu încerca să mă duci, amice. Protectorul tău ți-a dat o cheie. Ai și o cămăruță curată, simpatică și bărbătească acolo. Te punea pe liber și încuia odaia când primea vizite feminine. Era precum Cezar, soț pentru femei și soție pentru bărbați. Crezi că nu-i pot dibui pe tipii de teapa voastră?

Deși țineam încă pistolul mai mult îndreptat spre el, se repezi la mine. Îmi expedie o directă în bărbie. M-am dat înapoi destul de iute ca să nu cad, deși am încasat lovitura aproape din plin. Directa ar fi trebuit să fie în forță, dar un efeminat n-are niciodată destulă putere în oase, indiferent cum arată.

Am azvârlit arma la picioarele băiatului și i-am spus:

— Poate că ai nevoie de ea.

Se aplecă fulgerător s-o ridice. N-avea nimic lent în mișcări. I-am tras un pumn în gât. Căzu într-o parte, împleticindu-se, căutând arma, dar fără s-o apuce. Am ridicat-o și-am aruncat-o în mașină. Băiatul se sculă în patru labe, furios și cu ochii larg deschiși. Tuși și scutură din cap.

— N-ai chef să te bați, i-am spus. Îți irosești prea mult vigoarea.

Avea chef de bătaie. Se aruncă asupra mea ca un planor catapultat, încercând să mă placheze ca la rugby. M-am dat într-o parte, l-am apucat de gât și i l-am strâns. Se buși tare de pavaj, apoi se ridică în picioare și-și puse mâinile în acțiune, acolo unde doare mai rău. L-am strâns mai mult și l-am ridicat nițel în sus. Mi-am apucat încheietura mâinii drepte cu mâna stângă, m-am proptit cu șoldul drept în el și o clipă a avut loc o balansare a greutăților. Părea că atârnăm acolo,

în lumina cețoasă a lunii, gâfâind din greu, două creaturi grotești ale căror picioare zgâriau șoseaua.

L-am prins cu brațul drept de gâtlej și-am strâns cu toată forța. Picioarele începură să i se agite disperat și încetă să mai gâfâie. Era imobilizat într-o strânsoare de oțel. Piciorul stâng i se întinse într-o parte, iar genunchiul i se înmuie. L-am mai ținut o jumătate de minut. Se lăsă moale în brațele mele, o greutate imensă, pe care de-abia o puteam susține. Atunci, i-am dat drumul. S-a întins la picioarele mele în nesimțire. M-am dus la mașină și-am luat din buzunarul portierei o pereche de cătușe, i-am smucit brațele la spate și i le-am imobilizat. L-am ridicat de subsuori și-am reușit să-l târăsc până dincolo de gardul viu, să nu fie văzut din stradă. M-am întors la mașină, am condus-o cam treizeci de metri pe coasta dealului și am încuiat-o.

Era încă în nesimțire când m-am înapoiat. Am descuiat ușa casei, l-am târât înăuntru, apoi am închis-o. Începu să geamă. Am aprins o lampă. Ochii îi clipiră și coborâră lent asupra mea.

M-am aplecat, ferindu-mă din calea genunchilor lui și i-am spus:

— Stai liniștit sau ai să mai primești o porție. Stai cuminte și ține-ți respirația. Ține-o până nu mai poți, apoi spune-ți că nu mai trebuie să respiri, că te-ai înnegrit la față, că-ți sar ochii din cap, c-ai să respiri chiar acum, atât doar că stai bine legat de scaun, în celula de gazare simpatică și dichisită de la San Quentin, și că atunci când ai să respiri ai să te lupți din răsputeri să n-o faci, pentru că n-ai să primești aer în piept, ci gaze de acid cianhidric. Asta-i ceea ce se cheamă azi o execuție umană în statul nostru.

— Du-te..., zise el cu un suspin slab și înspăimântat.

— Ai să dai o declarație, amice, să nu-ți închipui c-o să scapi. Ai să spui exact ceea ce vrem să spui și nimic din ce nu vrem să spui.

— Du-te...

— Dacă mai repeți asta, îți pun o pernă sub cap.

Își strâmbă buzele. L-am lăsat culcat pe dușumea, cu mâinile la spate, cu obrazul îngropat în covor și cu o strălucire animalică în singurul ochi vizibil. Am mai aprins o lampă

şi-am intrat în coridorul din spatele salonului. Dormitorul lui Geiger nu părea să fi fost deranjat. Am deschis uşa dormitorului din partea opusă holului, descuiată de data asta. În cameră pâlpâia vag o lumină şi mirosea a lemn de santal. Două conuri de cenuşă de tămâie se adunaseră alături, pe birou, pe o tăviţă de aramă. Lumina provenea de la două lumânări înalte şi negre fixate în sfeşnice lungi de treizeci de centimetri. Sfeşnicele erau aşezate pe scaune drepte, necapitonate, de o parte şi de alta a patului.

Pe pat zăcea Geiger. Cele două fâşii de mătase chinezească brodată, care dispăruseră la prima mea vizită, formau un fel de cruce a Sfântului Andrei pe mijlocul trupului său, ascunzând pieptii mânjiţi de sânge ai hainei de casă, chinezească. Sub cruce, picioarele îmbrăcate în pantaloni de pijama, negri, stăteau ţepene şi drepte. Mai avea încă papucii de casă, cu tălpi de pâslă albă şi groasă. Braţele îi stăteau peste cruce, cu palmele pe umeri, cu degetele întinse drept. Avea gura închisă, iar mustaţa lui, gen Charlie Chan, părea la fel de falsă ca o perucă. Nasul îi era ţeapăn şi alb. Ochii erau aproape închişi, dar nu complet. Luciul slab al ochiului de sticlă captă lumina şi-mi clipi complice.

Nu l-am atins. Nu m-am apropiat prea mult de el. Era, desigur, rece ca gheaţa şi ţeapăn ca o scândură.

În curentul provocat de uşa deschisă, flăcările lumânărilor negre palpitară. Pe marginea lor alunecau încet picături de ceară neagră. Aerul încăperii puţea şi părea ireal. Am ieşit, am închis din nou uşa şi m-am înapoiat în salon. Băiatul nu se mişcase. Am rămas în picioare, atent să aud sirenele poliţiei. Totul se reducea la cât de repede va vorbi Agnes şi la ce va spune. Dacă pomenea de Geiger, poliţia putea să sosească în orice clipă. Dar era cu putinţă să nu vorbească ceasuri întregi. Era cu putinţă chiar să fi fugit de-acolo.

M-am uitat în jos la băiat.

— Vrei să te ridici, amice?

Închise ochii şi simulă că doarme. M-am apropiat de birou, am tras spre mine telefonul având culoarea dudei şi-am format numărul de la serviciu al lui Bernie Ohls. Am aflat că plecase acasă la ora şase. I-au telefonat acasă. Se afla acolo.

— Marlowe la aparat. Băieţii tăi au găsit cumva azi-dimineaţă un revolver asupra lui Owen Taylor?

L-am auzit cum îşi drege glasul, iar apoi cum încearcă să-şi ascundă surpriza din glas.

— Asta ţine de secretul anchetei, spuse el.

— Dacă l-au găsit, atunci revolverul avea trei gloanţe trase.

— De unde dracu ştii?, întrebă Ohls calm.

— Vino la Laverne Terrace, nr. 7244, colţ cu Bulevardul Laurel Canyon. Am să-ţi arăt în ce s-au înfipt gloanţele lipsă.

— Deci, aşa stau lucrurile, hm?

— Chiar aşa.

— Uită-te pe fereastră şi-ai să mă vezi dând colţul străzii, zise Ohls. Mi s-a părut mie că purtarea ta e cam ciudată în această afacere.

— Ciudat nu-i câtuşi de puţin cuvântul potrivit, i-am răspuns.

18

Ohls se uita în jos la băiat. Acesta stătea pe sofa, sprijinindu-se cu umărul de perete. Ohls îl privea tăcut, cu sprâncenele lui albe zburlite, ţepene şi rotunde, ca micile perii pe care reprezentantul Casei Fuller Brush le face cadou clienţilor drept reclamă.

— Recunoşti că l-ai împuşcat pe Brody?, îl întrebă Ohls.

Cu o voce înfundată, băiatul repetă înjurătura lui preferată. Ohls suspină şi se uită la mine.

— Nu-i nevoie să recunoască. Am pistolul lui, i-am spus.

— Ei, asta-i altceva, zise Ohls.

Se întoarse.

— I-am telefonat lui Wilde. O să mergem la el şi-o să-l luăm cu noi pe ticălosul ăsta. O să-l iau cu mine în maşină, iar tu n-ai decât să ne urmăreşti, în caz că încearcă să-mi tragă una în falcă.

— Îți place ce-ai văzut în dormitor?

— Grozav, spuse Ohls. Într-un fel, mă bucur că junele Taylor a căzut de pe chei. Mi-ar fi părut rău să-l trimit la camera de gazare fiindcă l-a omorât pe împuțitul ăla.

M-am întors în micul dormitor, am stins lumânările negre suflând în ele și le-am lăsat să fumege. Când am revenit în salon, Ohls îl ridicase pe băiat în picioare. Acesta îl privea furios cu ochii lui negri și pătrunzători și cu o figură la fel de dură și de albă ca seul rece.

— Să mergem, zise Ohls, și-l apucă de brațe, cu oarecare silă.

Am stins lămpile și i-am urmat afară. Ne-am suit în mașini, iar eu am urmărit cele două lumini din spatele mașinii lui Ohls pe pantele lungi ale dealului. Speram ca aceasta să fie ultima mea vizită la Laverne Terrace.

Taggart Wilde, procurorul districtual, locuia la colțul Străzii a Patra cu Parcul Lafayette, într-o casă albă de lemn, de dimensiunile unui hambar imens, cu o poartă mare din piatră roșie într-o parte și cu vreo două pogoane de peluză moale în față. Era una dintre acele case demodate și solide, din care te mutai, de obicei, în locuințe noi în timp ce orașul se întindea spre apus. Wilde provenea dintr-o veche familie din Los Angeles și se născuse, probabil, în acea casă, când ea se afla pe Bulevardul West Adams, Figueroa sau Parcul St. James.

Pe alee se găseau două mașini, o mare limuzină particulară și un automobil al poliției, de a cărui apărătoare din spate se sprijinea un șofer în uniformă, fumând și admirând luna. Ohls se apropie de el, îi vorbi, iar șoferul se uită la băiatul din mașină.

Am urcat treptele casei și-am sunat. Un servitor blond, cu părul lins, ne deschise, ne conduse prin hol și printr-un imens salon, cu dușumeaua mai joasă decât în restul odăilor, plin cu mobile grele și întunecate, apoi printr-un alt hol, în fund de tot. Bătu la o ușă, păși înăuntru, apoi ne ținu ușa deschisă larg până am intrat într-un birou lambrisat, cu un glasvand deschis la capăt, dând asupra unei grădini întunecate și a unor arbori misterioși. Un miros de pământ umed și de flori pătrundea pe geam. Pe pereți se aflau tablouri masive și

întunecate, în ulei, iar în încăpere fotolii, cărți și un miros de țigări de foi bune, amestecat cu parfumul umed al florilor.

Taggart Wilde era așezat în dosul unui birou – un om de vârstă mijlocie, durduliu, cu ochi albaștri clari, care reușeau să aibă o expresie prietenească, fără a avea, de fapt, nici un fel de expresie. În fața lui se găsea o ceașcă pe jumătate cu cafea neagră. Între degetele curate și îngrijite ale mâinii stângi ținea o țigară de foi pestriță. La marginea biroului, într-un fotoliu de piele albastră, ședea un alt bărbat, cu ochi reci și o figură ascuțită, slab ca o scoabă și dur ca patronul unei case de împrumut. Fața lui netedă și bine întreținută părea bărbierită în urmă cu o oră. Purta un costum cafeniu bine călcat, iar în cravată era înfiptă o perlă neagră. Avea degetele lungi și nervoase ale unui om cu mintea agilă. Părea gata de luptă.

Ohls trase un scaun, se așeză pe el și spuse:

— Bună seara, Cronjager. Ți-l prezint pe Philip Marlowe, un detectiv particular intrat într-o încurcătură.

Ohls rânji.

Cronjager mă privi fără să mă salute. Mă măsură din cap până în picioare, ca și când s-ar fi uitat la o fotografie. Apoi înclină cu doi centimetri bărbia, în chip de salut. Wilde zise:

— Ia loc, Marlowe. Am să încerc să tratez eu cu căpitanul Cronjager, dar știi cum stau lucrurile. Trăim într-un oraș mare.

M-am așezat și mi-am aprins o țigară. Ohls se uită la Cronjager și-l întrebă:

— Ce-ai mai aflat în legătură cu crima de la Randall Place?

Omul cu fața ascuțită își trase un deget până ce încheietura trosni. Vorbi fără să-și ridice privirea:

— Un cadavru cu două gloanțe în el. Două arme cu care nu s-a tras. Jos în stradă am prins o blondă care încerca să pornească o mașină care nu era a ei. A ei era chiar alături, același model. Se agita atât de tare, încât băieții au înșfăcat-o și-au adus-o sus, iar ea a mărturisit. Se afla în cameră când a fost ucis individul ăsta, Brody. Pretinde că nu l-a văzut pe criminal.

— Asta-i tot?, întrebă Ohls.

Cronjager înălță mirat din sprâncene.

— Crima s-a petrecut abia acum o oră. Ce vă așteptați, să filmez asasinatul?

— Poate o descriere a asasinului, zise Ohls.

— Un tip înalt, îmbrăcat într-o scurtă de piele, dacă asta-i o descriere.

— E afară, în mașina mea, spuse Ohls. Încătușat. Marlowe l-a înhățat, pentru tine. Uite pistolul lui.

Ohls scoase din buzunar pistolul automat al băiatului și-l așeză pe marginea biroului lui Wilde. Cronjager se uită la pistol, fără să întindă mâna după el.

Wilde chicoti. Se lăsă pe spate și pufăi din țigara de foi pestriță, fără s-o scoată din gură. Se aplecă înainte ca să soarbă din ceașca de cafea. Din buzunarul de la piept al hainei de seară scoase o batistă de mătase, își tamponă cu ea buzele și o vârî la loc.

— Mai sunt și alte crime la mijloc, zise Ohls, ciupindu-și vârful moale al bărbiei.

Cronjager se încordă vizibil. Ochii lui aroganți deveniră două vârfuri de oțel luminoase.

— Ai auzit că azi-dimineață a fost pescuită din Oceanul Pacific, la cheiul Lido, o mașină cu un tip mort înăuntru?, întrebă Ohls.

— Nu, răspunse Cronjager și continuă să se uite urât.

— Mortul din mașină era șofer la o familie bogată, spuse Ohls. Familia era șantajată din pricina uneia dintre fete. Domnul Wilde l-a recomandat familiei pe Marlowe prin intermediul meu. Marlowe a acționat riscându-și viața.

— Ador detectivii particulari care se ocupă de crime cu riscul vieții lor, zise Cronjager. Nu-i nevoie să fii atât de sfios în privința asta.

— Mda, zise Ohls. Nu trebuie să fiu atât de sfios în privința asta. Să știi însă că nu mai sunt deloc atât de sfios când am ocazia să dau peste un polițist din oraș. Îi pierd mai tot timpul, spunându-le pe unde să calce astfel încât să nu-și scrântească gleznele.

Cronjager se făcu alb pe la colțurile nasului ascuțit. Respiră cu un șuierat moale în liniștea încăperii. Răspunse foarte calm:

— Nu-i cazul să-i spui nici unuia dintre oamenii *mei* pe unde să calce, deșteptule.

— Vom vedea, zise Ohls. Șoferul de care ți-am spus că s-a înecat a împușcat aseară un om în teritoriul tău. Un anume Geiger, care avea un comerț cu cărți obscene într-un magazin de pe Bulevardul Hollywood. Geiger trăia cu derbedeul pe care îl am afară în mașină. Vreau să spun că trăia de-adevăratelea cu el, dacă pricepi.

Cronjager se uită lung și liniștit la el.

— Întreaga poveste promite să se transforme într-o afacere murdară, zise el.

— Din experiența mea, toate istoriile de poliție sunt murdare, bombăni Ohls și se întoarse spre mine, cu sprâncenele zburlite. Ți-a venit rândul la microfon, Marlowe. Spune-i ce știi.

I-am spus ce știam.

Am omis două lucruri, fără să-mi dau seama în acea clipă de ce-o fac. Am omis să-i pomenesc de vizita lui Carmen acasă la Brody și de vizita lui Eddie Mars la Geiger în aceeași după-amiază. Restul i l-am relatat așa cum s-a întâmplat.

Cronjager nu-și ridică o clipă ochii de pe fața mea, în timp ce a lui rămase imobilă cât am vorbit. Când am încheiat, a păstrat un minut lung de tăcere. Wilde tăcea și el, sorbind cafeaua și pufăind ușor din țigara de foi pestriță. Ohls își privea cu atenție unul din degetele mari ale mâinii.

Cronjager se aplecă încet pe spatele scaunului, își puse glezna peste genunchiul celuilalt picior și își frecă osul gleznei cu o mână subțire și nervoasă. Fața lui uscată se încruntă puternic. Spuse cu o politețe ucigătoare:

— Așadar, te-ai mulțumit să nu raportezi o crimă comisă aseară și ți-ai petrecut toată ziua fâțâindu-te de colo-colo, astfel ca băiatul ăsta al lui Geiger să poată săvârși o nouă crimă în seara asta.

— Chiar așa, i-am răspuns. Am intrat într-o belea. Bănuiesc că am greșit, dar n-am urmărit decât să-mi apăr

clientul şi n-am avut nici un motiv să cred că băiatul o să se ducă să-l împuşte pe Brody.

— Astfel de raţionamente sunt treaba poliţiei, Marlowe. Dacă moartea lui Geiger ar fi fost raportată aseară, cărţile n-ar fi putut fi luate din magazinul lui şi depozitate acasă la Brody. Băiatul n-ar fi fost condus astfel la Brody şi nu l-ar fi ucis. Să admitem că Brody nu mai avea mult de trăit. Tipii de teapa lui nu au prea mult de trăit. Dar o viaţă rămâne o viaţă.

— Exact, am răspuns. Să spui asta poliţiştilor dumitale când împuşcă mortal vreun găinar speriat care fuge pe o străduţă cu un cauciuc furat.

Wilde îşi trânti amândouă mâinile pe birou cu o plesnitură violentă.

— Ajunge!, se răsti el. Ce te face să fii atât de sigur, Marlowe, că acest băiat Taylor l-a împuşcat pe Geiger? Chiar dacă revolverul cu care a fost ucis Geiger a fost găsit asupra cadavrului lui Taylor, sau în maşină, asta nu înseamnă neapărat că el e criminalul. Arma putea fi pusă acolo intenţionat, să spunem chiar de Brody, adevăratul asasin.

— Practic, e cu putinţă, am spus, dar din punct de vedere psihologic e o imposibilitate. Ar presupune prea multe coincidenţe şi nu s-ar potrivi deloc cu caracterul lui Brody şi al prietenei lui, şi nici cu ceea ce încerca să facă. Am discutat pe larg cu Brody. Era un escroc, dar nu un tip de criminal. Avea două arme, dar nu ţinea asupra lui niciuna dintre ele. Tocmai încerca să pună mâna pe combinaţia lui Geiger, despre care, evident, ştia totul de la fată. Spune că-l urmărea din când în când pe Geiger ca să vadă dacă n-are susţinători puternici. Îl cred. Dacă presupun că el l-a ucis pe Geiger ca să-i ia cărţile, că a fugit apoi cu fotografia nudului, luată lui Carmen Sternwood, lăsând arma asupra lui Owen Taylor şi că i-a făcut vânt lui Owen de pe cheiul Lido în ocean, înseamnă că exagerez prea mult. Taylor avea motivul – o mânie născută din gelozie – şi prilejul de a-l ucide pe Geiger. A plecat cu una din maşinile familiei fără să aibă permisiunea. L-a ucis pe Geiger de faţă cu fata, ceea ce Brody n-ar fi făcut niciodată, chiar dacă ar fi fost un asasin. Nu văd pe nimeni care dintr-un motiv pur comercial să-l omoare astfel pe Geiger.

Doar Taylor ar fi fost în stare. Istoria cu fotografia nudului l-ar fi determinat.

Wilde chicoti şi se uită ironic la Cronjager. Acesta îşi drese glasul, hârâind. Wilde întrebă:

— Ce-i povestea asta cu ascunsul cadavrului? Nu înţeleg ce sens are.

— Băiatul nu ne-a spus, dar trebuie să fie opera lui. Brody n-ar mai fi intrat în casă după ce-a fost împuşcat Geiger. Cu siguranţă, băiatul s-a întors în timp ce eu o conduceam pe Carmen acasă. Firesţe, se temea de poliţie, ţinând seama de ce era, şi şi-a închipuit, probabil, că-i o idee bună să ascundă cadavrul până îşi lua lucrurile din casă. A târât cadavrul prin uşa de la intrare, judecând după urmele de pe covor, şi foarte probabil l-a dus în garaj. Apoi şi-a strâns toate lucrurile de acolo şi le-a luat. Mai târziu, cândva în timpul nopţii, şi mai înainte să se fi înţepenit cadavrul, l-au apucat remuşcările şi a gândit că nu s-a purtat foarte frumos cu prietenul mort. Aşa că s-a întors şi l-a aşezat pe pat. Firesţe, toate astea sunt doar presupuneri.

Wilde dădu din cap.

— Apoi, azi-dimineaţă se duce la magazin, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, şi urmăreşte să vadă ce se petrece. Iar când Brody mută cărţile, el le descoperă destinaţia şi presupune că cel care le lua îl ucisese pe Geiger în acest scop. S-ar fi putut chiar să ştie mai multe despre Brody şi prietena lui decât bănuiam eu. Ce părere ai, Ohls?

— O să descoperim noi... Dar asta nu înlătură necazurile lui Cronjager. Îl frământă că toate astea s-au petrecut aseară şi că el a aflat abia acum, zise Ohls.

— Cred c-o să găsesc o cale să rezolv şi această problemă, spuse Cronjager acru.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare şi imediat se uită în altă parte.

Wilde îşi scutură ţigara de foi şi zise:

— Să vedem dovezile, Marlowe.

Mi-am golit buzunarele şi-am pus pe birou lucrurile legate de crimă: cele trei note şi cartea de vizită a lui Geiger, trimisă generalului Sternwood, fotografiile lui Carmen, precum şi

carnețelul albastru cu lista de nume și de adrese codificate. Îi dădusem între timp lui Ohls cheile lui Geiger.

Wilde privi exponatele, pufăind ușor din țigara de foi. Ohls își aprinse una din țigările lui de foi minuscule și suflă liniștit fumul spre tavan. Cronjager se aplecă pe birou și se uită la dovezile pe care i le oferisem lui Wilde.

Wilde lovi cu degetul cele trei note semnate de Carmen și spuse:

— Bănuiesc că nu erau decât o momeală. Dacă generalul le achita, n-ar fi făcut-o decât de frica a ceva și mai grav. Apoi Geiger ar fi strâns și mai tare șurubul. Știi cumva de ce se temea generalul?

Se uită la mine.

Am clătinat din cap.

— Ai relatat toate amănuntele importante?

— Am omis câteva chestiuni de interes personal. Și am intenția să le omit în continuare, domnule Wilde.

— Aha, zise Cronjager și pufni furios.

— De ce?, întrebă Wilde calm.

— Deoarece clientul meu are dreptul să fie apărat în fața oricui, mai puțin a marelui juriu. Am un permis să lucrez ca detectiv particular. Presupun că acest cuvânt „particular" înseamnă ceva. Poliția din Hollywood s-a pomenit cu două crime, ambele soluționate. Cei doi criminali sunt prinși. E găsit motivul și, în amândouă cazurile, armele crimei. În privința numelor celor interesați, problema șantajului nu trebuie pomenită.

— De ce?, întrebă Wilde din nou.

— E-n regulă, răspunse Cronjager sec. Suntem încântați să fim marionetele unui detectiv de teapa lui.

— Am să-ți arăt, i-am spus.

Am ieșit din casă, m-am dus la mașină și am luat cartea provenită din magazinul lui Geiger. Șoferul de la poliție, în uniformă, stătea în picioare lângă mașina lui Ohls. Băiatul se afla înăuntru, rezemat într-un colț.

— A zis ceva?, am întrebat.

— A făcut o propunere, răspunse polițistul și scuipă. Am trecut-o cu vederea.

M-am înapoiat în casă, am lăsat cartea pe biroul lui Wilde și-am desfăcut ambalajul. La celălalt capăt al biroului, Cronjager dădea un telefon. Când am intrat, a pus receptorul în furcă și s-a așezat.

Wilde răsfoi cartea, cu o figură împietrită, o închise și o împinse spre Cronjager. Acesta o deschise, se uită la câteva pagini și o închise repede. Câteva pete roșii, de mărimea unei monede de cincizeci de cenți, îi apărură pe pomeți.

— Uită-te atent la datele imprimate pe pagina de gardă, i-am spus.

Cronjager deschise din nou cartea și se uită.

— Ce anume?

— Dacă e nevoie, am spus, am să declar sub jurământ că această carte provine din magazinul lui Geiger. Blonda Agnes va recunoaște cu ce fel de afaceri se ocupa magazinul. E evident pentru oricine are ochi de văzut că magazinul servea de fațadă altor afaceri. Poliția din Hollywood i-a îngăduit însă să funcționeze, pentru motive știute și de ea. Îndrăznesc să cred că marele juriu o să vrea să cunoască aceste motive.

Wilde rânji.

— Într-adevăr, uneori marele juriu pune întrebări jenante – zise el – dintr-un efort oarecum inutil ca să descopere doar de ce sunt administrate unele orașe așa cum sunt ele administrate.

Cronjager se ridică brusc în picioare și-și puse pălăria.

— Aici sunt unul contra trei, izbucni el. Eu aparțin brigăzii criminale. Dacă acest Geiger se ocupa cu literatura pornografică, nu-i treaba mea. Sunt însă gata să recunosc că n-o să-i facă un serviciu brigăzii mele dacă istoria se întinde în ziare. Ce vreți?

Wilde îl privi pe Ohls. Acesta din urmă spuse calm:

— Vrem să-ți predăm un prizonier. Hai să plecăm.

Se ridică. Cronjager îi aruncă o privire furibundă și ieși țanțoș din încăpere. Ohls se ținu după el. Ușa se închise din nou. Wilde răpăi cu degetele pe birou și se uită lung la mine cu ochii lui albaștri și limpezi.

— Ar trebui să pricepi ce e în stare să simtă orice polițist în legătură cu o poveste mușamalizată ca asta. Vei fi silit să

faci declarații amănunțite... Cel puțin pentru dosare. Cred că e posibil să separăm cele două crime și să omitem din amândouă numele generalului Sternwood. Știi de ce nu-ți rup o ureche?

— Nu. Mă așteptam să mi le rupeți pe amândouă.

— Cât primești pentru toată afacerea asta?

— Douăzeci și cinci de dolari pe zi plus cheltuielile.

— Cincizeci de dolari deci și plata pentru nițică benzină, până acum.

Își lăsă capul într-o parte și cu dosul degetului mic de la mâna stângă își frecă partea de jos a bărbiei.

— Și pentru banii ăștia ești gata să te pui rău cu jumătate din forțele polițienești ale acestui stat?

— Nu-mi place, i-am răspuns. Dar ce dracu să fac? Sunt angajat într-un caz. Vând ce e de vândut ca să pot trăi. Cu puținul curaj și cu puțina inteligență cu care m-a hărăzit Dumnezeu, sunt gata să suport orice ca să apăr un client. E împotriva principiilor mele să spun atât de multe câte am spus astă-seară, fără să-l consult în prealabil pe general. În ce privește mușamalizarea, am fost și eu în poliție, după câte știți. Poliția mușamalizează zeci de cazuri în orașele mari. Polițiștii fac pe nebunii când un particular încearcă să ascundă ceva, deși ei fac asta mai în fiecare zi, ca să-și oblige prietenii sau pe cineva oarecum influent. Și n-am terminat. Mă ocup încă de caz. Aș face același lucru din nou, dac-ar fi nevoie.

— În afară de cazul când Cronjager nu-ți suspendă permisul, zise Wilde și rânji. Ai spus c-ai omis câteva chestiuni personale. Despre ce e vorba?

— Mă ocup încă de caz, i-am răspuns, privindu-l drept în ochi.

Wilde îmi zâmbi. Avea zâmbetul deschis și provocator al unui irlandez.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva, fiule. Tatăl meu a fost prieten bun cu generalul Sternwood. Am călcat toate regulamentele oficiale – și poate multe altele – ca să-l scutesc pe bătrân de necazuri. Dar nu poate să țină o veșnicie. Fetele alea ale lui au să intre cu siguranță în încurcături care nu pot fi

mușamalizate, mai ales zănatica blondă. N-ar trebui lăsate să-și facă de cap. Bătrânul e vinovat. Bănuiesc că nu-și dă seama de lumea de azi. Și mai e un lucru pe care aș vrea să-l pomenesc în discuția noastră sinceră, și nu-i nevoie să țip la tine ca să te conving. Pun rămășag un dolar contra zece cenți canadieni că generalul se teme că ginerele lui, fostul traficant de alcool, e amestecat pe undeva în afacerea asta și speră, într-adevăr, c-ai să descoperi că nu e. Ce părere ai?

— Regan nu părea un șantajist, din câte am auzit. Avea un punct nevralgic și a plecat din pricina asta.

Wilde pufni:

— Nici tu, nici eu nu putem aprecia acel punct nevralgic. Dacă era un anumit gen de om, n-ar fi avut astfel de puncte nevralgice. Ți-a spus generalul că-l caută pe Regan?

— Mi-a spus că dorește să știe unde se află și dacă e bine. Ținea la Regan și a fost jignit de plecarea lui, fără ca măcar să-și fi luat rămas bun de la el.

Wilde se lăsă pe spate și se încruntă:

— Înțeleg, zise el cu o voce schimbată.

Mișcă exponatele de pe birou, trase de o parte carnetul albastru al lui Geiger și le împinse pe celelalte spre mine.

— N-ai decât să le iei înapoi. Nu mai am nevoie de ele.

19

Era aproape unsprezece când am garat mașina și-am ocolit pe jos colțul ca să ajung în față la Hobart Arms. Ușa de sticlă securit se încuia la ora zece, așa că mi-am scos cheile. Înăuntru, în holul pătrat și pustiu, un bărbat lăsă jos lângă hârdăul cu palmieri ziarul tipărit pe hârtie verde și zvârli chiștocul țigării în hârdău. Se ridică, mă salută scoțându-și pălăria și spuse:

— Patronul vrea să-ți vorbească. De ce-i faci pe prieteni să te aștepte așa de mult, amice?

Am rămas nemişcat şi m-am uitat la nasul lui turtit şi la urechea zdrenţuită.

— De ce vrea să mă vadă?

— Ce-ţi pasă? Fii cuminte şi totul are să meargă ca pe roate.

Mâna îi trecu prin faţa butonierei de sus de la haina desfăcută.

— Put a poliţie, i-am răspuns. Sunt prea obosit ca să vorbesc, prea obosit ca să mănânc, prea obosit ca să mai gândesc, dar dacă îţi închipui că nu sunt prea obosit ca să primesc ordine de la Eddie Mars... Încearcă să-ţi scoţi pistolul înainte să-ţi zbor urechea cea bună cu un glonţ.

— Prostii. N-ai armă.

Mă fixă direct. Sprâncenele lui întunecate şi sârmoase se adunară, iar gura i se strâmbă într-o curbă descendentă.

— Asta a fost mai înainte, i-am spus. Nu umblu întotdeauna neînarmat.

Mă salută cu mâna stângă.

— Perfect. Ai câştigat. Nu mi s-a spus să împuşc pe cineva. Ai să primeşti veşti de la el.

— Chiar dacă le primesc prea târziu, tot o să fie prea devreme, i-am răspuns şi m-am întors încet în timp ce el trecea pe lângă mine în drum spre uşă.

O deschise şi ieşi fără să se uite înapoi. Am râs de propria mea prostie, m-am apropiat de lift şi-am urcat la apartamentul meu. Am scos din buzunar micul revolver al lui Carmen şi-am râs de el. Apoi l-am curăţat peste tot, l-am învelit într-o bucată de flanel şi l-am încuiat. Mi-am pregătit o băutură şi tocmai sorbeam din ea când a sunat telefonul. M-am aşezat lângă masa pe care se afla aparatul.

— Aşadar, astă-seară faci pe nebunul, zise vocea lui Eddie Mars.

— Sunt grozav, imoral, brutal şi mă mănâncă pielea. Cu ce te pot servi?

— Poliţiştii de acolo... ştii tu unde. Ai pomenit de mine?

— De ce să pomenesc?

— Sunt simpatic cu cei care-s simpatici cu mine, amice. Nu mai sunt simpatic când alţii nu sunt simpatici cu mine.

— Ascultă atent şi-ai să auzi cum îmi clănţăne dinţii.

Râse sec.

— Ai pomenit sau nu de mine?

— N-am pomenit. Să mă ia dracu dacă ştiu de ce. Poate pentru că întreaga afacere era destul de complicată şi fără tine.

— Mulţumesc, amice. Cine l-a curăţat?

— Poate o să citeşti în ziarele de mâine.

— Vreau să ştiu acum.

— Obţii întotdeauna tot ce doreşti?

— Nu. Ăsta e răspunsul, amice?

— L-a împuşcat cineva de care n-ai auzit niciodată. Mulţumeşte-te cu atât.

— Dacă-i adevărat ce-mi spui, într-o zi poate am să-ţi fac un serviciu.

— Închide telefonul şi lasă-mă să mă culc...

Râse din nou.

— Îl cauţi pe Rusty Regan, nu?

— Mulţi îşi închipuie că îl caut, deşi n-o fac.

— Dacă l-ai căuta, ţi-aş putea da o idee. Treci pe la mine, la clubul de pe plajă. Când vrei. Am să fiu încântat să te văd.

— Poate.

— Ne vedem atunci.

Telefonul se închise şi am rămas cu receptorul în mână, stăpânit de o nerăbdare sălbatică. Pe urmă am format numărul familiei Sternwood, am auzit cum sună de patru sau de cinci ori, apoi vocea suavă a majordomului spunând:

— Reşedinţa generalului Sternwood.

— Aici e Marlowe. Mă ţii minte? Te-am întâlnit acum o sută de ani – sau a fost ieri?

— Da, domnule Marlowe. Îmi amintesc, desigur.

— E acasă doamna Regan?

— Da, aşa cred. Doriţi să...

L-am întrerupt, răzgândindu-mă brusc.

— Nu. Transmite-i un mesaj. Spune-i c-am obţinut fotografiile, toate, şi că lucrurile s-au aranjat perfect.

— Da... Da...

Vocea părea puţin zdruncinată.

— Aveți toate fotografiile... toate... și lucrurile s-au aranjat perfect. Bine, domnule. Aș putea zice — vă mulțumesc foarte mult, domnule.

Telefonul sună iar peste cinci minute. Îmi terminasem băutura și aveam senzația c-aș fi putut să-mi iau masa de seară, de care uitasem complet; am plecat, lăsând telefonul să sune. Încă sună atunci când m-am întors. Până la douăsprezece și jumătate a sunat cu intermitențe. La acea oră, am stins lumina, am deschis ferestrele, am blocat soneria telefonului cu o bucată de hârtie și m-am dus să mă culc. Eram sătul de familia Sternwood.

A doua zi dimineața, în timp ce-mi luam liniștit micul dejun — ochiuri cu slănină —, am citit toate cele trei ziare de dimineață. Relatările asupra cazului erau tot atât de aproape de adevăr cât pot fi reportajele din ziare — tot atât de aproape ca planeta Marte de Saturn. Nici unul dintre cele trei ziare nu stabilea vreo legătură între Owen Taylor, „Șoferul care s-a sinucis în mașina lui la cheiul Lido", și „Asasinatul din bungaloul exotic din Laurel Canyon". Niciun ziar nu menționa familia Sternwood, pe Bernie Ohls sau pe mine. Owen Taylor era „șoferul unei familii înstărite". Căpitanul Cronjager de la brigada din Hollywood avea întregul merit pentru soluționarea celor două asasinate din districtul său, care se presupunea c-au pornit de la o ceartă asupra câștigurilor de la o bibliotecă de împrumut condusă de un oarecare Geiger, în dosul unei librării de pe Bulevardul Hollywood. Brody îl împușcase pe Geiger, iar Carol Lundgren îl împușcase pe Brody. Poliția îl ținea sub pază pe Carol Lundgren. Mărturisise totul. Avea un cazier încărcat încă din liceu. Poliția o reținuse, de asemenea, pe o anume Agnes Lozelle, secretara lui Geiger, ca martor la crimă.

Era un reportaj nostim. Lăsa impresia că Geiger fusese asasinat cu o seară înainte, iar Brody cam peste o oră, iar căpitanul Cronjager soluționase ambele crime în timp ce-și aprindea o țigară. Sinuciderea lui Taylor ocupa pagina întâi din fasciculul al doilea al ziarului. Se reprodusese o fotografie a limuzinei la bordul șlepului, cu numărul de pe placă șters, iar pe punte, lângă scara mașinii, se vedea ceva acoperit cu

pânză. Owen Taylor fusese amărât și cu o sănătate debilă. Familia lui locuia la Dubuque, iar cadavrul urma să fie trimis acolo cu vaporul. N-avea să înceapă o anchetă postmortem.

20

Căpitanul Gregory, de la Biroul de persoane dispărute, așeză cartea mea de vizită pe biroul lui larg și plat, așa încât colțurile ei să fie paralele cu marginile biroului. O studie cu capul înclinat într-o parte, bombăni, se răsuci pe scaunul rotativ și se uită pe fereastră la ultimul etaj, cu ferestre zăbrelite, al Palatului de Justiție, la câteva zeci de metri mai departe. Era un om corpolent, cu ochi obosiți și cu mișcările lente și calculate ale unui paznic de noapte. Avea o voce plată, inexpresivă și neinteresată de cele spuse de interlocutor.

— Detectiv particular, nu?, zise el fără să se uite deloc la mine, continuând să privească pe fereastră.

Din măciulia unei pipe din lemn de rădăcină, înnegrită, care îi atârna în colțul gurii, se ridica un fir de fum.

— Ce pot să fac pentru dumneata?

— Lucrez pentru generalul Guy Sternwood, care locuiește pe Alta Brea Crescent, nr. 3765, West Hollywood.

— În ce chestiune?

— Nu chiar în domeniul dumitale, dar sunt interesat de ceva. Am crezut c-ai putea să mă ajuți.

— În ce chestiune să te ajut?

— Generalul Sternwood e un om bogat. E un vechi prieten al procurorului districtual. Dacă dorește să angajeze permanent un om care să-i facă diverse comisioane, nu înseamnă că n-are încredere în poliție. E doar un lux pe care și-l poate permite.

— Ce te face să crezi c-am să întreprind ceva pentru el?

Nu i-am răspuns. Se întoarse încet și greoi pe scaunul turnant și-și așeză ferm picioarele mari pe linoleumul care

acoperea duşumeaua. În biroul lui mirosea mucegaiul anilor de serviciu. Mă privi sumbru.

— Nu vreau să-ţi pierzi timpul, căpitane—i-am spus, şi-am împins scaunul în spate.

Nu s-a clintit. A rămas cu ochii lui incolori şi obosiţi aţintiţi asupra mea.

— Îl cunoşti pe procurorul districtual?, mă întrebă el.

— L-am cunoscut. Am lucrat pentru el odinioară. Îl ştiu foarte bine pe Bernie Ohls, anchetatorul lui principal.

Căpitanul Gregory întinse mâna după telefon şi mormăi în el:

— Dă-mi-l pe Ohls, de la biroul procurorului districtual.

Se aşeză la loc şi puse telefonul în furcă. Trecură câteva clipe. Fumul se înălţa din pipă. Avea o privire grea şi imobilă, ca şi mâna lui. Telefonul sună şi Gregory apucă cu mâna stângă cartea mea de vizită.

— Ohls? Aici e Al Gregory, de la cartierul general al poliţiei. Un anume Marlowe se află în biroul meu. Cartea lui de vizită îl recomandă ca detectiv particular. Vrea unele informaţii de la mine... Da? Cum arată?... În regulă, îţi mulţumesc.

Lăsă telefonul în furcă, îşi scoase pipa din gură şi o umplu cu tutun apăsând cu capătul de alamă al unui creion greu. O făcu cu grijă şi cu un aer solemn, ca şi cum ar fi fost un lucru la fel de important ca tot ce avea de făcut în acea zi. Se aplecă pe spate şi îmi aruncă o nouă privire.

— Ce doreşti?

— Să-mi dai o idee despre ce-aţi făcut, dacă aţi aflat ceva între timp.

Reflectă:

— Regan?, întrebă el în cele din urmă.

— Evident.

— Îl cunoşti?

— Nu l-am văzut niciodată. Am auzit că-i un irlandez arătos, aproape de patruzeci de ani, care pe vremuri s-a ocupat cu traficul ilegal de alcool şi s-a căsătorit cu fata mare a generalului Sternwood, iar căsătoria n-a ţinut. Mi s-a spus c-a dispărut cam de-o lună.

— Sternwood ar fi trebuit să se considere fericit, în loc să angajeze un detectiv particular ca să-şi piardă vremea căutând la întâmplare.

— Generalul a ţinut foarte mult la el. Se întâmplă. Bătrânul are picioarele paralizate şi e singur. Regan avea obiceiul să stea cu el şi să-i ţină tovărăşie.

— Şi ce crezi că poţi să faci tu şi nu putem face noi?

— Absolut nimic în ce-l priveşte pe Regan. Dar mai există o latură cam misterioasă a afacerii, un şantaj. Vreau să mă conving că Regan nu-i amestecat. Ar putea să-mi fie de folos dacă aş şti unde e sau unde nu e.

— Aş vrea să te ajut, amice, dar habar n-am unde se află. A tras cortina şi-a dispărut. Asta-i tot.

— Foarte greu să te ascunzi fără să afle departamentul dumitale. Nu-i aşa, căpitane?

— Mda... dar uneori se poate... pentru o vreme.

Apăsă pe o sonerie de pe marginea biroului. O femeie de vârstă mijlocie vârî capul pe uşa laterală.

— Dă-mi dosarul lui Terence Regan, Abba.

Uşa se închise. Căpitanul Gregory şi cu mine ne-am uitat unul la altul mai departe, într-o tăcere grea. Uşa se deschise din nou şi femeia aşeză pe biroul lui un dosar cu copertă verde, de care atârna o fişă. Căpitanul Gregory îi mulţumi cu o mişcare a capului, îşi puse o pereche de ochelari cu rame masive de corn pe nasul striat de vinişoare şi răsfoi încet paginile dosarului verzui. Mi-am răsucit o ţigară.

— A întins-o pe 16 septembrie, zise el. Singurul lucru important legat de această dată e că şoferul avea atunci zi liberă şi, deşi era după-amiaza târziu, nimeni nu l-a văzut pe Regan ieşind cu maşina. După patru zile am găsit maşina într-un garaj aparţinând unei aşezări cu bungalouri luxoase, aproape de Sunset Towers. Garajistul a semnalat maşina la biroul de automobile furate, spunând că nu-i de-a lor. Locul se numeşte Casa de Oro. E ceva în legătură cu ea, am să-ţi spun într-o clipă. N-am descoperit cine a dus maşina acolo. Am luat amprentele de pe automobil, dar n-am găsit niciuna care să figureze în fişele noastre. Maşina din garaj nu părea să fi fost folosită la o afacere suspectă, deşi au existat motive s-o credem. Se leagă de ceva de care am să-ţi pomenesc imediat.

— Se leagă de faptul că nevasta lui Eddie Mars e pe lista de persoane dispărute, i-am răspuns.

Păru supărat.

— Mda. Am anchetat chiriaşii din casă şi-am aflat că ea locuia acolo. A plecat cam în acelaşi timp cu Regan — oricum, în decursul a două zile. Un tip care aducea niţel cu Regan fusese văzut împreună cu ea, dar n-am obţinut o identificare sigură. E al dracului de ciudat în această meserie de poliţist cum se poate întâmpla ca o bătrână să se uite pe fereastră şi să vadă un bărbat care fuge, iar apoi să-l identifice, şase luni mai târziu, dintr-un şir lung de suspecţi, în timp ce dacă-i arătăm unui funcţionar de la un hotel o fotografie clară, nu-i sigur.

— Asta-i una dintre calităţile unui bun funcţionar de hotel, i-am răspuns.

— Mda. Eddie Mars şi soţia lui nu locuiau împreună, dar erau în relaţii de prietenie, pretinde Eddie. Iată unele dintre posibilităţi. Mai întâi, Regan purta la el cincisprezece mii de dolari, în permanenţă. Mi s-a spus că banii existau cu adevărat. Numai o bancnotă, şi dedesubt hârtie goală. Înseamnă o groază de bani de buzunar, iar Regan putea fi omul care să-i poarte la el, ca s-o poată întinde dacă cineva era pe urmele lui. Pe de altă parte, poate că nici nu-i păsa. Nevasta lui susţine că n-a scos niciodată un sfanţ de la bătrânul Sternwood, în afară de casă, masă şi un Packard 120, cadoul soţiei sale. Fă legătura între asta şi un fost traficant de alcool, ajuns într-o familie bogată.

— Nu pricep, i-am spus.

— Ascultă, e vorba de un tip care dispare cu cincisprezece mii de dolari în buzunar, şi se ştie de asta. Păi, e o sumă frumoasă. Şi eu aş dispărea dacă aş avea cincisprezece mii de dolari, deşi am doi copii la liceu. Aşa că prima ipoteză e că cineva îl aranjează pentru bani, şi-l aranjează atât de rău, că sunt siliţi să-l ducă în deşert şi să-l ascundă printre cactuşi. Dar eu unul nu prea încurajez această presupunere. Regan era înarmat şi avea o experienţă îndelungată în folosirea unei arme de foc, şi nu doar în faţa unei bande de traficanţi de alcool, cu mutre slinoase. Am aflat că a comandat o întreagă brigadă în timpul tulburărilor din Irlanda, în 1922,

anu când au avut ele loc. Un astfel de om nu cade victima unui gangster. Apoi, maşina lui găsindu-se în acelaşi garaj, înseamnă că cel care l-a curăţat ştia de legătura amoroasă cu nevasta lui Eddie Mars, lucru adevărat, bănuiesc, dar e totuşi puţin probabil ca despre asta să fi ştiut orice găinar din sălile de biliard.

— Ai o fotografie?, l-am întrebat.

— Am una de-a lui, dar nu şi de-a ei. Şi asta-i ciudat. Sunt multe aspecte ciudate în afacerea asta. Uite-o.

Împinse un clişeu lucios peste birou. Am privit o faţă irlandeză, mai mult tristă decât veselă, mai mult reţinută decât obraznică. Nu era chipul unui om dur şi nici chipul unuia care putea fi maltratat de cineva. Sprâncene drepte şi întunecate, cu oasele pometilor puternice. O frunte mai mult largă decât înaltă, o claie de păr negru şi des, un nas scurt şi subţire, o gură largă. O bărbie energic desenată, prea mică însă pentru gura lui. O faţă care părea niţel contractată, faţa unui om ce putea acţiona rapid şi fără reţineri. I-am înapoiat fotografia. Dacă urma să văd faţa, aveam s-o recunosc.

Căpitanul Gregory îşi goli pipa, o umplu iar şi apăsă tutunul înăuntru cu degetul mare. O aprinse, suflă fumul şi reîncepu să vorbească.

— Ei bine, s-ar putea să existe mai mulţi oameni care să ştie că era îndrăgostit de nevasta lui Eddie Mars. Eddie ştia. Te miră, dar chiar ştia. Deşi nu pare să-i fi păsat câtuşi de puţin. La vremea aceea l-am verificat amănunţit. Firesţe, Eddie nu l-ar fi curăţat din gelozie. Împrejurările l-ar fi desemnat prea direct pe el.

— Depinde de cât e de deştept, am răspuns. Ar putea să încerce o dublă lovitură.

Căpitanul Gregory clătină din cap.

— Dacă-i destul de deştept ca să reuşească în afacerile lui dubioase, e mult prea deştept ca să facă aşa ceva. Înţeleg ce vrei să spui. Riscă tocmai fiindcă noi nu ne aşteptăm ca el să rişte. Din punctul de vedere al poliţiei, teoria nu ţine, deoarece ne-am fi amestecat atât de mult în viaţa lui, încât şi-ar fi compromis afacerea. Tu, unul, ai fi în stare să crezi că el ar risca pentru a fi şmecher. Şi eu aş putea crede la fel. Dar poliţiştii obişnuiţi n-ar fi crezut. I-ar fi făcut viaţa un

infern. Am exclus această ipoteză. Dacă mă înşel, n-ai decât s-o dovedeşti, şi dacă ai dreptate, îmi mănânc perna de sub mine. Până atunci însă, nu-l socot pe Eddie printre suspecţi. Gelozia nu-i un motiv serios pentru oameni de genul lui. Gangsterii mari au minţi practice. Se obişnuiesc să ducă o politică practică şi lasă sentimentele personale să-şi rezolve singure problemele. Am omis ipoteza asta.

— Ce anume n-ai omis?

— Pe doamna aceea şi pe Regan. Pe nimeni altcineva. Pe atunci era blondă, acum n-are să mai fie. N-am găsit maşina ei, aşa că, probabil, au plecat cu ea. Au avut un mare avans în faţa noastră – paisprezece zile. Cu excepţia automobilului lui Regan, n-am fi putut începe o anchetă. Fireşte, m-am obişnuit cu astfel de cazuri, mai ales în familiile bune. Şi, desigur, tot ce-am făcut trebuia făcut confidenţial.

Se aplecă pe spate şi lovi braţele fotoliului cu podul palmelor sale mari şi grele.

— Nu ne rămâne decât să aşteptăm, zise el. Am trimis instrucţiuni să fie căutaţi, dar e prea devreme să ne vină vreun rezultat. Regan avea asupra lui cele cincisprezece mii de dolari de care ştim. Fata avea şi ea ceva bani, şi poate mai mult în bijuterii. Dar într-o zi banii au să se termine. Regan o să încaseze un cec, o să semneze o chitanţă, o să scrie o scrisoare. Se află într-un oraş străin, şi-au luat nume noi, dar poftele lor sunt tot aceleaşi. Vor fi obligaţi să se încadreze în sistemul fiscal.

— Cu ce se ocupa fata mai înainte de a se mărita cu Eddie Mars?

— Dansatoare de varieteu.

— Nu poţi găsi nişte poze de-ale ei ca profesionistă?

— Nu. Eddie trebuie să aibă câteva, dar nu vrea să le dea. Doreşte să fie lăsată în pace. Nu-l vor convinge. Are prieteni influenţi în oraş, altminteri n-ar fi ajuns ceea ce e. Bombăni. Te ajută aceste amănunte?

— N-ai să găseşti pe nici unul dintre cei doi. Oceanul Pacific e prea aproape, i-am răspuns.

— Repet afirmaţia despre perna de sub mine. O să-l găsim. Poate să ţină mult. Poate să ţină un an sau doi.

— Generalul Sternwood s-ar putea să n-o mai ducă atât de mult.

— Am făcut tot ce-am putut, amice. Dacă doreşte să ofere o recompensă şi să cheltuiască nişte bani, am putea să obţinem unele rezultate. Oraşul nu-mi pune la dispoziţie banii necesari pentru aşa ceva.

Ochii lui mari mă scormoniră, iar sprâncenele strâmbe se mişcară.

— Vorbeşti serios când spui că Eddie i-a ucis pe amândoi?

Am izbucnit în râs:

— Nu. Glumeam doar. Gândesc ceea ce gândeşti şi dumneata, căpitane. Că Regan a fugit cu o femeie care însemna pentru el mai mult decât o nevastă bogată cu care nu se înţelegea. În afară de asta, Vivian Regan încă nici măcar nu-i bogată.

— Presupun c-ai întâlnit-o.

— Da. Face pe nebuna, dar pe urmă se potoleşte.

A mârâit, i-am mulţumit pentru timpul pierdut cu mine şi pentru informaţiile oferite, şi-am plecat. O limuzină Plymouth cenuşie m-a urmărit din dreptul Primăriei. I-am dat prilejul să mă ajungă pe o stradă liniştită. A refuzat prilejul, aşa c-am scăpat de ea şi mi-am văzut de treabă.

21

Am mai luat legătura cu familia Sternwood. M-am înapoiat la birou, m-am aşezat pe scaunul turnant şi-am încercat să-mi bălăbănesc picioarele în ritm egal. Prin ferestre sufla un vânt puternic. Funinginea de la crematoriile hotelului de alături pătrunse în odaie şi se răspândi pe suprafaţa biroului, ca ştirul măturat de vânt pe un maidan. Îmi spuneam că trebuie să mă duc să-mi iau masa de prânz, că viaţa e stupidă, că va fi la fel de stupidă dacă beau ceva singur-singurel şi că, dacă beau ceva la acea oră a zilei, n-o să aibă nici nu haz. Reflectam la toate astea când mi-a telefonat Norris. În felul lui şi cu o politeţe plină de

atenție, mi-a spus că generalul Sternwood nu se simte prea bine, că i se citiseră din ziar anumite articole și că presupunea că ancheta mea era de acum încheiată.

— Da, în ce-l privește pe Geiger, i-am spus. Cred că știi că nu eu l-am împușcat.

— Generalul nici nu și-a închipuit așa ceva, domnule Marlowe.

— Generalul a aflat ceva în legătură cu fotografiile de care se îngrijora doamna Regan?

— Nu, domnule, hotărât că nu.

— Știi ce mi-a dat generalul?

— Da, domnule. Trei chitanțe și o carte de vizită, cred.

— Perfect. Am să i le înapoiez. În ce privește fotografiile, cred că mai bine le-aș distruge.

— Foarte bine, domnule. Doamna Regan a încercat să vă telefoneze de mai multe ori aseară.

— M-am dus să mă îmbăt, i-am răspuns.

— Da. Un lucru foarte necesar, sunt sigur, domnule. Generalul m-a însărcinat să vă trimit un cec de cinci sute de dolari. Are să fie de ajuns?

— E o sumă mai mult decât generoasă.

— Atunci, bănuiesc că putem considera incidentul închis.

— O, desigur. Închis ermetic, ca un cavou cu lacătul spart.

— Vă mulțumesc, domnule. Vă asigur că toți am apreciat atitudinea dumneavoastră. Când generalul are să se simtă puțin mai bine... poate chiar mâine... cred c-o să vrea să vă mulțumească personal.

— Splendid, i-am răspuns. Am să vin și-am să-i mai beau niște coniac, poate cu șampanie.

— Am să mă îngrijesc să fie pusă la gheață, așa cum trebuie să fie șampania, spuse bătrânul, aproape cu un rânjet în voce.

Asta era tot. Ne-am luat rămas bun și-am închis telefonul. Mirosul cafenelei de alături intra pe fereastră odată cu funinginea, dar nu reușea să-mi stârnească pofta de mâncare. Așa c-am scos sticla pe care o aveam întotdeauna la birou, am tras o înghițitură și nu mi-a mai păsat de respectul față de mine însumi.

Am numărat pe degete. Rusty Regan abandonase o groază de bani și o nevastă frumoasă ca să vagabondeze cu o blondă oarecare, mai mult sau mai puțin măritată cu un gangster pe nume Eddie Mars. Dispăruse brusc fără să-și ia rămas bun, deși ar fi avut numeroase motive să și-l ia. Generalul fusese prea mândru sau, în cadrul primei noastre întrevederi, prea prudent ca să-mi comunice că Biroul de persoane dispărute ancheta cazul. Biroul înmormântase afacerea și, desigur, n-o considera demnă de a-și bate capul cu ea. Actul lui Regan îl privea doar pe el. I-am dat dreptate căpitanului Gregory că Eddie Mars cu greu s-ar fi amestecat într-o crimă dublă, doar fiindcă un alt bărbat fugise cu o blondă cu care el nici măcar nu locuia împreună. Poate că-l iritase gestul ei, dar afacerile sunt afaceri, iar la Hollywood dai de blonde pe toate drumurile. Dacă ar fi fost bani mulți la mijloc, era altceva. Dar cincisprezece mii de dolari nu erau mare scofală pentru Eddie Mars. Nu era un șantajist păgubos, de genul lui Brody.

Geiger era mort, iar Carmen trebuie să-și găsească un alt personaj păgubos în compania căruia să bea amestecuri exotice de alcool. Nu cred c-avea să-i fie greu să-l găsească. N-avea decât să stea cinci minute la un colț de stradă și să pară timidă. Speram că următorul escroc care avea s-o înhațe o să se poarte nițel mai blând cu ea, ca să profite mai mult timp și să n-o exploateze rapid.

Doamna Regan îl cunoștea pe Eddie Mars destul de bine ca să împrumute bani de la el. Era un lucru firesc, dacă juca la ruletă și pierdea din gros fără să crâcnească. Orice patron de tripou obișnuiește să împrumute bani unui client bun, aflat la ananghie. Pe deasupra, amândoi manifestau un interes comun pentru Regan. Era soțul ei și fugise cu nevasta lui Mars.

Carol Lundgren, asasinul cu vocabularul limitat, ieșise din circulație pentru mult, mult timp, chiar dacă nu-l legau de un scaun sub care se afla o găleată cu acid cianhidric. N-aveau s-o facă, fiindcă va recunoaște că este vinovat și va scuti ținutul de cheltuieli. Toți o fac, când n-au bani să plătească un avocat faimos. Agnes Lozelle era reținută ca martor. Dacă Lundgren se recunoaște vinovat, justiția nu mai are nevoie

de ea, iar dacă îl vor găsi vinovat, îi vor da drumul lui Agnes. Autoritățile nu țineau să scoată la iveală aspectele neplăcute ale magazinului lui Geiger, şi în plus n-aveau ce-i reproşa lui Agnes.

Mai rămâneam eu. Ascunsesem faptul că s-a comis o crimă, reținusem dovezile timp de douăzeci şi patru de ore, dar mă aflam încă în libertate şi aşteptam un cec de cinci sute de dolari. Cel mai inteligent lucru era să mai trag o duşcă şi să uit toată povestea.

Acesta fiind deci cel mai inteligent lucru, i-am telefonat lui Eddie Mars şi i-am spus că-n seara aceea voi veni la Olinda ca să discut cu el. Atât de deştept am fost.

Am ajuns acolo pe la ora nouă, în lumina înaltă şi aspră a lunii din octombrie, care se pierdea în straturile de sus ale ceții de pe plajă. Clubul Chiparoşilor era departe, la capătul oraşului – un conac din lemn, părăginit, odinioară reşedința de vară a unui bogătaş numit De Cazens, clădire transformată ulterior în hotel. O casă mare, întunecată, cu un aspect jalnic la exterior şi situată într-un pâlc compact de chiparoşi de Monterey, de unde şi numele. Avea arcade imense şi scorojite, turnulețe pretutindeni, vitralii la marginea ferestrelor mari, în spate grajduri încăpătoare şi goale şi un aspect general de ruină nostalgică. Eddie Mars lăsase exteriorul aproape cum îl găsise, în loc să-l transforme în stilul unui decor de film ieftin. Am parcat maşina pe o stradă cu lămpi ce-şi împroşcau lumina şi-am intrat în spațiul proprietății, păşind de-a lungul unei alei cu pietriş umed care ducea până la intrarea principală. Un portar într-o uniformă de gardă, la două rânduri, m-a condus într-un hol gigantic, întunecos şi tăcut, din care, curbându-se maiestuos, urca o scară albă de stejar către bezna de la primul etaj. Mi-am lăsat la garderobă pălăria şi pardesiul şi-am aşteptat, ascultând muzica şi vocile confuze de după uşile duble şi grele. Vocile păreau că vin de foarte departe, nu din aceeaşi lume cu clădirea. Apoi, printr-o uşă de sub scară, apăru blondul subțirel, cu fața buhăită, care fusese acasă la Geiger cu Eddie Mars şi cu boxerul. Îmi zâmbi rece şi mă conduse spre biroul patronului pe un coridor acoperit cu covor.

Era o încăpere pătrată, cu o fereastră adâncă şi un cămin de piatră, în care ardea alene un foc de butuci de ienupăr. Camera era lambrisată cu lemn de nuc, având deasupra o friză din damasc decolorat. Tavanul era înalt şi îndepărtat. Mirosea a mare rece. Biroul întunecat şi mat al lui Eddie Mars nu se asorta cu restul încăperii, ca de altfel nicio mobilă de după 1900. Covorul avea o culoare bronzată, ca de Florida. Într-un colț se afla un aparat de radio şi deasupra lui un mic bar, iar pe o tavă de aramă, un serviciu de ceai din porțelan de Sèvres, alături de un samovar. M-am întrebat la ce folosea. În colț era o uşă cu o broască automată.

Eddie Mars îmi zâmbi politicos, dădu mâna cu mine şi arătă cu bărbia spre casa de bani:

— Dacă n-ar fi această casă de bani, n-aş fi decât un traficant în ochii gangsterilor, zise el vesel. Polițiştii locali trec pe aici în fiecare dimineață ca să mă vadă cum deschid casa de bani. Am ajuns la un aranjament cu ei.

— Spuneai că ai ceva pentru mine. Ce anume?

— De ce te grăbeşti? Toarnă-ți un pahar şi ia loc.

— Nu mă grăbesc deloc. N-avem de discutat decât afaceri.

— Am să-ți dau o băutură care o să-ți placă, zise el.

A amestecat două cocteiluri şi l-a aşezat pe-al meu alături de un scaun din piele roşie, iar el a rămas picior peste picior, proptit de birou, cu o mână în buzunarul smokingului albastru-închis, cu degetul mare în afară şi cu unghia lucind. În haine de seară arăta şi mai dur decât în costumul de flanel cenuşiu, deşi continua să semene cu un sportiv. Am băut şi ne-am salutat cu capul.

— Ai mai fost vreodată aici?, m-a întrebat.

— În timpul prohibiției. Jocurile de noroc nu mă distrează.

— Dacă nu joci pe bani. Ar trebui să arunci o privire înăuntru astă-seară. Una din prietenele tale a luat cu asalt ruleta. Am auzit că-i merge grozav. Vivian Regan.

Am sorbit băutura şi-am luat una din țigările lui cu monogramă.

— Într-un fel, mi-a plăcut cum ai acționat ieri, zise el. M-ai iritat atunci, dar apoi mi-am dat seama c-ai avut dreptate. Noi doi ar trebui să lucrăm împreună. Cât îți datorez?

— Pentru ce?

— Ești încă prudent, nu? Am și eu sursa mea de informații la poliție, altminteri n-aș mai fi aici. Sunt informat de evenimente așa cum se petrec în realitate, nu cum le citești în ziare.

Îmi arătă dinții lui mari și albi.

— Și cât oferi?

— Vorbești de bani?

— Am înțeles că-i vorba de informații.

— În ce privință?

— Ai memorie scurtă. Despre Regan.

— Ah, asta.

Își flutură degetele cu unghii sclipitoare în lumina discretă, proiectată de una din acele lămpi de bronz care aruncau raze în tavan.

— Am auzit c-ai primit între timp informațiile. Mi se pare că-ți datorez o sumă. Am obiceiul să plătesc pentru o purtare frumoasă.

— N-am venit până aici cu mașina ca să te tapez de bani. Sunt plătit pentru ce fac. Nu mult, din punctul dumitale de vedere, dar mă descurc. O regulă sfântă e să lucrez pentru un singur client o dată. Nu l-ai curățat dumneata pe Regan, așa-i?

— Nu. Așa ai crezut?

— Nu mi se pare exclus.

— Glumești, zise el râzând.

— Fireşte că glumesc, am râs și eu. Nu l-am văzut niciodată pe Regan, dar i-am văzut fotografia. N-ai dumneata oameni care să se măsoare cu el. Și fiindcă discutăm asta, nu mai trimite după mine cu ordine niște golani înarmați. S-ar putea să mă înfurii și să-l dobor pe vreunul.

Se uită prin băutură la foc, așează apoi paharul la capătul biroului și se șterse pe buze cu o batistă fină de linon.

— Vorbești ca un bun jucător, zise el. Nu mă îndoiesc că ești un campion. Nu pari să fii interesat de Regan, nu?

— Nu din punct de vedere profesional. Nu mi s-a cerut să mă ocup de el. Dar știu pe cineva care ar dori să știe unde se află.

— Doamnei Regan nu-i pasă absolut deloc, zise el.

— Mă refer la tatăl ei.

Se șterse din nou pe buze și se uită la batistă de parcă ar fi așteptat aproape să găsească sânge pe ea. Își strânse sprâncenele cenușii și groase și se frecă pe nasul bronzat de vânt.

— Geiger încerca să-l șantajeze pe general, i-am spus. Generalul n-a vrut să recunoască, dar bănuiesc că era destul de îngrijorat că Regan ar putea fi amestecat în afacere.

Eddie Mars râse.

— Așa e. Geiger șantaja pe toată lumea. Era exclusiv ideea lui. Primea chitanțe de la oameni, chitanțe ce păreau legale... Și erau legale, aș spune, doar că nu îndrăznea să-i dea în judecată. Avea obiceiul să trimită chitanțele însoțite de cuvinte politicoase, rămânând astfel cu mâna goală. Dacă scotea ceva bani, înhăța victima care se speriase și începea s-o exploateze. Dacă nu-i mergea, abandona întreaga afacere.

— Abil individ, am spus eu. A abandonat-o totuși, într-adevăr. A abandonat-o și-a murit. Cum de știi toate astea?

Înălță nerăbdător din umeri.

— Pentru Dumnezeu, aș vrea să nu știu de jumătate din informațiile care mi se aduc. Cunoașterea afacerilor altora e cea mai proastă investiție pe care o poți face în lumea mea. Dacă-l urmăreai numai pe Geiger, înseamnă că s-a încheiat cazul.

— S-a încheiat și s-a plătit.

— Îmi pare rău. Aș dori ca bătrânul Sternwood să angajeze mai degrabă pe unul ca tine, cu un salariu regulat, ca să i le țină acasă măcar câteva seri pe săptămână pe fetele alea ale lui.

Gura îi luă o expresie posacă.

— Nu iscă decât necazuri. Cea brunetă, de pildă. Mă deranjează tot timpul aici. Dacă pierde, se încăpățânează să joace în continuare, apoi dă chitanțe și mă trezesc cu un maldăr de foi pe care nimeni nu vrea să le achite. Nu are banii ei, cu excepția alocației, și nimeni nu cunoaște testamentul bătrânului. Dacă însă câștigă, ia toți banii cu ea acasă.

— Dar îi capeți înapoi a doua seară.

— O parte. Dar pe o perioadă mai lungă, sunt în pierdere.

Mă privi serios, ca şi cum ce-mi spunea ar fi avut importanță pentru mine. M-am întrebat de ce socotea necesar să mi le comunice. Am căscat şi mi-am terminat băutura.

— Mă duc să arunc o privire prin local, i-am spus.

— Te rog.

Îmi arătă o ieşire de lângă casa de bani.

— Pe acolo ajungi la o uşă din dosul sălii de joc.

— Am să intru mai degrabă pe unde intră fraierii.

— Foarte bine. Cum doreşti. Suntem prieteni, nu-i aşa?

— Desigur.

M-am ridicat şi-am dat mâna.

— Poate că într-o zi am să pot să-ți fac un adevărat serviciu, zise el. De data asta ai primit toate informațiile de la căpitanul Gregory.

— Aşadar, îl ai şi pe el la mână.

— Nu chiar. Suntem doar prieteni.

L-am privit lung o clipă, apoi m-am îndreptat înspre uşa prin care am intrat. Când am deschis-o, m-am uitat înapoi la el.

— N-ai pus pe nimeni să mă urmărească într-o maşină Plymouth, nu-i aşa?

Ochii i se măriră brusc. Părea iritat.

— Nici vorbă. De ce-aş face-o?

— Nu-mi pot nici eu închipui, i-am răspuns şi-am ieşit.

Mi s-a părut că surpriza lui fusese destul de autentică pentru a-l putea crede. Mi s-a părut chiar nițel neliniştit. N-am găsit niciun motiv pentru neliniştea lui.

22

Pe la zece şi jumătate seara, mica orchestră mexicană, cu centuri late, galbene, obosise să mai cânte în surdină o rumbă într-un aranjament nostim, pe ritmul căreia nu dansa nimeni. Cel de la mosacasuri îşi frecă

vârfurile degetelor, ca şi cum l-ar fi durut, şi aproape cu aceeaşi mişcare îşi vârî o țigară în gură. Ceilalți patru instrumentişti, aplecându-se parcă simultan, întinseră mâna sub scaune şi scoaseră nişte pahare din care sorbiră, plescăind şi aruncând priviri înflăcărate. Gesturile lor lăsau să se înțeleagă că beau tequila. Era, probabil, apă minerală. Farsa se dovedea la fel de inutilă ca şi muzica lor. Nimeni nu se uita la ei.

Încăperea fusese odinioară o cameră de bal, iar Eddie Mars o schimbase doar atât cât îl siliseră afacerile. Fără luciul nichelului, fără lumini ascunse în dosul unor cornişe ascuțite, fără sticlă suflată, fără scaune capitonate cu piele de culoare violetă şi cu braţe şi picioare din ţevi de metal lustruit – nimic din accesoriile fals moderniste ale barului de noapte, tip Hollywood. Lumina provenea de la candelabre grele de cristal, tapetele erau încă din damasc roz puțin decolorat de timp şi înnegrit de praf, asortat odinioară cu parchetul, din care o suprafață redusă, sticlind ca oglinda, apărea în fața micii orchestre mexicane. Restul podelei era acoperit de un covor greu, trandafiriu-deschis, care trebuie să fi costat o avere. Parchetul era alcătuit din douăsprezece feluri de lemn tare, de la tecul de Burma, trecând prin mai mult de şase nuanțe de stejar şi lemn roşcat, semănând cu mahonul, şi ajungând, în tente mai deschise, până la lemnul palid şi tare al liliacului sălbatic de pe dealurile Californiei – totul dispus în desene complicate, cu precizia unui compas.

Continua să fie o încăpere frumoasă, iar locul dansurilor demodate şi grave îl luaseră mesele de ruletă. Erau trei la număr, aproape de zidul din spate. Un mic grilaj de bronz le înconjura, formând un gărduleț în jurul crupierilor. Se juca la toate trei, deşi mulțimea se strânsese la cea din mijloc. Stăteam în partea opusă a încăperii, sprijinit de bar şi învârteam pe tejgheaua de mahon un mic pahar de bacardi, când am văzut capul brunet al lui Vivian Regan lângă masa de joc.

Barmanul se aplecă lângă mine, urmărind droaia de oameni bine îmbrăcați de la masa din mijloc.

— Astă-seară îi curăță de toți banii, zise el. Vorbesc de dama înaltă şi brunetă.

— Cine-i?

— Nu ştiu cum o cheamă. Deşi vine mereu pe aici.

— Pe dracu, nu ştii cum o cheamă...

— Eu servesc doar la bar, domnule, răspunse el fără animozitate. E singură. Tipul care a fost cu ea s-a ameţit. L-au dus la maşina lui.

— Am s-o conduc eu acasă.

— N-aş crede. În orice caz, vă urez succes. Să vă torn nitel sifon în bacardi sau vă place aşa cum e?

— Îmi place aşa cum e, tocmai fiindcă nu-mi place deloc.

— Eu, unul, mai degrabă aş bea sirop de tuse, zise el.

Mulţimea se desfăcu şi doi bărbaţi în haine de seară îşi croiră drum prin ea, ocazie în care am văzut ceafa şi umerii goi ai doamnei Regan. Purta o rochie de catifea verde mată, adânc decoltată. Era prea elegantă pentru acel local. Mulţimea se închise la loc şi o ascunse vederii mele, cu excepţia capului ei brunet. Cei doi bărbaţi traversară încăperea, se sprijiniră de bar şi comandară whisky cu sifon. Unul dintre ei era roşu la faţă şi nervos. Îşi şterse faţa cu o batistă tivită cu negru. Lampasul dublu de mătase al pantalonilor era atât de lat, încât putea să treacă pe el o roată de camion.

— Dumnezeule, n-am văzut în viaţa mea o astfel de serie, zise el cu o voce nervoasă. A câştigat de opt ori la rând, mizând pe roşu. Asta înseamnă să joci la ruletă, asta-i.

— Mi-a dat emoţii, răspunse celălalt. Mizează o mie de dolari deodată. Nu poate să piardă.

Cei doi îşi vârâră pliscurile în băutură, se auzi un gâlgâit, apoi se întoarseră la masa de joc.

— Ce deştepţi sunt pârliţii ăştia!, zise barmanul. O mie de dolari mizaţi o dată, i-auzi!... Am văzut odată la Havana un înrăit al ruletei...

Rumoarea crescu la masa de joc din mijloc şi o voce cizelată, cu accent străin, se ridică, spunând:

— Vreţi să aşteptaţi, doar o clipă, doamnă? Masa nu poate acoperi miza dumneavoastră. Are să vină imediat domnul Mars.

Am lăsat băutura şi-am păşit imediat pe covor. Mica orchestră începu să cânte cam tare un tangou. Nimeni nu dansa şi nici nu avea intenţia să danseze. Am înaintat printre

persoanele risipite prin încăpere, îmbrăcate în smoking, în frac şi chiar în haine sport sau costume de birou, până am ajuns la ultima masă din stânga. Jocul se oprise. Doi crupieri stăteau în dosul mesei, cu capetele alăturate şi cu privirile într-o parte. Unul din ei mişca în sus şi în jos o lopăţică peste masa de ruletă goală. Amândoi o fixau pe Vivian Regan.

Genele lungi îi tresăreau, iar chipul părea neobişnuit de alb. Se afla la masa din mijloc, exact înaintea ruletei. Avea în faţă un morman de fise şi bani. Părea o groază de bani. Vorbea tărăgănat cu crupierul, cu o voce rece, impertinentă şi iritată.

— Ce fel de speluncă mai e şi asta, aş vrea să ştiu... Hai, dă drumul la ruletă, pungaşule! Vreau să mai mizez o dată pe toţi banii de pe masă. Am observat că atunci când aduni banii o faci destul de repede, dar când trebuie să-i dai înapoi, începi să te văicăreşti.

Crupierul îi zâmbi în felul lui rece şi politicos, aşa cum zâmbise miilor de mitocani şi milioanelor de fraieri. Era un om înalt şi brunet, indiferent şi cu maniere ireproşabile. Răspunse grav:

— Masa nu poate acoperi miza dumneavoastră, doamnă. Aveţi acolo peste şaisprezece mii de dolari.

— Sunt banii dumitale, spuse fata batjocoritoare. Nu vrei să-i iei înapoi?

Un bărbat de alături de ea încercă să-i spună ceva. Doamna Regan se întoarse fulgerător, îl repezi, iar bărbatul, roşu la faţă, se retrase printre ceilalţi din grup. La capătul spaţiului înconjurat de grilajul aurit, în peretele lambrisat, se deschise o uşă. Eddie Mars intră, zâmbind nepăsător, cu mâinile în buzunarele smokingului şi cu unghiile lucitoare ale degetelor mari la vedere. Se pare că-i plăcea să pozeze astfel. Înaintă lent în spatele crupierilor şi se opri la colţul mesei din mijloc. Vorbi cu o voce calmă şi leneşă, pe un ton mai puţin politicos decât al crupierului.

— Ce s-a întâmplat, doamnă Regan?

Vivian întoarse capul spre acesta cu o mişcare bruscă. I-am văzut conturul obrazului încordându-i-se, ca şi cum ar fi fost întins pe dinăuntru în chip aproape insuportabil. Nu-i răspunse.

Eddie Mars zise grav:

— Dacă nu mai jucați, o să trebuiască să-mi dați voie să vă trimit acasă însoțită de cineva.

Fata roşi. Numai pometii îi păreau albi. Apoi râse fals. Spuse cu amărăciune:

— O ultimă miză, Eddie. Pun totul pe roşu. Îmi place roşul. E culoarea sângelui.

Eddie Mars zâmbi vag, făcu un gest de asentiment şi vârî mâna în buzunarul de la piept. Scoase un portvizit mare, din piele de focă, cu colțuri aurii, şi-l azvârli pe masă spre crupier.

— Acoperă miza doamnei cu hârtii de o mie, dacă nu obiectează nimeni că de data asta ruleta se va învârti doar pentru ea.

Nimeni n-a obiectat. Vivian Regan s-a aplecat şi a împins tot ceea ce câştigase cu un gest sălbatic, cu ambele mâini, spre carouł mare şi roşu al ruletei.

Crupierul se lăsă peste masă fără grabă. Numără şi împărți în fişicuri banii şi fisele ei, le aşeză pe toate, în afară de câteva fise şi bancnote, într-o grămăjoară frumoasă, iar restul îl împinse spre marginea mesei slujindu-se de lopățică. Deschise portvizitul lui Eddie Mars şi trase dinăuntru două pachete plate, fiecare cu bancnote de o mie de dolari. Rupse hârtia care lega unul dintre pachete, numără şase hârtii, le scoase, le adăugă pachetului neatins, le puse la loc în portvizit pe cele patru rămase şi-l aşeză deoparte cu un gest atât de neglijent, de parc-ar fi fost o cutie cu chibrituri. Eddie Mars nu se atinse de portvizit. Nimeni nu se clinti, cu excepția crupierului. Învârti cu mâna stângă ruleta şi doar cu o mişcare neglijentă a încheieturii trimise bila de fildeş într-o goană iute pe marginea superioară. Apoi îşi retrase mâinile şi îşi încrucişă brațele la piept.

Vivian întredeschise încet buzele, până când lumina se reflectă pe dinții ei, care sticleau ca nişte cuțite. Bila alunecă leneş pe panta ruletei şi sări peste striațiile cromate de deasupra numerelor. După o vreme îndelungată, dar brusc, bila se opri cu un zgomot metalic, uscat. Ruleta îşi încetini mişcarea,

ducând bila cu ea. Crupierul nu-şi desfăcu brațele decât atunci când ruleta încetă complet să se mai rotească.

— Roşul câştigă, spuse el pe un ton oficial, lipsit de interes.

Mica bilă de fildeş se odihnea pe Roşu 25, al treilea număr de la Dublu Zero. Vivian Regan îşi dădu capul pe spate şi râse triumfător.

Crupierul ridică lopățica şi împinse încet peste masă teancul de bancnote de o mie de dolari, le alipi sumei depuse, apoi împinse totul cu o mişcare lentă până la marginea mesei.

Eddie Mars zâmbi, îşi puse la loc portvizitul, se întoarse pe călcâie şi ieşi din încăpere prin uşa din peretele lambrisat.

În aceeaşi clipă, o duzină de oameni răsuflă uşurată şi se îndreptă spre bar. M-am dus odată cu ei şi-am ajuns la capătul încăperii mai înainte ca Vivian să-şi adune câştigul şi să abandoneze masa. Am ieşit în holul mare şi liniştit, mi-am luat pălăria şi pardesiul de la garderobieră, i-am lăsat douăzeci şi cinci de cenți în farfurioara de bacşişuri şi-am ieşit pe verandă. Portarul se profilă gigantic lângă mine şi spuse:

— Să vă aduc maşina, domnule?

— Vreau să mă plimb, i-am răspuns.

Acoperişul verandei avea ornamentațiile de lemn de la marginea lui umezite de ceață. De pe chiparoşii de Monterey, care se pierdeau în depărtare spre stâncile de deasupra oceanului, picura ceața. De-abia se vedea la trei metri în dreapta şi în stânga. Am coborât treptele verandei şi-am apucat-o la întâmplare printre pomi, urmând o cărare indistinctă, până ce-am auzit fluxul lingând ceața, jos de tot, la poalele stâncilor. Nicăieri nu se zărea vreo rază de lumină. Uneori vedeam limpede câțiva pomi, pe alții neclar, apoi nimic, în afară de ceață. Am făcut un ocol spre stânga şi m-am înapoiat pe aleea cu pietriş, pe lângă grajduri, acolo unde erau parcate maşinile. Când am deslușit conturul conacului, m-am oprit. Ceva mai în fața mea, am auzit un om tuşind. Paşii mei nu făceau nici un zgomot pe iarba moale şi udă. Omul tuşi din nou, apoi îşi înăbuşi tusea cu o batistă sau o mânecă. Între timp, m-am apropiat de el. L-am întrezărit, o umbră vagă, lângă alee. Ceva mă făcu să trec în dosul unui pom şi să mă ghemuiesc acolo. Omul întoarse capul. În acea clipă fața lui ar

fi trebuit să fie o pată albă. Dar n-a fost. A rămas întunecată. Purta o mască.

Am aşteptat ascuns în dosul pomului.

23

Paşi uşori, paşii unei femei, se apropiau pe aleea invizibilă, iar bărbatul din faţa mea înaintă, părând că se sprijină de ceaţă. Pe femeie n-o puteam vedea, dar apoi am desluşit-o vag. Ţinuta arogantă a capului mi s-a părut cunoscută. Omul a ieşit brusc. Cele două siluete, cufundate în ceaţă, păreau totuna cu ea. Se lăsă o tăcere de moarte. Bărbatul spuse:

— E un pistol, doamnă. Fiţi cuminte. În ceaţă, orice zgomot se aude departe. Daţi-mi poşeta.

Fata nu scoase nici un sunet. Am făcut un pas înainte. Deodată am văzut fuioarele de ceaţă de pe borul pălăriei bărbatului. Femeia stătea nemişcată. Apoi respiraţia ei se înăspri, ca o pilă mică frecată pe un lemn moale.

— Dacă ţipi, zise omul, te tai în două.

N-a ţipat. Nici nu s-a clintit. Bărbatul făcu o mişcare şi chicoti sec.

— Vino mai bine aici, zise el.

Am auzit un clinchet şi o moşmondeală. Omul se întoarse şi se îndreptă spre pomul îndărătul căruia mă aflam. După trei sau patru paşi chicoti din nou. Chicotitul îmi amintea de ceva. Am scos pipa din buzunar şi-am întins-o ca pe un revolver. L-am strigat încet:

— Hei, Lanny!...

Omul înlemni şi începu să-şi ridice mâna.

— Nu. Ţi-am spus întotdeauna să nu faci prostia asta, am o armă îndreptată împotriva ta, Lanny.

Nimic nu s-a mişcat. Femeia de pe alee nu s-a mişcat. Eu nu m-am mişcat. Lanny nu s-a mişcat.

— Lasă poşeta jos la picioare, băiete, i-am spus. Încet şi calm.

Se aplecă. Am sărit şi am ajuns lângă el tocmai când se apleca. Îşi îndreptă trupul lângă mine răsuflând greu. Mâinile îi erau goale.

— Îţi închipui că n-o să-mi meargă, i-am spus.

M-am sprijinit de el şi i-am luat arma din buzunarul impermeabilului.

— Mereu mă-ncarc cu câte-o armă. Atârnă aşa de greu, c-o să mă cocoşeze. Întinde-o.

Răsuflările ni se întâlniră şi se amestecară, ne priveam ca doi cotoi pe un zid. M-am tras înapoi.

— I-aţi tălpăşiţa, Lanny. Fără supărare. Dacă nu pomeneşti o vorbă despre ce s-a întâmplat, n-am să pomenesc nici eu. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, zise el cu o voce groasă.

Ceaţa îl înghiţi. Se auzi zgomotul slab al paşilor lui, apoi nimic. Am ridicat poşeta, am căutat prin ea şi m-am îndreptat spre alee. Vivian rămăsese pe loc, nemişcată, cu haina de blană cenuşie strânsă la gât de o mână fără mănuşă, pe care sclipea slab un inel. N-avea pălărie. Părul brunet, pieptănat cu cărare la mijloc, se topea în bezna nopţii. Ca şi ochii ei.

— Frumos lucrat, Marlowe. Ai devenit agentul meu de pază?

Vocea ei avea o notă aspră.

— Aşa se pare. Uitaţi poşeta. Aveţi maşina aici?

— Am venit cu un bărbat, zise ea şi râse. Ce faci aici?

— Eddie Mars a vrut să mă vadă.

— N-am ştiut că-l cunoşti. De ce te-a chemat?

— Nu văd de ce v-aş spune. Şi-a închipuit că urmăresc pe unul care a fugit cu nevasta lui.

— Şi-l urmăreşti într-adevăr?

— Nu.

— Atunci, de ce-ai venit?

— Ca să văd de ce şi-a închipuit că-l urmăream pe cel care a fugit cu nevasta lui.

— Dai informaţiile cu ţârâita, ca şpicherii la radio. Presupun că nu mă priveşte, chiar dacă omul era bărbatul meu. Am crezut că nu te interesează.

— Mi se aminteşte tot timpul de el.

Strânse din dinți enervată. Întâmplarea cu omul mascat și înarmat nu păruse s-o fi impresionat câtuși de puțin.

— Foarte bine, condu-mă la garaj. Trebuie să mă îngrijesc de cavalerul meu.

Am păşit pe potecă, am dat colțul clădirii, iar în față apărură clădiri. Apoi un alt colț, și-am ajuns în curtea îngrădită a unui grajd, luminată violent de două reflectoare. Era încă pavată cu cărămizi și cobora în pantă spre un grătar din mijloc. Maşinile sclipeau, iar un om într-o salopetă cafenie se ridică de pe un scăunel și înaintă spre noi.

— Amicul meu este încă beat criță?, îl întrebă Vivian nepăsătoare.

— Mă tem că da, domnişoară. L-am acoperit cu un pled și-am ridicat geamurile la maşină. Cred că e în siguranță. Poate se odihnește.

Ne-am apropiat de o mare limuzină Cadillac, iar omul în salopetă deschise portiera din spate. Pe bancheta largă stătea răsturnat și acoperit până la bărbie cu un halat gros un bărbat care sforăia cu gura deschisă. Părea un bărbat voinic și blond, capabil să țină la multă băutură.

— Ți-l prezint pe domnul Larry Cobb, zise Vivian. Donul Cobb – domnul Marlowe.

Am bombănit.

— Domnul Cobb m-a însoțit, zise ea. Ce companie plăcută, domnul Cobb! Atât de atent! Ar trebui să-l vezi treaz. Ar trebui să-l văd și *eu* treaz. Ar trebui să-l vadă cineva treaz. Nu de alta, dar faptul ar merita să fie consemnat pe hârtie. Ca să intre în domeniul istoriei: un scurt și fulgerător moment, repede îngropat în timp, dar rămas de neuitat pe vecie, atunci când Larry Cobb a fost treaz.

— Mda, am spus.

— M-am gândit chiar să mă căsătoresc cu el, continuă ea cu o voce stridentă și încordată, ca și cum șocul jafului de adineaori abia acum începea să acționeze asupra ei. Uneori, când nu-mi trecea prin minte nici un gând plăcut. Toți avem astfel de momente. Știi, are o groază de bani. Un iaht, o vilă la Long Island, o alta la Newport, o alta în Bermude, case risipite ici și colo, probabil în toată lumea... La o depărtare una de alta cât îți trebuie să bei o sticlă de whisky.

— Mda, am spus. Are un șofer care să-l conducă acasă?

— Nu mai spune „mda". E vulgar.

Mă privi cu sprâncenele arcuite. Omul în salopetă își mestecă din greu buza inferioară.

— O, are, fără îndoială, o armată întreagă de șoferi. Probabil că stau pe două rânduri în fiecare dimineață înaintea garajului, cu nasturii de la uniformă strălucind, cu uniforma lucioasă, cu mănuși albe imaculate – cu eleganța cadeților de la West Point.

— Atunci, unde dracu-i șoferul?

— Domnul Cobb însuși a condus maşina în seara asta, zise omul în salopetă, aproape cerându-și scuze. Aș putea să telefonez acasă la dânsul să trimită pe cineva după el.

Vivian se întoarse și-i zâmbi, ca și când omul i-ar fi oferit o diademă de diamante.

— Ar fi splendid, zise ea. Ai vrea s-o faci? N-aș vrea cu nici un chip ca domnul Cobb să moară astfel... cu gura deschisă. Cineva ar putea să-și închipuie c-a murit de sete.

— N-o să creadă nimeni dacă îl va mirosi, domnişoară, spuse omul în salopetă.

Vivian deschise poșeta, apucă un pumn de bancnote și le vârî în mâna paznicului.

— Dumnezeule, zise el cu ochii holbați. Desigur, domnişoară.

— Mă numesc Regan, zise ea amabil. Doamna Regan. Ai să mă mai vezi, probabil. Nu ești aici de mult timp, nu-i așa?

— Nu, doamnă.

Teancul de bancnote îi tremura violent în mână.

— O să-ți placă aici, zise ea.

Mă apucă de braț.

— Hai să mergem cu maşina ta, Marlowe.

— E afară, în stradă.

— E perfect, în ce mă privește, Marlowe. Îmi place să mă plimb prin ceață. Întâlnești oameni atât de interesanți.

— Prostii, i-am spus.

Se sprijini de brațul meu și începu să tremure. Mă ținu strâns pân-am ajuns la maşină. Între timp încetase să mai tremure. Am coborât cu automobilul printr-o alee cotită, prin spatele casei. Aleea dădea în bulevardul De Cazens, artera

principală din Las Olindas. Am trecut pe sub vechile felinare arcuite, revărsând lumină şi, după o vreme, am ajuns la un oraş, la clădiri, la magazine aparent moarte, la o staţie de benzină cu un bec deasupra unei sonerii şi, în sfârşit, la un *drugstore* încă deschis.

— N-ar strica să beţi ceva, i-am spus.

Îşi mişcă bărbia, un punct palid, în colţul banchetei. Am tras lângă trotuar şi-am parcat.

— Puţină cafea neagră şi o picătură de whisky au să vă facă bine.

— Sunt în stare să mă îmbăt criţă şi să-mi placă.

I-am deschis uşa maşinii ca să iasă şi trecu atât de aproape, încât părul ei mă mângâie pe obraz. Am intrat în *drugstore*. Am cumpărat o sticlă de whisky de la bar, ne-am dus-o la scaunele înalte şi-am pus-o pe tejgheaua de marmură crăpată.

— Două cafele, am comandat. Negre, tari şi făcute anul ăsta.

— Nu-i voie să beţi băuturi alcoolice aici, zise vânzătorul.

Avea un halat albastru ieşit la spălat, părul rar şi ochii destul de cinstiţi, iar cu bărbia n-ar fi lovit niciodată un zid înainte de a-l vedea.

Vivian Regan vârî mâna în poşetă, scoase un pachet de ţigări şi scutură câteva afară exact ca un bărbat. Mi le întinse.

— E împotriva legii să bei aici băuturi alcoolice, zise vânzătorul.

Am aprins ţigările şi nu i-am dat nici o atenţie. Umplu două cești cu cafea de la un percolator de nichel ruginit şi ni le puse în faţă. Se uită la sticla de whisky, bombăni şi spuse amărât:

— Foarte bine, am să păzesc strada până-l beţi.

Se duse şi rămase la vitrină, cu spatele la noi şi cu urechile atârnându-i molatic.

— Am mari emoţii când încalc legea, i-am spus, şi-am deşurubat dopul sticlei de whisky, apoi am turnat în ceştile cu cafea. Sancţiunile legale sunt foarte severe în oraşul ăsta. În tot timpul prohibiţiei, localul lui Eddie Mars era club de noapte cu doi paznici în uniformă, seară de seară, în hol...

Ca nu cumva oaspeţii să vină cu sticlele lor de băutură, în loc s-o cumpere de la bar.

Vânzătorul se întoarse brusc, ocoli tejgheaua şi trecu în dosul micului geam de sticlă al cămăruţei unde se făceau reţetele.

Am sorbit cafeaua cu whisky. Am privit faţa lui Vivian în oglinda din spatele percolatorului de cafea. Era contractată, palidă, frumoasă şi sălbatică. Buzele îi erau roşii şi aspre.

— Aveţi ochi răutăcioşi, i-am spus. Cu ce vă are la mână Eddie Mars?

Mă privi prin oglindă.

— I-am luat o groază de bani astă-seară la ruletă... Începând cu cei cinci mii de dolari pe care i-am împrumutat ieri de la el şi nu i-am mai folosit.

— Ar putea să-l înfurie. Credeţi că el a trimis gorila aia?

— Ce-i aia o „gorilă"?

— Un tip înarmat cu un pistol.

— Dumneata eşti o gorilă?

— Fireşte, i-am răspuns şi-am râs. Dar strict vorbind, o gorilă e întotdeauna de cealaltă parte a legii.

— Mă întreb dacă există o altă parte a legii.

— Ne îndepărtăm de la subiect. Cu ce vă are la mână Eddie Mars?

— Crezi că mă are cu ceva la mână?

— Da.

Îşi încreţi buzele.

— Fii mai spiritual, te rog, Marlowe. Mult mai spiritual.

— Ce mai face generalul? N-am pretenţia să fiu spiritual.

— Nu-i prea bine. Azi nu s-a dat jos din pat. Ai putea cel puţin să încetezi cu interogatoriul.

— Ţin minte că o vreme am gândit acelaşi lucru despre dumneavoastră. Cât de mult ştie generalul?

— Ştie, probabil, totul.

— Nu i-a spus Norris?

— Nu. Wilde, procurorul districtual, a venit să-l vadă. Ai ars pozele?

— Desigur. Nu vă îngrijorează uneori sora mai mică?

— Cred că este singura ființă care mă îngrijorează. Într-un fel, mă îngrijorează și tata, atât cât să-i ascund unele lucruri.

— El nu-și face multe iluzii, dar presupun că mai e încă mândru...

— Suntem sânge din sângele lui. Asta-i nenorocirea. Mă privi lung în oglindă, cu ochi adânci și absenți. N-aș vrea să moară disprețuindu-i pe cei de același sânge cu el. A fost întotdeauna un sânge sălbatic, dar n-a fost întotdeauna un sânge putred.

— Acum e putred?

— Cred că asta e impresia dumitale.

— Dumneavoastră n-aveți sânge putred în vine. Jucați numai teatru.

Își lăsă privirea în jos. Am sorbit puțină cafea și-am aprins țigări pentru amândoi.

— Așadar, împuști oameni, zise ea calm. Ești un ucigaș.

— Eu? De ce?

— Ziarele și poliția au aranjat lucrurile cum nu se poate mai bine. Dar nu cred tot ce citesc.

— Ah, vă închipuiți că eu l-am curățat pe Geiger? Sau pe Brody? Sau pe amândoi?

Nu spuse nimic.

— Nu era nevoie s-o fac. Cred că aș fi putut să-i ucid și să scap basma curată. Niciunul dintre ei n-ar fi ezitat să tragă în mine.

— Asta înseamnă că ești un asasin înnăscut, ca toți polițiștii.

— Prostii.

— Unul dintre acei oameni sumbri și tăcuți, capabili să ucidă și la fel de insensibili ca măcelarii în fața cărnii abia tranșate de la abator. Mi-am dat seama din prima clipă când te-am văzut.

— Aveți destui prieteni dubioși ca să vă dați seama că nu-i adevărat.

— Sunt niște cârpe în comparație cu dumneata.

— Vă mulțumesc, doamnă. Nici dumneavoastră nu sunteți un înger.

— Hai să plecăm din orășelul ăsta împuțit.

Am achitat consumația, am vârât în buzunar sticla de whisky și-am plecat. Vânzătorul era încă supărat pe mine.

Am ieșit din Las Olindas printr-o salbă de orășele umede, de-a lungul plajei cu cabane construite pe nisip, aproape de talazurile mugind ale oceanului și cu alte case mai mari pe colinele din spate. Ici și colo lucea câte o fereastră galbenă, dar cele mai multe case erau cufundate în întuneric. Dinspre apă venea plutind prin ceață un miros de ierburi marine. Pe asfaltul umed al bulevardului cauciucurile fâșâiau. Lumea era un pustiu umed.

Eram aproape de Del Rey când mi-a vorbit pentru prima oară de la ieșirea din *drugstore*. Vocea îi suna înfundat, ca și cum ar fi pulsat ceva în adâncul ei.

— Du-te până la clubul de pe plaja din Del Rey. Vreau să mă uit la apă. E prima stradă la stânga.

La intersecție clipea o lumină galbenă. Am întors mașina și-am alunecat pe o pantă, cu un perete înalt de o parte, șine de tramvaie interurbane la dreapta, iar departe, în spatele șinelor, un șirag de lumini la mică înălțime și foarte departe sclipirile unui chei și ceața de pe cerul de deasupra orașului. Pe aici ceața aproape se destrămase. Drumul traversa șinele acolo unde acestea coteau ca să treacă pe sub peretele stâncos, dădea apoi de o fâșie asfaltată a șoselei de pe mal, care mărginea o plajă tăcută și fără cabane. De-a lungul trotuarului erau parcate mașini cu fața la ocean și întunecate. Luminile clubului de pe plajă se vedeau la câteva sute de metri mai încolo.

Am tras mașina la trotuar, am stins farurile și-am rămas cu mâinile pe volan. Sub ceața care se destrăma, valurile fluxului se încolăceau și se înspumau, aproape fără zgomot, ca un gând ce mijește la marginea conștiinței.

— Vino lângă mine, spuse ea cu o voce cam groasă.

M-am deplasat de sub volan spre mijlocul banchetei. Se trase nițel de lângă mine, de parcă ar fi vrut să se uite pe geam. Apoi se lăsă pe spate, tăcută, în brațele mele. Era cât pe ce să se lovească de volan cu capul. Ochii i se închiseseră, fața îi era întunecată. Am văzut după aceea cum îi deschide și cum sclipesc, strălucirea lor pătrunzând prin noapte.

— Strânge-mă, bestie!, spuse ea.

La început am luat-o cam moale în braţe. I-am simţit pe faţă părul aspru. Am strâns braţele şi-am ridicat-o. I-am apropiat încet faţa de a mea. Genele îi băturâ repede, ca aripile fluturilor de noapte.

Am sărutat-o puternic şi rapid. Apoi un sărut lung şi tărăgănat. Buzele i se deschiseră sub ale mele. Trupul începu să-i tremure.

— Asasinule, zise ea încet, cu răsuflarea în gura mea.

Am întărit strânsoarea până când tremurul trupului ei începu să mă zguduie. Am continuat s-o sărut. După o vreme îndelungată, îşi îndepărtă capul destul ca să mă întrebe.

— Unde stai?

— La Hobbart Arms. Pe Bulevardul Franklin, aproape de Kenmore.

— N-am fost niciodată acolo.

— Vrei să vii?

— Da.

— Cu ce te are la mână Eddie Mars?

Trupul i se contractă în braţele mele şi răsuflarea i se înăspri. Capul i se trase înapoi până când ochii, larg deschişi şi tiviţi cu alb, mă priviră lung.

— Deci asta-i situaţia, spuse ea cu o voce moale şi posacă.

— Da, asta-i situaţia. Sărutatul e formidabil, dar tatăl dumitale nu m-a angajat ca să mă culc cu dumneata.

— Canalie, spuse ea calm, fără să se mişte.

I-am râs în faţă.

— Să nu-ţi închipui că sunt un sloi de gheaţă. Nu sunt orb şi nici insensibil. Am destul sânge fierbinte în vine, ca toţi bărbaţii. Eşti uşor de cucerit... mult prea uşor. Cu ce te are la mână Eddie Mars?

— Dacă mai repeţi asta am să urlu.

— N-ai decât.

Se smuci de lângă mine, îşi îndreptă trupul şi se retrase în colţul maşinii.

— Unii bărbaţi au fost împuşcaţi pentru asemenea fleacuri, Marlowe.

— Unii bărbaţi au fost împuşcaţi, practic, fără nici o vină. Prima oară când ne-am întâlnit ţi-am spus că sunt detectiv.

Vâră-ţi asta în capul dumitale frumos. În meseria mea eu lucrez, doamnă. Nu mă distrez.

Moşmoni prin poşetă, scoase o batistă şi o muşcă, ţinând capul întors de la mine. Am auzit cum se sfâşie batista. O rupse încet cu dinţii, bucată cu bucată.

— Ce te face să crezi că mă are cu ceva la mână?, şopti ea cu vocea înfundată de batistă.

— Te-a lăsat să câştigi o groază de bani, apoi a trimis o gorilă ca să-i aducă banii înapoi. Nu eşti prea mirată. Nici măcar nu mi-ai mulţumit că ţi-am salvat banii. Cred că totul n-a fost decât o farsă. Dac-aş vrea să mă măgulesc, aş spune că cel puţin o parte din farsă a fost pentru distracţia mea.

— Crezi că-i dă mâna să câştige sau să piardă după cum vrea?

— Evident. La mize egale, la patru din cinci cazuri.

— Trebuie să-ţi spun că te urăsc de moarte, domnule detectiv?

— Nu-mi datorezi nimic. Am fost plătit.

Aruncă pe geamul maşinii batista zdrenţuită.

— Te porţi adorabil cu femeile.

— Mi-a făcut plăcere să te sărut.

— Ţi-ai ţinut firea splendid. E foarte măgulitor. Eu trebuie să te felicit sau tata?

— Mi-a făcut plăcere să te sărut.

Vocea îi deveni tărăgănată şi rece.

— Ia-mă de aici, dacă vrei să fii atât de amabil. Sunt absolut sigură că vreau să mă duc acasă.

— N-ai să te porţi ca o soră cu mine?

— Dac-aş avea un brici, ţi-aş tăia beregata... doar ca să văd ce curge din ea.

— Sânge de omidă, i-am răspuns.

Am pornit maşina, am întors-o şi-am apucat-o de-a lungul şinelor de tramvai interurban până la şosea, apoi spre oraş, până la West Hollywood. Nu mi-a vorbit. Tot drumul de întoarcere aproape că nu s-a mişcat. Am trecut prin porţi, am luat-o pe aleea cufundată până la arcada casei imense. Smuci portiera maşinii şi ieşi mai înainte de-a fi oprit complet. Nici atunci nu vorbi. I-am privit spatele în timp ce se sprijinea de uşă, după ce sunase. Uşa se deschise şi Norris aruncă o

privire afară. Trecu repede pe lângă el şi dispăru. Uşa se închise cu un pocnet, iar eu am rămas pe loc, cu ochii la ea.

M-am întors pe alee şi-am plecat acasă.

24

Holul blocului de apartamente era pustiu de data asta. Sub palmierii din hârdaie nu mă aştepta nici un gangster ca să-mi dea ordine. Am urcat cu liftul până la etajul meu şi-am apucat-o pe coridor, urmărit de melodia în surdină a unui aparat de radio care se auzea de după o uşă. Simţeam nevoia să beau ceva şi mă grăbeam s-o fac. N-am aprins lumina din odaie. M-am dus direct la bucătărioară, dar m-am oprit brusc după câţiva paşi. Era ceva în neregulă. Plutea ceva în aer, un miros. Jaluzelele erau lăsate, iar razele felinarelor de pe stradă se strecurau pe la margini, luminând difuz încăperea. Am rămas pe loc şi-am ascultat. Mirosul din aer era un parfum, un parfum greu şi greţos.

Nu se auzea nici un zgomot, absolut niciunul. Apoi ochii mi s-au obişnuit cu întunericul şi-am văzut ceva pe jos, în faţa mea, un lucru care n-ar fi trebuit să fie acolo. M-am dat înapoi, am apăsat comutatorul cu degetul mare şi-am aprins lumina.

Patul era desfăcut. Cineva chicotea în el. Pe pernă era înfundat un cap blond. Două braţe goale se încrucişară, iar mâinile care le aparţineau apăsau pe creştetul capului blond. Carmen Sternwood zăcea pe spate, în patul meu, chicotind la mine. Buclele blonde se răsfiraseră pe pernă, ca şi cum ar fi fost aşezate de o mână abilă şi artificială. Ochii ei de culoarea gresiei mă priveau pe furiş, lăsându-mi, ca de obicei, sentimentul că mă spionează din dosul unui revolver. Zâmbi. Dinţii ei mici şi ascuţiţi sclipiră.

— Nu-i aşa că sunt şmecheră?, zise ea.

— Ca un filipinez în seara de sâmbătă, i-am răspuns brutal.

M-am apropiat de o lampă cu picior, am tras de cordon ca s-o aprind, m-am întors, am stins lumina din plafon şi-am traversat camera spre eşichierul aşezat pe o masă de joc sub lampa cu picior. Pe tabla de şah era o problemă, mat în şase mutări. N-am reuşit s-o rezolv, la fel ca multe dintre problemele mele. Am întins încet mâna şi-am mutat un cal, apoi mi-am scos pălăria şi haina şi le-am aruncat unde-am apucat. În tot acest timp chicotelile dulci au continuat să se audă din pat, ducându-mă cu gândul la şobolanii de sub duşumele, într-o casă veche.

— Pun pariu că n-ai să ghiceşti cum am intrat.

Am scos o ţigară şi m-am uitat la fată cu o privire rece.

— Pun pariu c-am să ghicesc. Ai intrat pe gaura cheii ca Peter Pan.

— Cine-i ăsta?

— Ah, un tip pe care l-am cunoscut la sala de biliard.

Chicoti:

— Eşti şmecher, nu?

Am început să vorbesc:

— În ce priveşte degetul mare..., dar mi-o luă înainte. N-a mai trebuit să-i amintesc. Şi-a tras mâna dreaptă de pe cap, a început să-şi sugă degetul mare şi să mă privească cu ochi foarte rotunzi şi obraznici.

— Sunt complet dezbrăcată, îmi spuse, după ce-am fumat şi m-am uitat fix la ea un minut.

— Dumnezeule, am răspuns, îmi umbla fraza prin minte. Tocmai bâjbâiam după ea. Aproape că-mi şi amintisem, când ai vorbit. Într-o clipă aş fi spus: „Pun pariu că eşti complet dezbrăcată". Eu mă culc în pat întotdeauna cu galoşii, în cazul că mă trezesc cu mustrări de conştiinţă şi trebuie să fug de ele.

— Eşti şmecher.

Îşi rostogoli niţel capul, jucăuş. Apoi îşi scoase mâna stângă de sub cap, apucă păturile, se opri cu un gest dramatic şi le zvârli la o parte. Era, într-adevăr, goală. Zăcea pe pat în lumina lămpii, goală şi strălucitoare ca o perlă. Fetele din familia Sternwood mă atacau amândouă în aceeaşi seară.

Am înlăturat un fir de tutun de pe marginea buzei inferioare.

— Ce frumos, i-am spus. Dar am mai văzut asta. Ţii minte? Eu sunt tipul care te găseşte mereu goală.

Chicoti din nou şi se acoperi la loc.

— Foarte bine, spune-mi, totuşi, *cum* ai intrat?, am întrebat-o.

— Mi-a dat drumul administratorul. I-am arătat cartea ta de vizită. Am furat-o de la Vivian. I-am spus că mi-ai cerut să vin aici şi să te aştept. Am fost... am fost misterioasă.

Radia de fericire.

— Artistic lucrat. Aşa sunt administratorii. Acum fiindcă mi-ai spus cum ai intrat, spune-mi şi cum ai să ieşi.

Chicoti:

— Nu plec... sau nu aşa curând... Îmi place aici. Eşti şmecher.

— Ascultă, i-am spus şi-am îndreptat vârful ţigării spre ea. Nu mă face să te îmbrac din nou. Sunt obosit. Apreciez ce-mi oferi. Dar e mai mult decât pot primi. Doghouse Reilly nu dezamăgeşte niciodată un prieten. Sunt prietenul tău. N-am să te dezamăgesc... în ciuda ta. Noi doi trebuie să fim mai departe prieteni, dar n-ai ales calea cea bună. Vrei să te îmbraci acum ca o fetiţă cuminte?

Clătină din cap în semn de refuz.

— Ascultă, am continuat, de fapt nici nu-ţi plac. Îmi arăţi doar cât poţi fi de obraznică. Dar nu-i nevoie să-mi arăţi. O ştiam dinainte. Eu sunt tipul care te-a găsit...

— Stinge lumina, chicoti ea.

Am aruncat ţigara jos şi-am călcat-o. Am scos batista şi mi-am şters palmele. Am mai încercat o dată.

— Să nu crezi că-i din cauza vecinilor. Nici nu le pasă. În orice bloc cu apartamente de închiriat există o mulţime de dame, iar una în plus n-o să compromită clădirea. E doar o chestiune de mândrie profesională. Pricepi? Mândrie profesională. Lucrez pentru tatăl tău. E un om bolnav, foarte debil, lipsit complet de apărare. Într-un fel, are încredere în mine că n-am să profit de pe urma lui. Vrei, te rog, să te îmbraci, Carmen?

— Nu te cheamă Doghouse Reilly, zise ea. Eşti Philip Marlowe. Nu mă duci pe mine.

M-am uitat în jos la tabla de şah. Mişcarea cu calul era greşită. L-am pus la loc. Caii n-aveau nici un sens în jocul ăsta.

Nu era un joc pentru cai[1].

M-am uitat din nou la ea. Stătea acum liniştită, cu faţa palidă proiectată pe pernă, cu ochii mari, întunecaţi şi goi ca nişte hârdaie cu apă de ploaie în timpul unei secete. Una din mâinile ei cu cinci degete, dar fără deget mare, trăgea nervoasă de cuvertură. În fundul sufletului îi mijea o umbră vagă de îndoială. Nu-şi dădea încă seama de ea. E aşa de complicat pentru femei—chiar dacă sunt cumsecade—să înţeleagă că trupurile lor nu sunt irezistibile.

— Mă duc până la bucătărie să-mi amestec o băutură, i-am spus. Vrei şi tu una?

— Cu plăcere.

Ochii săi întunecaţi, tăcuţi şi stupefiaţi mă fixau solemn, îndoiala crescând în ei, strecurându-se pe tăcute, ca o pisică ce se furişează prin iarba înaltă dând târcoale unui pui de mierlă.

— Dacă te îmbraci până mă întorc, îţi dau băutura. Ne-am înţeles?

Dinţii i se desfăcură şi printre buze ieşi un şuierat uşor. Nu mi-a răspuns. M-am dus la bucătărie, am scos nişte whisky şi sifon şi-am amestecat două băuturi cu gheaţă. Într-adevăr, nu aveam nimic excitant de băut, cum ar fi nitroglicerină sau răsuflare de tigru distilată. Nu coborâse din pat când m-am întors cu băuturile. Şuieratul încetase. Ochii erau din nou opaci. Buzele începură să-mi zâmbească. Apoi se ridică brusc în capul oaselor, aruncă de pe ea toate cuverturile şi întinse mâna:

— Dă-mi paharul.

— Numai după ce te îmbraci. Nu *înainte* de-a te îmbrăca.

Am aşezat cele două pahare pe masa de jucat cărţi, am luat loc pe un scaun şi mi-am aprins o nouă ţigară.

— Hai, dă-i drumul. Nu mă uit la tine.

[1] Joc de cuvinte intraductibil. Cal, la jocul de şah e knight, care înseamnă şi cavaler.

Am schimbat direcția privirii. Apoi, deodată, am remarcat șuieratul brusc și violent. M-a făcut să tresar și să mă uit iarăși la ea. Stătea goală, nemișcată, sprijinită în mâini, cu gura întredeschisă, cu fața ca un os curățat de carne. Șuieratul îi izbucnea dintre buze, de parcă nu-și dădea seama de el. În fundul ochilor, deși inexpresivi, îi sclipea ceva ce nu mai văzusem niciodată în privirea unei femei.

Apoi buzele se deschiseră foarte încet și cu grijă, ca niște buze artificiale manevrate cu arcuri.

Mă înjură grosolan.

Nu mi-a păsat. Nu mi-a păsat ce mi-a zis, la fel cum nu-mi pasă indiferent cine mă înjură. Dar trebuia să locuiesc în acea cameră. Era tot ce aveam ca locuință. Tot ce se afla înăuntru îmi aparținea, era legat de mine, de trecutul meu, de tot ce ține locul unei familii. Câteva lucruri: mai multe cărți, tablouri, aparatul de radio, jocul de șah, scrisori vechi, astfel de fleacuri. Nimica toată. Așa cum erau însă, toate reprezentau amintirile mele.

N-o mai puteam suporta în acea cameră. Înjurăturile n-au făcut decât să mi-o reamintească. I-am spus grijuliu:

— Îți dau trei minute ca să te îmbraci și să ieși. Dacă n-ai ieșit până atunci, te-arunc afară cu forța. Așa cum ești, goală. Și-am să-ți arunc și hainele după tine în hol. Hai, dă-i drumul.

Dinții îi clănțăniră, iar șuieratul se înteți și deveni animalic. Puse picioarele pe dușumea și întinse mâna după hainele ei care se aflau pe un scaun lângă pat. Se îmbrăcă. Am urmărit-o. Se îmbrăca furioasă, cu degete neîndemânatice și rigide – pentru o femeie –, dar totuși destul de repede. A fost gata în mai puțin de două minute. Am cronometrat-o.

Rămase lângă pat, cu poșeta verde lipită de paltonul cu guler de blană. Purta o pălărie verde, strengărească, așezată strâmb pe cap. Rămase o clipă pe loc și șuieră la mine, cu fața încă semănând cu un os curățat de carne, cu ochii încă goi, și totuși plini de un fel de emoții ca de junglă. Apoi păși repede spre ușă, o deschise și ieși fără să vorbească, fără să privească înapoi. Am auzit liftul intrând în funcțiune și coborând.

M-am îndreptat spre fereastră, am tras jaluzelele și am deschis ferestrele. Aerul nopții pătrunse cu un fel de miros

stătut, amintind de benzină arsă și de străzile orașului. Am întins mâna după pahar și-am băut încet. Dedesubt, ușa clădirii se închise singură. Pe caldarâmul liniștit răsunară pași. Nu departe, porni o mașină. Țâșni în noapte cu un scrâșnet fioros de schimbare de viteze. M-am întors la pat și l-am privit. Pe pernă se mai vedea urma capului ei, iar pe cearșaf cea a trupului mic și corupt.

Am pus jos paharul și-am smuls așternutul cu sălbăticie.

25

A doua zi dimineața ploua din nou, o ploaie piezișă și cenușie, ca o perdea de mărgele de cristal. M-am deșteptat cu o senzație de inerție și oboseală, m-am ridicat în picioare și m-am uitat pe fereastră, având încă în gură gustul tenebros și aspru al familiei Sternwood. Eram gol de viață ca buzunarele unei sperietori. M-am dus în bucătărie și-am băut două cești de cafea neagră. Poți să simți scârbă și după alte lucruri, nu numai după băutură. Mie femeile îmi fac scârbă.

M-am bărbierit, am făcut un duș, m-am îmbrăcat, mi-am luat impermeabilul, am coborât scările și-am privit pe ușa de la intrare. Pe partea opusă a străzii, la vreo treizeci de metri, era parcată o limuzină Plymouth cenușie. Era aceeași care încercase să mă urmărească cu o zi înainte, aceeași despre care îl întrebasem pe Eddie Mars. Putea să fie un polițist înăuntru, dacă un polițist avea atât de mult timp la dispoziție ca să-l piardă urmărindu-mă. Sau ar fi putut fi un detectiv particular amator, încercând să obțină unele informații asupra cuiva, pentru a-l putea apoi șantaja. Ori s-ar putea să fie episcopul de Bermuda, nemulțumit de viața mea nocturnă.

M-am întors și mi-am scos mașina decapotabilă din garaj, și-am trecut cu ea prin fața Plymouthului cenușiu. Înăuntru se afla un omuleț cenușiu. Porni după mine. Mă urmărea mai bine pe ploaie. Se ținea atât de aproape, încât n-aș fi putut să

iau un bloc avans şi să-l fac să-mi piardă urma la intersecţie, dar păstrând totuşi suficientă distanţă ca să se afle tot timpul mai multe maşini între noi. Am intrat pe bulevard şi-am parcat pe terenul de lângă clădirea mea, am ieşit din automobil cu gulerul de la impermeabil ridicat, cu borul pălăriei lăsat pe ochi şi biciuit uneori pe faţă de picăturile de ploaie, reci ca gheaţa. Plymouthul se oprise peste drum, lângă o gură de incendiu. Am mers pe jos până la intersecţie, am traversat pe verde şi m-am întors aproape de marginea trotuarului şi a maşinilor parcate. Automobilul nu se clintise. Nimeni nu-l părăsise. M-am apropiat, am întins mâna şi-am smucit uşa dinspre trotuar.

Un om mic de statură şi cu ochi strălucitori stătea vârât în colţ, în dosul volanului. Am rămas o vreme nemişcat şi l-am privit, în timp ce ploaia îmi răpăia pe spinare. Ochii îi clipiră în spatele volutelor de fum ale ţigării. Mâinile loveau nervos volanul subţire.

— Nu te poţi hotărî?, l-am întrebat.

Înghiţi în sec, iar ţigara îi jucă între buze.

— Nu cred că te cunosc, zise el cu o voce scăzută şi contractată.

— Mă numesc Marlowe. Sunt tipul pe care încerci să-l urmăreşti de mai multe zile.

— Nu urmăresc pe nimeni, şefule.

— Atunci maşina mă urmăreşte. Poate că n-o poţi controla. Cum vrei. Mă duc acum să-mi iau micul dejun la restaurantul de peste drum, suc de portocale, ouă cu slănină, pâine prăjită, miere, trei sau patru ceşti de cafea şi o scobitoare. Pe urmă mă duc la birou, care-i la etajul şapte al clădirii situate exact în faţa ta. Dacă te roade ceva atât de tare încât nu mai poţi suporta, urcă şi discutăm pe îndelete. Ai să mă găseşti gresând mitraliera.

L-am lăsat clipind şi-am plecat. Peste douăzeci de minute, aeriseam odaia de parfumul *Soirée d'Amour* al femeii de serviciu şi deschideam un plic gros şi aspru, cu adresa scrisă cu caractere ascuţite, frumoase şi demodate. Plicul cuprindea o scurtă notă oficială şi un cec mare, mov, în valoare de cinci sute de dolari, pentru Philip Marlowe, semnat, pentru Guy de Brisay Sternwood, de Vicent Norris. Dimineaţa începea

plăcut. Când tocmai completam un formular pentru bancă, soneria mă informă că cineva intrase în camera de primire, de doi metri pe patru. Era stârpitura din Plymouth.

— Splendid, i-am spus. Intră şi deşartă-ţi sacul.

Se furişă atent pe lângă mine în timp ce ţineam uşa deschisă, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i trag un picior în dosul lui minuscul. Ne-am aşezat şi ne-am privit peste birou. Era un om foarte scund, cam de un metru cincizeci şi nu cântărea mai mult decât degetul mare al unui măcelar. Ochii lui încordaţi şi strălucitori intenţionau să pară duri şi arătau la fel de duri ca o stridie pe o jumătate de scoică. Purta un costum cenuşiu-închis, la două rânduri, prea lat în umeri şi cu revere prea mari. Pe deasupra, avea un pardesiu de tweed irlandez, ros rău în câteva locuri şi desfăcut în faţă. O cravată de mătase îi răsărea pătată de ploaie peste reverele încheiate.

— Poate mă cunoşti, zise el. Sunt Harry Jones.

I-am răspuns că nu-l cunosc. Am împins spre el o cutie de metal plată, cu ţigări. Degetele lui mici şi curate au apucat una, ca un păstrăv care înghite o momeală. Aprinse ţigara cu bricheta de pe birou şi flutură mâna.

— Alerg mult, zise el. Cunosc băieţi şi multe altele. M-am ocupat şi eu o vreme cu trafic de alcool la Hueneme Point. Meserie grea, şefule. Mergeam cu maşina deschizătoare de drum, cu un revolver în poală şi un sac de bani la şold, care ar fi blocat şi un conveior de cărbuni. Plăteam deseori patru rânduri de reprezentanţi ai legii până să ajungem la Beverly Hills. O meserie grea.

— Îngrozitoare, i-am răspuns.

Se lăsă pe spate şi suflă fumul spre tavan prin colţul mic şi strâns al gurii lui mici şi strânse.

— Poate nu mă crezi, zise el.

— Poate că nu te cred, i-am răspuns. Şi poate că te cred. Şi pe urmă poate că nu merită să-mi bat capul dacă să te cred sau nu. De ce crezi că mă interesează povestea asta?

— Nu cred nimic, răspunse el înţepat.

— Mă urmăreşti de câteva zile. Ca unul care încearcă să acosteze o fată şi n-are curaj. Poate că vinzi poliţe de asigurare. Poate că-l cunoşti pe un oarecare Joe Brody. Sunt o groază de „poate", dar am atâtea pe cap în meseria mea.

Ochii i se holbară şi buza inferioară aproape că îi căzu în poală.

— Dumnezeule, de unde ştii?, spuse el.

— Ghicesc gândurile. Amestecă bine ce ai de spus şi toarnă. N-am toată ziua la dispoziţia ta.

Strălucirea ochilor aproape că dispăru între genele brusc îngustate. Se aşternu tăcere. Ploaia răpăia pe acoperişul plat şi acoperit cu carton gudronat al holului de la Primărie, sub ferestrele mele. Deschise puţin ochii, strălucirea reapăru, iar vocea îi era gânditoare.

— Fireşte, am încercat să mă informez pe contul tău, zise el. Am ceva de vânzare... Ieftin, vreo două hârtii de o sută de dolari. Cum de-ai făcut legătura între mine şi Joe?

Am deschis o scrisoare şi-am citit-o. Mi se oferea un curs de şase luni prin corespondenţă pentru a învăţa să iau amprente digitale, cu o reducere specială, fiind profesionist. Am aruncat plicul la coş şi m-am uitat din nou la stârpitură.

— Nu-ţi bate capul din pricina mea. Pur şi simplu am ghicit. Nu eşti poliţist. Nu aparţii organizaţiei lui Eddie Mars. L-am întrebat aseară. Atunci, mi-am zis că doar prietenii lui Joe Brody ar putea fi atât de mult interesaţi de persoana mea.

— Dumnezeule, zise el şi îşi linse buza inferioară.

Când am pomenit de Eddie Mars faţa i se făcuse albă ca hârtia. Buzele îi căzură şi se desfăcură, iar ţigara îi atârna ca prin miracol în colţul gurii, de parcă ar fi crescut acolo.

— Ah, glumeşti, spuse în cele din urmă, zâmbind ca într-o sală de operaţie.

— Perfect. Glumesc.

Am deschis o altă scrisoare. Era de la cineva care dorea să-mi scrie zilnic de la Washington, pentru a-mi da informaţii confidenţiale, direct de la sursă.

— Presupun că i s-a dat drumul lui Agnes, am adăugat.

— Mda. Ea m-a trimis. Te interesează?

— Ei bine... e blondă.

— Prostii. Ai scăpat ceva când ai fost acolo în acea seară... În seara când a fost curăţat Joe. Ceva în legătură cu Brody, care trebuie să fi ştiut unele lucruri despre familia Sternwood, căci altfel n-ar fi riscat să le trimită acea fotografie.

— Hm. Aşadar, ştia ceva? Ce ştia?

— Dai două sute de dolari şi-ai să afli.

Am mai aruncat câteva plicuri cu reclame la coşul de hârtii şi mi-am aprins o nouă ţigară.

— Trebuie să plecăm din oraş, zise el. Agnes e o fată simpatică. Nu poţi s-o faci răspunzătoare de cele întâmplate. Nu-i aşa uşor pentru o femeie să se descurce în zilele noastre.

— E prea mare pentru tine. O să se rostogolească peste tine şi o să te înăbuşe.

— Astea sunt nişte bancuri murdare, şefule, răspunse el, cu o voce destul de apropiată de demnitate ca să mă facă să-l privesc.

— Ai dreptate. În ultima vreme am dat doar peste nişte ticăloşi. Hai să renunţăm la glume şi să ne întoarcem la afaceri. Ce poţi să-mi oferi contra banilor?

— Plăteşti?

— Pentru ce?

— Ca să te ajut să-l găseşti pe Rusty Regan.

— Nu-l caut pe Rusty Regan.

— Serios? Vrei să asculţi sau nu?

— Dă-i drumul şi ciripeşte. Am să-ţi plătesc pentru ce pot folosi. În lumea mea, cu două sute de dolari cumperi o groază de informaţii.

— Eddie Mars a ordonat asasinarea lui Regan, zise el calm şi se lăsă pe spate, de parcă tocmai ar fi fost numit vicepreşedinte.

I-am arătat uşa cu mâna.

— Nici măcar n-am să te contrazic. N-am să consum oxigenul degeaba. Cară-te, stârpitură.

Se aplecă peste birou, iar la colţul gurii i se iviră dungi albe. Stinse ţigara cu grijă în scrumieră, de mai multe ori, fără s-o privească. Din spatele uşii dintre camere se auzea zgomotul unei maşini de scris răpăind monoton şi clopoţelul ei la schimbarea rândului.

— Nu glumesc, zise el.

— Întinde-o! Nu mă plictisi. Am treabă.

— Nu, n-ai treabă, răspunse el violent. N-o să-ţi meargă chiar aşa de uşor. Am venit aici ca să-ţi spun ce ştiu şi-am să-ţi spun. Pe Rusty l-am cunoscut personal. Nu prea bine,

dar destul ca să-i spun: „Ce faci, băiete?“ şi să-mi răspundă sau nu, după cum avea chef. Era totuşi un tip simpatic. Am ţinut întotdeauna la el. S-a îndrăgostit de o cântăreaţă, Mona Grant. Care apoi şi-a schimbat numele în doamna Mars. Rusty s-a înfuriat şi s-a căsătorit cu o damă bogată care dădea târcoale prin localuri, de parcă n-ar fi putut să doarmă bine acasă. Ştii totul despre ea, e înaltă, brunetă, arată destul de bine pentru o câştigătoare a unui derby, dar e genul autoritar cu bărbaţii. E foarte nervoasă. Rusty nu s-a înţeles cu ea. Dar, Doamne sfinte, se înţelegea perfect cu banii babacului ei, nu? Aşa îţi închipui. Regan era un fel de vultur. Avea o vedere cu bătaie lungă. Se uita tot timpul în valea următoare. Nu prea era conştient de ce se întâmplă în jur. Nu cred că-i păsa de bani. Şi dacă eu zic aşa, şefule, ăsta-i un compliment.

Prichindelul nu era atât de prost, la urma urmei. Trei din patru escroci n-au astfel de gânduri şi, mai mult încă, nu sunt în stare să şi le exprime.

— Aşa c-a fugit, am spus.

— A încercat să fugă, poate. Cu această Mona. Ea nu trăia cu Eddie Mars, nu-i plăceau afacerile lui. Mai ales cele suspecte, ca şantajul, maşinile furate, ascunzătorile pentru gangsterii din estul ţării şi aşa mai departe. Se zice că Regan i-a spus lui Eddie într-o noapte, de faţă cu alţii, că dacă o vârâ pe Mona în vreuna din combinaţiile lui criminale, are să aibă de-a face cu el.

— Aproape toate cele spuse de tine sunt lucruri ştiute de toţi, Harry. N-am intenţia să plătesc pentru aşa ceva.

— Ajung în curând şi la cele necunoscute. Aşadar, Regan a întins-o. Îl vedeam în fiecare după-amiază în localul lui Vardi, bând whisky irlandez şi uitându-se fix la perete. Nu mai vorbea atât de mult. Îmi dădea uneori un pont la curse, fiindcă d-asta eram acolo, să strâng pariuri pentru Puss Walgreen.

— Credeam că se ocupă cu asigurări.

— Aşa este scris pe uşă. Cred că ţi-ar vinde o asigurare dacă insişti. Ei bine, de la mijlocul lunii septembrie, nu l-am mai văzut pe Rusty. N-am băgat imediat de seamă. Ştii cum se întâmplă. E un tip în local, îl vezi zilnic şi pe urmă nu-l mai vezi, până te face ceva să te gândeşti la el. Ce m-a făcut

pe mine să mă gândesc la el a fost când l-am auzit pe unul zicând în hohote de râs că nevasta lui Eddie Mars s-a cărat cu Rusty Regan, şi că Mars se poartă de parc-ar fi cavaler de onoare, în loc să se înfurie. Aşa că i-am spus lui Joe Brody, iar Joe era şmecher.

— Şmecher, pe dracu!...

— Nu era atât de şmecher ca un poliţist, dar destul de şmecher, totuşi. Era ahtiat după bani. Începuse să-şi facă socoteli că, dacă are să afle ceva despre cei doi porumbei, o să încaseze de două ori – o dată de la Eddie Mars, iar a doua oară de la nevasta lui Regan. Joe cunoştea puţin familia.

— O cunoştea pentru cinci mii de dolari. I-a ciupit de banii ăştia nu de mult.

— Mda?

Harry Jones păru puţin surprins.

— Agnes ar fi trebuit să-mi spună. Uite ce femeie tăcută, nu spune nimic. Ei bine, Joe şi cu mine am urmărit ziarele şi n-am văzut nimic, aşa c-am ştiut că bătrânul Sternwood muşamalizase afacerea. Apoi, într-una din zile, l-am întâlnit pe Lash Canino în localul lui Vardi. Îl cunoşti?

Am clătinat din cap.

— E un băiat tare, aşa cum îşi închipuie unii că sunt. Lucrează pentru Eddie Mars când are nevoie de el. Lămureşte încurcăturile cu ajutorul pistolului. E în stare să împuşte pe cineva între două băuturi. Atunci când Mars n-are nevoie de el, Canino se ţine la distanţă. Şi nici nu locuieşte la Los Angeles. Ei bine, s-ar fi putut să fie ceva şi s-ar fi putut să nu fie nimic. Poate că aflaseră ceva despre Regan, iar Mars nu luase nici o măsură, ci stătea cu zâmbetul pe buze, aşteptând un prilej nimerit. Şi poate, iarăşi, să fi fost cu totul altceva. Oricum, i-am spus lui Joe, iar Joe l-a urmărit pe Canino. Ştia s-o facă. Eu nu mă pricep. Renunţ, nu rentează. Iar Joe îl urmăreşte pe Canino până la casa Sternwood, iar Canino parchează în afara domeniului, iar lângă el se opreşte o maşină condusă de o fată. Discută o vreme, iar Joe are impresia că fata îi trece ceva lui Canino, poate bani. Fata pleacă. E nevasta lui Regan. Foarte bine, îl cunoaşte pe Canino, iar Canino îl cunoaşte pe Mars. Aşa că Joe îşi face socoteala că acest Canino ştie ceva despre

Regan şi încearcă să stoarcă nişte bani. Canino o întinde şi Joe îi pierde urma.

Sfârşitul actului întâi.

— Cum arată acest Canino?

— Scund, îndesat, păr şaten, cu ochi căprui şi îmbrăcat întotdeauna în haine cafenii şi cu pălărie cafenie. Poartă până şi un impermeabil cafeniu, de antilopă. Conduce o maşină cafenie. Totul e cafeniu la domnul Canino.

— Să auzim actul doi, am spus.

— Dacă nu avansezi nişte bani, nu mai spun nimic.

— Nu cred că merită două sute de dolari. Doamna Regan s-a căsătorit cu un fost traficant de alcool pe care l-a întâlnit în localurile pe care le frecventează. Mai cunoscuse şi pe alţii de teapa lui. Îl cunoaşte bine şi pe Eddie Mars. Dacă şi-ar fi închipuit că i s-a întâmplat ceva lui Regan, s-ar fi dus direct la Eddie, iar Canino ar fi putut fi ales de Eddie pentru a lămuri afacerea. Asta-i tot ce ştii?

— Dai două sute de dolari ca să afli unde-i nevasta lui Eddie?, mă întrebă prichindelul calm.

Mă făcuse foarte curios. Braţele scaunului aproape că plesniră când m-am lăsat greu pe ele.

— Chiar dacă-i singură?, adăugă Harry Jones cu o voce moale şi cam sinistră. Chiar dacă n-a fugit niciodată cu Regan, fiind doar ţinută într-o ascunzătoare la şaizeci de kilometri de Los Angeles, pentru ca reprezentanţii legii să-şi închipuie c-a fugit cu el? Plăteşti două sute de dolari pentru asta, copoiule?

M-am lins pe buze. Aveau un gust sărat şi uscat.

— Cred că da. Unde e?

— Agnes a descoperit-o, mărturisi el cu o voce aspră. Dintr-o pură întâmplare. A văzut-o într-o maşină şi-a urmărit-o până acasă. Are să-ţi spună Agnes unde locuieşte... când are să aibă banii în mână.

M-am încruntat la el.

— Ai putea s-o spui poliţiei în mod gratuit, Harry. Au acum la postul central pe câţiva care se pricep să smulgă orice informaţie. Chiar dacă au să te omoare încercând, tot le rămâne Agnes.

— Să încerce, zise el. Nu mă dărâm cu una, cu două.

— Agnes trebuie să aibă o calitate pe care nu am observat-o.

— E o escroacă ahtiată după bani, şefule. Ca şi mine. Toţi suntem nişte escroci. Aşa că ne vindem unul pe altul pentru un sfanţ. Perfect. Vezi dacă mă poţi convinge.

Întinse mâna, mai luă una din ţigările mele, o vârî cu atenţie între buze şi o aprinse cu gestul meu, frecând chibritul de două ori pe unghie fără să se aprindă, iar apoi de talpa pantofului. Pufăi regulat şi mă privi calm, un prichindel ciudat şi dur, pe care într-un meci de baseball l-aş fi putut avârli din linia întâia într-a doua. Un om mărunt într-o lume de oameni mari. Avea totuşi ceva care-mi plăcea.

— Nu te-am minţit, zise el cu o voce fermă. Am venit să încasez două sute de dolari pentru informaţii. Am rămas la acelaşi preţ. Am venit fiindcă mi-am închipuit c-ai să cumperi sau n-ai să cumperi informaţiile mele, ca de la vânzător la cumpărător. Mă ameninţi acum cu poliţia. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Ai să primeşti cele două sute de dolari... pentru acea informaţie. Trebuie însă mai întâi să fac rost de bani.

Se ridică, dădu din cap afirmativ, strânse pe el pardesiul roş, de tweed irlandez.

— În regulă. Oricum, e mai bine după lăsarea serii. E o treabă cam riscantă... să denunţi tipi ca Eddie Mars. Dar trebuie să mănânci. Pariurile n-au mai mers deloc în ultima vreme. Cred că mahării i-au zis lui Puss Walgreen să-şi ia tălpăşiţa. Să spunem că vii la biroul lui, la Fulwider Building, la colţul dintre Western Street şi Santa Monica Street, la numărul 428, prin spate. Aduci banii, iar eu te duc la Agnes.

— Nu poţi să-mi spui chiar tu? Am văzut-o pe Agnes.

— I-am promis, zise el cu simplitate.

Îşi încheie pardesiul, îşi aşeză pălăria şmechereşte, se înclină din nou şi o luă agale spre uşă. A ieşit. Pe coridor zgomotul paşilor lui se stinse.

M-am dus jos la bancă, am depus cecul de cinci sute de dolari şi-am cerut în numerar două sute. Am urcat din nou la birou, m-am aşezat într-un fotoliu şi-am început să mă gândesc la Harry Jones şi la povestea spusă de el. Mi s-a părut prea exactă. Avea mai mult simplitatea austeră a ficţiunii decât

urzeala încurcată a faptelor adevărate. Căpitanul Gregory ar fi trebuit să fie în stare s-o găsească pe Mona Mars dacă se afla atât de aproape de districtul lui. Presupunând, firește, că a încercat.

Am reflectat la asta toată ziua. Nimeni n-a venit la biroul meu. Nimeni nu mi-a telefonat. A plouat tot timpul.

26

La ora şapte, ploaia se opri pentru scurt timp, dar rigolele erau încă înfundate. Pe Santa Monica Boulevard apa se ridicase la nivelul trotuarului, iar un strat subțire spăla marginea caldarâmului. Un agent de circulație îmbrăcat în cauciuc negru şi lucios din cap până-n călcâie îşi croia drum prin băltoace, la adăpostul unei prelate îmbibate de apă. Tocurile mele de cauciuc alunecau pe trotuar când am intrat în holul îngust de la Fulwider Building. Nu ardea decât un bec slab, în spatele unui ascensor cu uşa deschisă, aurit odinioară. Pe un covoraş de cauciuc ros se găsea o scuipătoare pătată de rugină, clienții scuipând de cele mai multe ori pe alături. Pe peretele de culoarea muştarului atârna o cutie cu reclame de dinți falşi, semănând cu un declanşator de dinamită, mascat. Mi-am scuturat apa de ploaie de pe pălărie şi m-am uitat prin cartea de imobil de lângă cutia cu dinți. Numere cu nume şi numere fără nume. Multe camere libere şi mulți chiriaşi care doreau să rămână anonimi. Dentişti care operau fără dureri, agenții de detectivi-şantajişti, mici afaceri în agonie, care se târâseră acolo ca să moară, şcoli prin corespondență care te învățau cum să devii funcționar la căile ferate, tehnician de radio sau scenarist... Asta în cazul că nu erau descoperiți mai întâi de inspectorii financiari. O clădire oribilă. O clădire în care mirosul stătut de mucuri de țigări de foi era izul cel mai curat.

Un bătrân ațipise în lift, pe un scăunel dărăpănat, cu o pernă plesnită. Ținea gura deschisă, iar tâmplele cu vene luceau în lumina precară. Purta o haină albastră, de

uniformă, care i se potrivea aşa cum grajdul i se potrivește unui cal. Sub pantalonii cenuşii, cu manşete zdrențuite, se vedeau ciorapi albi de bumbac şi pantofi negri din piele de capră, din care unul era tăiat deasupra unei bătături. Dormea mizerabil pe scaun, în aşteptarea unui client. Am trecut de el încet, îndemnat de atmosfera clandestină a clădirii, am găsit uşa de la scara de incendiu şi-am deschis-o. Scările nu fuseseră măturate de o lună. Nişte vagabonzi dormiseră acolo, mâncaseră acolo, lăsând în urmă coji şi bucăți de ziar mâncat, chibrituri, un carnețel cu coperta ruptă, din imitație de piele. Într-un colț întunecos, de pe zidul plin de inscripții căzuse un inel de cauciuc deschis la culoare şi nimeni nu-l mai ridicase. O clădire foarte simpatică.

Am ieşit afară la etajul patru, încercând să respir aer curat. Coridorul avea aceeaşi scuipătoare murdară, acelaşi covor destrămat, aceiaşi pereți de culoarea muştarului, aceleaşi amintiri ale unei vieți eşuate. Am înaintat şi-am dat de un colț. Numele: „L. D. Walgreen – Asigurări“ apărea pe o uşă cu geam jivrat, apoi pe o a doua uşă întunecată ca şi pe o a treia, de după care răzbătea lumină. Pe una din uşile întunecate era scris: „Intrare“.

O ferestruică de sticlă era deschisă deasupra uşii luminate. Dinăuntru se auzea vocea ascuțită, ciripitoare a lui Harry Jones:

— Canino?... Da, te-am văzut pe ici-colo. Desigur.

Am înghețat. Cealaltă voce vorbi. Torcea greoi, ca un mic dinam după un perete de cărămidă. Spunea:

— Eram sigur că m-ai văzut.

Vocea avea o notă vag sinistră.

Am auzit cum un scaun era târât pe linoleum, răsunară paşi, iar fereastra de deasupra mea se închise cu un zgomot ascuțit. În spatele uşii cu geam jivrat se topi o umbră.

M-am înapoiat la prima dintre cele trei uşi care aveau pe ele numele de Walgreen. Am încercat clanța cu prudență. Uşa era încuiată. Se mişca în tocul uzat – o uşă veche, pusă cu mulți ani în urmă, făcută din lemn pe jumătate uscat şi care acum se contractase. Mi-am scos portvizitul şi-am tras coperta de celuloid tare şi gros de pe permisul meu de circulație. Instrument de spărgător pe care legea omisese

să-l interzică. Mi-am pus mănuşile, m-am sprijinit încet şi cu grijă de uşă şi-am tras puternic clanţa din toc. Am vârât cu grijă celuloidul în crăpătura largă şi-am căutat arcul de închidere. Se auzi un clinchet sec ca atunci când trosneşte un mic gheţar. Am rămas nemişcat, ca un peşte leneş în apă. Înăuntru nu s-a întâmplat nimic. Am răsucit încet mânerul şi-am deschis uşa în bezna din interior. Am închis-o cu aceeaşi grijă cu care o deschisesem.

Aveam în faţă lumina piezişă de la o fereastră fără perdele, tăiată de marginea unui birou. Pe birou se găsea o maşină de scris, acoperită cu o husă, apoi am zărit clanţa metalică a unei uşi de legătură. Nu era încuiată. Am intrat în al doilea din cele trei birouri. Brusc, ploaia răpăi pe fereastra închisă. Profitând de zgomotul ei, am traversat încăperea. Un evantai clar de lumină se revărsa printr-o crăpătură de doi centimetri în uşa biroului luminat. Totul se aranja de minune. Am păşit ca o pisică pe o consolă până am ajuns la încheietura uşii, mi-am lipit un ochi de crăpătură, dar n-am văzut decât lumina pe un colţ al lemnului.

Vocea care torcea ca o pisică vorbi acum pe un ton foarte plăcut:

— Desigur, un tip poate să stea pe fundul lui şi să înşface ce-a făcut altul, dacă ştie despre ce-i vorba. Aşa că te-ai dus să-l vezi pe detectivul ăsta. Ei bine, ai făcut o greşeală. Lui Eddie nu i-a plăcut. Detectivul i-a spus lui Eddie că un tip îl urmăreşte într-o maşină cenuşie. Eddie a dorit să ştie cine era şi de ce-o făcea, fireşte.

Harry Jones râse uşor.

— De ce-l interesează?

— Nu te priveşte.

— Ştii de ce m-am dus la detectiv. Ţi-am spus. Din cauza fetei lui Joe Brody. Trebuie să dispară şi face pe ea de frică. Îşi închipuie că detectivul îi poate da nişte bani. Eu, unul, n-am deloc.

Vocea felină spuse blând:

— Bani? De ce? Detectivii nu dau bani golanilor.

— Putea să-i obţină. Cunoaşte oameni bogaţi.

Harry Jones râse, un râs scurt şi curajos.

— Nu încerca să te joci cu mine, prichindelule.

Vocea felină începu brusc să hârâie, ca o maşină în care a intrat nisip.

— Foarte bine, foarte bine. Ştii ce s-a întâmplat cu Brody. Băiatul ăla ţicnit l-a curăţat într-adevăr, dar în seara aceea Marlowe se afla în cameră.

— Asta se ştie, prichindelule. A declarat-o chiar şi în faţa poliţiei.

— Mda. Dar uite şi ce n-a declarat. Brody încerca să vândă prin şantaj o fotografie nud a tinerei Sternwood. Marlowe l-a descoperit. În timp ce discutau, a apărut chiar tânăra Sternwood... cu o armă. A tras în Brody. Glontele ei a spart un geam. Doar că detectivul n-a pomenit nimic poliţiei de cele întâmplate. Şi nici Agnes. Îşi închipuia că poate scoate nişte bani dacă tace.

— Deci, n-are nimic de-a face cu Eddie?

— Aş vrea să ştiu şi eu cum ar putea avea.

— Unde-i Agnes?

— N-am de gând să-ţi spun.

— Ai să-mi spui, prichindelule. Ori aici, ori în camera de anchetă a „băieţilor“.

— Acum e prietena mea, Canino. Nu-mi vâr prietena în încurcături de dragul nimănui.

Se instaură tăcerea. Am ascultat ploaia bătând în geam. Prin crăpătura din uşă pătrunse mirosul fumului de ţigară. Mi-a venit să tuşesc. Am muşcat din răsputeri batista.

Vocea felină rosti încă blând:

— Din ce-am auzit eu, dama asta blondă nu făcea altceva decât să momească clienţii lui Geiger. Am să discut cu Eddie. Cât i-ai cerut detectivului?

— Două sutare.

— Ţi le-a dat?

Harry Jones râse din nou.

— Îl întâlnesc mâine. Sper să le capăt.

— Unde-i Agnes?

— Ascultă...

— Unde-i Agnes?

Tăcere.

— Uită-te la asta, prichindelule.

Nu m-am mişcat. N-aveam armă la mine. Nu era nevoie să mă uit prin crăpătura din uşă ca să-mi dau seama că vocea felină îl invita pe Harry Jones să privească o armă. N-am crezut însă că domnul Canino o să aibă curajul să tragă. Am aşteptat.

— Mă uit la ea, zise Harry Jones cu o voce sugrumată, de parcă n-ar fi reuşit să-şi descleşteze dinţii. Şi nu văd ceva ce să nu fi văzut mai înainte. Dă-i drumu' şi trage, şi ai să vezi cu ce te alegi.

— Tu, unul, ai să te alegi cu un sicriu, prichindelule.

Tăcere.

— Unde-i Agnes?

Harry Jones suspină.

— Bine, zise el plictisit. Se află într-o casă cu apartamente de închiriat, la nr. 28, pe Court Street, sus pe Bunker Hill. Apartamentul numărul 301. Cred că sunt, într-adevăr, un laş. De ce să-ţi spun toate astea?

— Nu există nici un motiv. Ai bun-simţ. Mergem amândoi şi discutăm cu ea. Nu vreau decât să aflu dacă îmi confirmă ce-ai spus tu, băiete. Dacă lucrurile stau aşa cum spui, totul e în ordine. N-ai decât să-l şantajezi pe detectiv şi să-ţi iei tălpăşiţa. Nu-i nici o supărare.

— Nu, zise Harry Jones. Nu-i nici o supărare, Canino.

— Perfect. Hai să bem ceva. Ai un pahar?

Vocea felină devenise la fel de falsă ca genele unei plasatoare de cinema şi alunecoasă ca sâmburii de pepene verde. Se trase un sertar. Ceva zgârie lemnul. Un scârţâit. O hârşâitură pe duşumea.

— E o băutură formidabilă, spuse vocea felină.

Se auzi un gâfâit.

— Noroc.

Harry Jones răspunse încet:

— Noroc.

Am auzit o tuse scurtă şi ascuţită. Apoi un râgâit violent. Urmă o uşoară buşitură pe duşumea, ca şi cum ar fi căzut un pahar gros. Degetele mi s-au chircit în impermeabil.

Vocea felină spuse din nou:

— Doar nu ţi s-a făcut rău de la o singură băutură, amice?

Harry Jones nu răspunse. O clipă, se auzi o respiraţie gâfâită. Apoi tăcerea groasă se aşternu la loc. Un scaun din nou fu târât pe duşumea.

— Adio, prichindelule, zise domnul Canino.

Paşi, un clinchet, evantaiul de lumină de la picioarele mele se micşoră, o uşă se deschise şi se închise în linişte. Paşii se pierdură, agale şi plini de încredere.

M-am furişat pe lângă marginea uşii, am deschis-o şi am privit în bezna abia risipită de lumina incertă a unei ferestre. Colţul biroului lucea stins. În dosul lui se profila o siluetă ghemuită pe un scaun. În aerul închis plutea un miros greu şi greţos, aproape un parfum. M-am îndreptat spre uşa de pe coridor şi-am tras cu urechea. Am auzit în depărtare zgomotul metalic al ascensorului.

Am găsit comutatorul şi în plafoniera cu trei braţe de aramă se aprinse lumina într-un glob de sticlă murdar. Harry Jones mă privea peste birou cu ochii larg deschişi, cu faţa încremenită într-un spasm contractat şi cu pielea albăstruie. Capul lui mic şi brunet era lăsat într-o parte. Stătea sprijinit drept de spătarul scaunului.

Clopotul unui tramvai răsună de departe, iar zgomotul lui pătrunse înfundat prin nenumăraţii pereţi. O sticlă cafenie de whisky, de o jumătate de litru, se afla pe birou, cu dopul deşurubat. Paharul lui Harry Jones lucea lângă pălăria lui de pe birou. Cel de-a doilea pahar dispăruse.

Am respirat superficial, din vârful plămânilor, apoi m-am aplecat peste sticlă. Dincolo de mirosul ars de whisky dădea târcoale, slab, parfumul de migdale amare. Murind, Harry Jones vomitase pe haină. Înseamnă că fusese cianură.

L-am ocolit atent şi-am luat cartea de telefon din cârligul prins în rama geamului. I-am dat drumul la loc şi-am tras telefonul cât mai departe de prichindel. Am cerut informaţiile. Mi s-a răspuns.

— Puteţi să-mi daţi numărul de telefon al apartamentului 301, pe Court Street, nr. 28?

— O clipă, vă rog

Vocea ajunse la mine purtată de mirosul de migdale amare. Tăcere.

— Numărul e Wentworth 2528. E trecut sub numele de Gledower Apartments.

Am mulțumit vocii și-am format numărul. Telefonul sună de trei ori, apoi linia se deschise. Pe fir urla un aparat de radio, redus apoi la tăcere. O voce masculină și morocănoasă zise:

— Alo.

— Agnes e acolo?

— Nu-i nici o Agnes aici, amice. Ce număr cauți?

— Wentworth, doi-cinci-doi-opt.

— Numărul e bun, numele fetei e greșit. Nu-i păcat?

Vocea croncăni.

Am atârnat telefonul și-am întins din nou mâna după cartea de telefon și-am căutat Wentworth Apartments. Am format numărul administratorului. În față aveam o imagine tulbure a domnului Canino conducând mașina prin ceață spre o altă întâlnire cu moartea.

— Glendower Apartments. Domnul Schiff la aparat.

— Aici e Wallis, de la biroul de identificare al poliției. E vreo fată cu numele de Agnes Lozello trecută în cartea voastră de imobil?

— Cine-ați zis că sunteți?

I-am spus din nou.

— Dacă vreți să-mi dați numărul dumneavoastră, am să...

— Renunță la farsa asta, i-am tăiat-o scurt. Mă grăbesc. E sau nu e acolo? Vocea se făcuse rigidă ca o coajă de pâine. Nu aveți trecută în cartea voastră de imobil o blondă înaltă și cu ochi verzi?

— Ascultă, aici nu-i bordel...

— Hai, scutește-mă, scutește-mă!, am răcnit la el cu o voce de polițist. Vrei să-ți trimit brigada de moravuri ca să răstoarne cu fundul în sus stabilimentul? Știu tot despre casele cu apartamente de închiriat de pe Bunker Hill, stimabile. Mai ales despre cele care au trecute în carte numărul de telefon al fiecărui apartament.

— Hei, stai așa, domnule ofițer. Am să colaborez. Sunt câteva blonde pe aici, desigur. Unde nu sunt? N-am prea băgat de seamă ce culoare au ochii lor. Blonda dumitale locuiește singură?

— Singură sau cu un tip mic de statură, cam de un metru cincizeci, de vreo cincizeci și cinci de kilograme, ochi negri, pătrunzători, poartă un costum cenușiu închis, la două rânduri, un pardesiu din tweed irlandez și o pălărie cenușie. După informațiile mele, stă în apartamentul 301, dar de acolo nu-mi răspunde decât un bețivan.

— Oh, dar nu stă în acel apartament. La 301 locuiesc doi vânzători de mașini.

— Mulțumesc, am să trec pe acolo.

— Făceți-o fără zgomot, vă rog. Veniți direct la mine.

— Îți sunt recunoscător, domnule Schiff.

Am atârnat receptorul. M-am șters de sudoare pe față. Am mers până în colțul depărtat al biroului, am rămas acolo cu fața la perete și l-am bătut cu palma. M-am întors încet și m-am uitat la micul Harry Jones, rânjind în fotoliul lui.

— Ei bine, l-ai dus, Harry – am spus eu cu voce tare, pe un ton care mi s-a părut că sună ciudat. L-ai mințit și ți-ai băut cianura ca un mic gentleman. Ai murit ca un șobolan otrăvit, dar pentru mine nu ești un șobolan.

A trebuit să-l caut prin haine. A fost o operație oribilă. Din conținutul buzunarelor n-am aflat nimic despre Agnes, nimic din ce aș fi vrut să știu. Nici nu crezusem că-mi vor dezvălui ceva, dar trebuia să mă asigur. Domnul Canino era în stare să se întoarcă. Domnul Canino ar fi fost genul de gentleman plin de încredere în el, căruia nu i-ar fi displăcut să revină la locul crimei.

Am stins lumina și mă pregăteam să deschid ușa. Pe birou răsună strident telefonul. L-am ascultat, în timp ce mușchii bărbiei mi se contractară dureros. Apoi am închis ușa, am aprins din nou lumina și-am traversat camera spre telefon.

— Daa?

O voce de femeie. Vocea ei.

— Harry e pe-acolo?

— Nu momentan, Agnes.

Așteptă o clipă. Apoi spuse încet:

— Cine-i la aparat?

— Marlowe, tipul care te vâră în bucluc.

— Unde-i Harry?, țipă ea.

— Am venit să-i dau două sute de dolari pentru o informație. Mențin oferta. Am banii. Unde ești?

— Nu ți-a spus?

— Nu.

— Poate că-i mai bine să-l întrebi pe el. Unde-i?

— Nu-l pot întreba. Îl cunoști pe un anume Canino?

Își trase brusc răsuflarea, care se auzi atât de clar, de parcă ar fi fost alături.

— Vrei cele două sute sau nu?

— Am mare nevoie de ele, domnule.

— Perfect. Spune-mi unde să ți le aduc.

— Eu... eu... Vocea se tărăgănă și își reveni îmboldită de panică. Unde-i Harry?

— S-a speriat și-a fugit. Să ne întâlnim undeva... oriunde. Am banii.

— Nu te cred în privința lui Harry... E o cursă.

— Lasă prostiile. Aș fi putut să-l arestez pe Harry de mult. Nu există nici un motiv ca să-ți întind o cursă. Canino a aflat unde-i Harry, iar Harry a întins-o. Eu doresc liniște, tu dorești liniște, Harry dorește liniște. Harry a dobândit liniștea dorită. Nimeni nu i-o mai poate lua. Nu-ți închipui că eu îți întind o cursă pentru Eddie Mars... Nu-i așa, îngerașule?

— Nu. Cred că nu. Nu faci asta. Ne întâlnim peste o jumătate de oră, lângă Bullock Wilshire, intrarea de la răsărit, spre terenul de parcare.

— În regulă, i-am răspuns.

Am dat drumul receptorului în furcă. Un val de migdale amare veni plutind spre mine, ca și mirosul acru al vomei. Mititelul mort ședea tăcut în fotoliul lui, dincolo de orice frică, dincolo de schimbări.

Am părăsit biroul. Pe coridorul jalnic nu se mișcă nimic. De după niciuna din ușile cu geam jivrat nu se vedea lumină. Am coborât scările de incendiu până la etajul întâi, iar de acolo m-am uitat în jos la acoperișul luminat al ascensorului. Am apăsat pe buton. Cabina s-a pus lent în mișcare. Am coborât repede pe scări. Ascensorul era deasupra mea când am ieșit din clădire.

Ploua din nou cu găleata. Am pășit în ploaie, iar picăturile grele mă plesniră peste față. Când una mă atinse pe limbă, mi-am dat seama că țineam gura deschisă, iar durerea din marginea fălcii mă informă că o țineam larg deschisă, și m-am chinuit s-o închid, maimuțărind rictusul morții săpat pe chipul lui Harry Jones.

27

Dă-mi banii.

Motorul Plymouthului cenușiu vibra sub vocea ei, iar ploaia răpăia deasupra. Lumina violetă de pe vârful turnului clădirii Bullocks, colorat în verde, se vedea departe, deasupra noastră, senină și retrasă dinspre orașul întunecat și umed. Întinse mâna înmănușată în negru și i-am dat bancnotele. Se aplecă să le numere la lumina slabă a tabloului de bord. O poșetă se deschise cu un zgomot metalic și se închise cu același zgomot. Un oftat ușor muri pe buzele ei. Se lăsă spre mine.

— Mă cărăbănesc, detectivule. O întind. Ăștia-s bani ca să pot pleca, și numai Dumnezeu știe ce mare nevoie am de ei. Ce s-a întâmplat cu Harry?

— Ți-am spus c-a fugit. Nu știu cum s-a întâmplat, dar a aflat Canino de el. Uită-l pe Harry. Am plătit și vreau informațiile.

— Ai să le primești. Joe și cu mine am plecat cu mașina, în urmă cu două săptămâni, într-o duminică, să ne plimbăm pe Foothill Boulevard. Era târziu, se aprindeau luminile și bulevardul era ticsit de mașini. Am trecut pe lângă o limuzină cafenie și-am văzut-o pe fata de la volan. Alături de ea se afla un bărbat, un bărbat brunet și scund. Fata era blondă, o mai văzusem. Era nevasta lui Eddie Mars. Tipul era Canino. Nu-l poți uita pe nici unul dintre ei dacă l-ai văzut vreodată. Joe a urmărit mașina, el mergând înainte. Se pricepea la asta. Canino, câinele de pază, o scotea la aer. Cam la un kilometru de Realito, drumul coteşte spre poalele dealurilor. În sud e

ținutul portocalilor, dar înspre nord e sterp ca în curtea din spatele iadului, iar lipită de dealuri se găsește o fabrică de cianură, unde se prepară materiale pentru dezinfectare. Exact lângă marginea șoselei e un mic garaj și un atelier de vopsit mașini, unde lucrează un anume Art Huck. Probabil, un loc de vândut mașini furate. După atelier e o casă de lemn, în spatele căreia se întind doar poalele dealurilor și o recoltă de pietre sterpe, iar la vreo trei kilometri depărtare, fabrica de cianură. În casa aceea stă ascunsă doamna Mars. Au apucat-o pe acolo, Joe a cotit, s-a întors, și-am văzut mașina luând-o pe drumul unde se afla casa de lemn. Am rămas cam o jumătate de oră, urmărind mașinile care treceau pe alături. Nimeni n-a revenit. Când s-a întunecat bine, Joe s-a strecurat până în apropiere și a tras cu ochiul. A zis c-a văzut lumină în casă, a auzit un radio care mergea, iar în fața casei doar o mașină, limuzina cafenie. Așa c-am plecat.

Se opri din vorbit și-am ascultat sfârâitul cauciucurilor pe Wilshire Boulevard. Am spus:

— Ar fi putut să-i schimbe domiciliul de atunci, dar dacă asta ai de vânzare... n-am ce face. Ești sigură că o cunoști?

— Dacă o vezi o dată, n-o confunzi a doua oară. La revedere, polițistule, și dorește-mi noroc. Am avut mare ghinion.

— Fii serioasă, i-am răspuns, și m-am îndreptat pe stradă spre propria mea mașină.

Plymouthul cenușiu porni înainte, acceleră, trecu apoi fulgerător de colțul de la Sunset Place. Zgomotul motorului se stinse, iar odată cu el blonda Agnes dispăru pentru totdeauna, în ce mă privește. Trei bărbați muriseră, Geiger, Brody și Harry, iar femeia dispăru în ploaie cu cele două sute de dolari de la mine în poșetă și fără o zgârietură. Am apăsat pe ambreiaj și-am apucat-o spre centru, ca să mănânc. Am luat o masă bună. Șaizeci de kilometri în ploaie nu-i o glumă și speram să ajung repede la destinație.

Am condus spre nord, peste fluviu, spre Pasadena, prin Pasadena și aproape imediat am ajuns la livezile de portocali. În lumina farurilor, aversele de ploaie se transformau într-o spumă solidă albă. Ștergătoarele de parbriz reușeau cu greu să curețe geamul atât cât să văd prin el. Dar nici măcar bezna îmbibată de apă nu reușea să ascundă alinierea impecabilă

a portocalilor, alunecând în noapte pe lângă mașină, ca niște șiruri nesfârșiți.

Mașinile treceau cu scrâșnituri de cauciucuri gata să se rupă, aruncând jerbe de spumă murdară. Șoseaua înainta brusc printr-un orășel, plin de firme de ambalat și de depozite, mărginite de rampele de descărcare ale căii ferate. Livezile se răreau și dispăreau cu totul spre sud, iar drumul se cățăra și se făcuse frig. De asemenea, spre nord dealurile întunecate se ghemuiau și mai mult unul într-altul, trimițând un vânt tăios ce biciuia costișele. Apoi, din beznă, se iviră slab două lumini galbene și aburite, iar între ele o reclamă de neon: „Bine ați venit la Realito".

Case de lemn răzlețe, retrase mult de la strada principală largă, apoi, brusc, un mănunchi de magazine, luminile unui *drugstore* după niște geamuri aburite, un grup compact de mașini în fața unui cinematograf, pe un colț clădirea întunecată a unei bănci, cu un ceas proeminent deasupra trotuarului și un pâlc de oameni în ploaie, uitându-se la ferestrele băncii de parcă ar fi fost un spectacol. Am condus mai departe. Câmpiile pustii mă încadrară din nou.

Fatalitatea a dirijat întreaga afacere. Dincolo de Realito, cam la vreun kilometru și jumătate, șoseaua făcea o curbă, iar ploaia m-a înșelat și m-am apropiat prea mult de drumul nepavat de alături. Cauciucul din față dreapta s-a dezumflat cu un fâsâit furios. Înainte de-a putea opri, cauciucul din spate dreapta l-a urmat. Am frânat violent, jumătate pe șoseaua asfaltată, jumătate pe drumul de pământ bătut, am coborât și-am aprins o lanternă ca să văd ce s-a întâmplat. Aveam două cauciucuri sparte și numai unul de rezervă. Capătul turtit al unei ținte groase și galvanizate mă privea ironic din cauciucul din față. Marginea șoselei era plină de ținte. Fuseseră măturate de pe șosea, dar nu suficient de departe.

Am stins lanterna și-am rămas pe loc, respirând ploaia, cu privirea pe o cale laterală de unde se vedea o lumină galbenă. Mi se părea că vine de la o lucarnă. Lucarna putea să fie a unui garaj, garajul putea fi ținut de un oarecare Art Huck, iar alături s-ar fi putut afla o casă de lemn. Mi-am vârât bărbia în guler și-am pornit spre lumină, apoi m-am întors, am scos de

la bord permisul de conducere şi l-am vârât în buzunar. M-am aplecat şi mai mult sub volan. În dosul unei bucăţi de piele, chiar sub piciorul drept cum stăteam în maşină, se găsea o ascunzătoare. Înăuntru – două pistoale. Unul aparţinuse lui Lanny, omul lui Eddie Mars, iar celălalt era al meu. L-am luat pe-al lui Lanny. Fusese, cu siguranţă, mult mai folosit decât al meu. L-am vârât cu ţeava în jos în buzunarul dinăuntru al hainei şi am pornit pe drumul lateral.

Garajul se afla la o sută de metri de şoseaua principală. Un zid lateral fără ferestre mărginea şoseaua: „Art Huck – Reparaţii de motoare şi atelier de vopsit maşini". Am chicotit, apoi figura lui Harry Jones îmi apăru în faţă şi m-am oprit din chicotit. Uşile garajului erau închise, dar pe dedesubt, la îmbucătura celor două uşi, se strecura o dâră de lumină. Am trecut mai departe. Casa de lemn era acolo, cu cele două ferestre din faţă luminate şi cu jaluzelele trase. Era aşezată destul de departe de şosea, după nişte arbori. În faţa casei, pe aleea cu pietriş, am văzut o maşină. Era întunecată, neclară, dar putea fi limuzina cafenie şi putea să aparţină domnului Canino. Stătea liniştită în faţa verandei înguste de lemn.

Se vede că uneori îi îngăduia doamnei Mars să ia maşina pentru o plimbare, cu el alături, probabil cu o armă în mână. Fata pe care Rusty Regan ar fi trebuit s-o ia în căsătorie, fata pe care Eddie Mars nu reuşise s-o ţină pentru el, fata care nu fugise cu Regan. Ce simpatic om, domnul Canino!

M-am întors încet până la garaj şi-am bătut în uşa de lemn cu podul palmei. Brusc se lăsă o tăcere grea precum tunetul. Lumina dinăuntru se stinse. Am rămas pe loc rânjind, lingându-mi picăturile de ploaie de pe buze. Am luminat cu lanterna mijlocul uşii. Am rânjit la cercul alb de lumină. Mă aflam unde dorisem.

Prin uşă se auzi o voce, o voce ursuză:

— Ce pofteşti?

— Deschide. Mi s-au spart două cauciucuri pe şosea şi n-am decât unul de rezervă. Dă-mi o mână de ajutor.

— Regret, domnule. Am închis. Realito e la un kilometru şi jumătate spre vest. Încercaţi acolo.

Nu mi-a plăcut. Am lovit şi mai tare cu piciorul în uşă. Am continuat să lovesc. Dinăuntru se auzi o altă voce, o voce

ca un tors de pisică sau ca un mic dinam după un perete. Această voce mi-a plăcut. Spuse:

— Un tip deştept, nu? Deschide, Art.

Un zăvor hârâi şi uşa se întredeschise. Timp de o secundă am luminat cu lanterna o faţă suptă. Apoi un obiect ce lucea coborî fulgerător şi-mi azvârli lanterna din mână. O armă era îndreptată în direcţia mea. M-am aplecat spre pământul umed unde lanterna continua să ardă şi-am ridicat-o.

— Stinge lanterna, şefule, spuse vocea ursuză. Aşa ajung unii să fie răniţi.

Am stins lanterna şi mi-am îndreptat trupul. În garaj se aprinse o lumină şi apăru silueta unui om înalt, îmbrăcat într-o salopetă. Se trase îndărăt din uşa deschisă, cu o armă întinsă spre mine.

— Intră şi închide uşa, străine. O să vedem ce-i de făcut.

Am păşit înăuntru şi-am închis uşa în urmă. M-am uitat la omul supt la faţă, dar nu şi la celălalt, care stătea în umbră, tăcut, lângă banc. Garajul mirosea dulceag şi sinistru, a vopsea fierbinte de piroxilină.

— Nu eşti în toate minţile?, mă dojeni omul supt la faţă. Azi la prânz a fost jefuită o bancă la Realito.

— Scuzaţi-mă, am spus, amintindu-mi de oamenii care se zgâiau la clădirea băncii în ploaie. N-am jefuit-o eu. Sunt străin pe aici.

— Ei, asta-i bună, zise el posac. Unii zic că-i opera a doi vagabonzi tineri şi că i-au încolţit undeva pe dealuri.

— Splendidă noapte ca să te ascunzi, am spus. Presupun că ei au aruncat ţintele. Am cules câteva. Am crezut că-i opera voastră, fiindcă nu vă merg afacerile.

— Nu te-a pocnit nimeni peste mutră?, mă întrebă scurt omul supt la faţă.

— Nu unul de talia ta.

Din umbră, vocea felină spuse:

— Lasă ameninţările, Art. Tipul ăsta a avut un accident. Conduci un garaj, nu?

— Mulţumesc, i-am spus, fără să mă uit la el nici de data asta.

— Perfect, perfect, bombăni omul în salopetă.

Îşi vârî pistolul într-o crăpătură a salopetei, îşi muşcă încheietura unui deget, urmărindu-mă gânditor pe deasupra. Mirosul vopselei de piroxilină era greţos precum eterul. Într-un colţ, sub un bec, se afla o limuzină mare, nounouţă, având lângă bara de protecţie un pistol de stropit vopseaua.

M-am uitat de data asta la omul de lângă banc. Era scund, îndesat şi cu umeri puternici. Avea o faţă rece şi ochi reci, întunecaţi. Purta un impermeabil cafeniu, de antilopă, cu cordon, pătat rău de ploaie. Pălăria cafenie îi stătea aplecată şmechereşte. Se sprijini de banc şi mă măsură fără grabă, fără interes, ca şi cum s-ar fi uitat la o halcă de carne rece. Poate că aşa îi considera pe ceilalţi oameni.

Mă măsură încet cu ochii lui întunecaţi, apoi îşi privi unghiile pe rând, ţinându-le în lumină şi studiindu-le cu grijă, aşa cum îl învăţase Hollywoodul să facă. Vorbi cu ţigara în gură.

— Ţi s-au spart două cauciucuri, ai? E groaznic. Credeam că s-au măturat ţintele.

— Am derapat puţin la curbă.

— Ai zis că eşti străin de oraş?

— În trecere. În drum spre Los Angeles. Cât este de departe?

— Şaizeci de kilometri. Pare mai mult pe vremea asta. De unde eşti, străinule?

— Din Santa Rosa.

— Ai venit pe drumul mai lung, nu? Prin Tahoe şi Lone Pine?

— Nu prin Tahoe. Prin Reno şi Carson City.

— E totuşi un drum mai lung.

Un zâmbet slab îi încreţi buzele.

— E vreo lege că nu pot veni pe-acolo?, l-am întrebat.

— Hm! Nu, fireşte. Cred că-ţi închipui că suntem curioşi. Numai fiindcă a avut loc spargerea. Ia un cric şi schimbă-i cauciucurile, Art.

— Sunt ocupat, bombăni omul supt la faţă. Am de lucru. Trebuie să vopsesc maşina asta. Şi, dacă ai băgat de seamă, plouă.

Omul în cafeniu răspunse amabil:

— E prea umed ca să vopseşti maşina ca lumea, Art. Du-te şi schimbă-i cauciucurile.

— Cauciucul de faţă şi cel din spate, pe partea dreaptă. Poţi să-l pui pe cel de rezervă în locul unuia, dacă ai treabă, am spus.

— Ia două cricuri cu tine, Art, zise omul în cafeniu.

— Ascultă..., începu să protesteze Art.

Omul în cafeniu îşi mişcă ochii şi se uită la Art lung, blând şi calm, apoi îşi coborî din nou privirea, aproape timid. Nu mai vorbi. Art se clătină, ca lovit de o pală de vânt. Merse împleticit până în colţ, îmbrăcă un impermeabil de cauciuc peste salopetă şi îşi puse pe cap o pălărie largă de cauciuc. Înşfăcă o cheie şi un cric şi împinse spre uşă un cărucior cu scule.

Ieşi tăcut, lăsând uşa întredeschisă. Ploaia năvăli înăuntru. Omul în haine cafenii se îndreptă agale către uşă, o deschise, apoi reveni la fel de agale la banc şi se aşeză cu şoldurile exact unde stătuse înainte. Aş fi putut să-l atac atunci. Eram singuri. Nu ştia cine eram. Mă privi superficial, îşi aruncă ţigara pe ciment şi o stinse călcând-o fără să se uite în jos.

— Sunt sigur că n-ai să refuzi o băutură, zise el. Udă-te pe dinăuntru cum ai fost udat pe dinafară.

Apucă o sticlă de pe masa din spatele lui, o aşeză pe marginea mesei, cu două pahare alături. Turnă o porţie bună în fiecare pahar şi îmi dădu unul.

M-am apropiat nepăsător şi-am luat paharul. Amintirea ploii îmi persista rece pe faţă. Mirosul vopselei încinse îmbâcsea aerul stătut din garaj.

— Art ăsta, zise omul în cafeniu, e ca toţi mecanicii. Totdeauna lucrează la ceva care ar fi trebuit să fie gata săptămâna trecută. Faci o călătorie de afaceri?

Am mirosit cu atenţie băutura. Mirosea a whisky. Înainte de-a o bea, l-am urmărit cum înghite o parte dintr-a lui. Am plimbat băutura pe limbă. Nu avea cianură. Am golit păhărelul, l-am pus lângă al lui şi m-am îndepărtat.

— Oarecum, am răspuns. M-am dus până lângă limuzina pe jumătate vopsită, lângă a cărei bară de protecţie se afla

un pistol mare de vopsit. Ploaia cădea violent pe acoperişul turtit. Art era în ploaie şi blestema.

Omul în cafeniu se uită la limuzină.

— N-avea de vopsit decât uşile, zise el în treacăt, iar vocea lui felină deveni şi mai moale din pricina băuturii. Individul avea însă sfanţi, iar şoferului îi trebuia câţiva dolari. Ştii cum se întâmplă.

— Din doi, doar unul e fraierul, i-am răspuns.

Buzele mi se uscaseră. Nu voiam să vorbesc. Am aprins o ţigară. Doream să-mi schimbe cauciucurile. Minutele treceau în vârful picioarelor. Omul în cafeniu şi cu mine eram doi străini care ne întâlnisem din întâmplare, privindu-ne unul pe altul peste cadavrul micului Harry Jones. Numai că omul în cafeniu n-o ştia încă.

Afară se auziră paşi pe pietriş şi uşa se deschise. Lumina lovi rafalele de ploaie şi le transformă în sârme argintii. Posac, Art împinse din greu înăuntru două cauciucuri pline de noroi, închise uşa cu piciorul şi dădu drumul unuia dintre cauciucuri într-o parte. Mă privi cu un aer fioros.

— Să ştii că ţi-ai ales un loc grozav ca să fixez cricurile, se repezi el.

Omul în cafeniu râse, scoase din buzunar un fişic de monede de cinci cenţi şi-l aruncă în sus şi în jos în palmă.

— Nu mai trăcăni atât, răspuns el scurt. Aranjează cauciucurile.

— Le aranjez, nu vezi?

— Atunci, nu te mai tot plânge din pricina lor.

— Asta-i bună!

Art îşi trase de pe el impermeabilul de cauciuc, îşi scoase pălăria şi le aruncă la întâmplare. Prinse un cauciuc sus pe un calapod şi smulse cu răutate anvelopa. Scoase camera şi puse un petic la rece. Strâmbându-se mai departe, păşi până la peretele de lângă mine, luă furtunul pentru aer, umflă camera, destul ca să devină rotundă şi dădu drumul vârfului de metal al furtunului, care se lovi de zidul văruit.

Stăteam şi mă uitam la fişicul de monede care dansa în mâna lui Canino. Tensiunea nervoasă mă părăsise. Am întors capul şi l-am urmărit pe mecanicul supt la faţă cum aruncă în sus camera umflată şi cum o prinde cu mâinile deschise

larg de fiecare parte a ei. O cercetă acru, se uită la un butoi mare, de tablă galvanizată, plin cu apă murdară, care se afla într-un colţ şi bombăni.

Aranjamentul dintre ei doi trebuie să fi fost perfect. N-au schimbat niciun semnal, nicio privire semnificativă, niciun gest care să fi avut un sens anume. Omul tras la faţă ţinea sus camera umflată şi se uita atent la ea. Se întoarse pe jumătate, făcu un pas mare şi rapid şi mi-o vârî peste cap şi peste umeri, un lasou perfect.

Sări în spatele meu şi se lăsă cu putere peste cameră. Greutatea lui mă apăsa pe piept şi îmi imobilizase partea superioară a braţelor stânse de trup. Îmi puteam mişca mâinile, dar nu reuşeam să ajung la arma din buzunar.

Omul în cafeniu se îndreptă aproape dansând spre mine de-a curmezişul încăperii. Mâna i se strânsese pe fişicul cu monede. Se apropie de mine fără să scoată un sunet, fără nici o expresie pe figură. M-am aplecat înainte şi-am încercat să-l ridic pe Art de la pământ. Pumnul cu fişicul greu trecu printre mâinile mele întinse ca o piatră printr-un nor de praf. Un moment am rămas năucit de lovitură, luminile se clătinară, iar lumea vizibilă dispăru din faţa ochilor mei, deşi era încă acolo. Mă lovi din nou. Nu mai simţeam nimic în cap. Lumina orbitoare se intensifică. Nu mai vedeam decât o lumină albă, violentă şi dureroasă. Apoi s-a făcut o beznă în care un obiect roşu se răsucea ca un filament sub microscop. După aceea n-am mai văzut nimic orbitor sau răsucit, ci doar bezna şi golul şi am auzit un foşnet de vânt şi o prăbuşire ca de arbori uriaşi.

28

Se părea că e o femeie de faţă şi stătea lângă o lampă, unde era locul ei, într-o lumină avantajoasă. Pe faţa mea strălucea puternic o altă lumină, aşa că am închis din nou ochii şi-am încercat s-o privesc printre gene. Era atât de platinată, încât părul îi sclipea ca o fructieră de

argint. Purta o rochie tricotată, cu guler alb şi lat, răsfrânt. La picioare avea o poşetă lucioasă, cu colţuri ascuţite. Fuma, iar alături de cotul ei se găsea un pahar cu un lichid pal şi chihlimbariu.

Am mişcat nitel capul cu atenţie. Mă durea, dar nu mai mult decât mă aşteptam. Eram legat ca un curcan gata de pus la cuptor. Mâinile îmi erau încătuşate, o frânghie trecea de la ele până la glezne, iar apoi la capătul canapelei cafenii pe care zăceam întins. M-am mişcat destul ca să-mi dau seama că frânghia era legată jos.

Am încetat cu aceste mişcări furişate, am deschis din nou ochii şi-am spus:

— *Hello.*

Femeia îşi mută privirea de la contemplarea unui vârf de munte îndepărtat. Bărbia ei mică şi hotărâtă se întoarse lent. Avea ochi albaştri ca lacurile de munte. Deasupra, auzeam încă ploaia răpăind, cu un zgomot distant, ca şi cum ar fi plouat altundeva.

— Cum te simţi?

Avea o voce argintie şi catifelată, care se asorta cu părul. Răsuna un clinchet în ea, ca al clopoţeilor într-o casă de păpuşi. Mi-am dat seama pe loc că ce gândeam era o prostie.

— Grozav, i-am răspuns. Cineva a ridicat o staţie de benzină pe bărbia mea.

— Ce te aşteptai să primeşti, domnule Marlowe... orhidee?

— Nu vreau decât un coşciug simplu din brad, i-am spus. Nu vă bateţi capul cu mânere de bronz sau de argint. Şi nu-mi aruncaţi cenuşa peste apele albastre ale Pacificului. Prefer viermii. Ştiţi că viermii posedă ambele sexe şi că oricare din ei poate face dragoste cu celălalt?

— Eşti un aiurit la cap, spuse ea uitându-se lung şi grav.

— Vrei să fii amabilă şi să mişti lampa?

Se ridică şi se duse în spatele canapelei. Lumina se stinse. Bezna era o binecuvântare.

— Nu cred că eşti atât de primejdios, spuse ea.

Părea mai mult înaltă decât scundă, fără să fie o prăjină. Era subţirică, dar nu uscată ca o coajă. Se întoarse la scaunul ei.

— Aşadar, ştii cum mă cheamă.

— Ai dormit bine. Au avut suficient timp ca să te caute prin buzunare. Doar că nu te-au îmbălsămat. Aşadar, eşti detectiv.

— Asta-i tot ce-mi reproşează?

Tăcu. Din ţigară, fumul plutea vag. Îl mişcă în aer. Mâna ei era mică şi frumos modelată, nu ca o greblă, cum vezi la femeile din zilele noastre.

— Cât e ceasul?, am întrebat-o.

Se uită într-o parte la încheietura mâinii, în spatele spiralei de fum, în lumina tristă aruncată de lampă.

— Zece şi şaptesprezece minute. Ai o întâlnire?

— Nu m-aş mira. Asta-i casa de alături de garajul lui Art Huck?

— Da.

— Ce fac băieţii? Sapă o groapă?

— S-au dus undeva.

— Înseamnă că te-au lăsat singură aici?

Încet, întoarse din nou capul. Zâmbi.

— Nu pari primejdios.

— Am crezut că te ţin prizonieră.

Nu păru surprinsă. Fu chiar uşor amuzată.

— Ce te face să crezi asta?

— Ştiu cine eşti.

Ochii ei albaştri scăpărară atât de violent, încât aproape că am simţit cum mă seceră pe deasupra, ca mişcarea fulgerătoare a unei săbii. Gura i se contractă. Vocea îi rămase însă neschimbată.

— Atunci, mă tem că te afli într-o situaţie dificilă. Urăsc asasinatele.

— Iar dumneata eşti soţia lui Eddie Mars? Ruşine!

Nu i-a plăcut. Mi-a aruncat o privire furioasă. Am rânjit.

— În afară de cazul când poţi descuia aceste cătuşe, lucru pe care nu te sfătuiesc să-l faci, ai putea să-mi dai puţin din băutura aceea pe care o neglijezi.

Îmi întinse paharul. Înăuntru se ridicau băşicuţe, ca speranţele false. Se aplecă peste mine. Avea o răsuflare delicată ca privirea unei căprioare. Am băut din gros. Îmi luă paharul de la gură şi urmări cum o parte din lichid mi se scurge pe bărbie.

Se aplecă din nou peste mine. Sângele începu să-mi circule prin vene ca un amator care vizitează o casă de închiriat.

— Faţa dumitale arată ca un preş pe care se tăvălesc luptătorii, zise ea.

— Contempleaz-o cât poţi. N-o să ţină mult nici măcar aşa.

Îşi întoarse brusc capul şi ascultă. O clipă figura îi păli. Nu se auzea decât ploaia biciuind zidurile. Traversă încăperea, rămase cu umerii în direcţia mea şi se lăsă puţin pe vine, uitându-se la duşumea.

— De ce-ai venit aici şi te-ai vârât în toată afacerea asta?, mă întrebă ea calm. Eddie nu ţi-a făcut nici un rău. Ştii foarte bine că dacă nu m-aş fi ascuns, poliţia ar fi fost convinsă că Eddie Mars l-a ucis pe Rusty Regan.

— L-a ucis, i-am răspuns.

Nu se clinti, nu îşi schimbă nici măcar un centimetru poziţia. Răsuflă rapid şi aspru. M-am uitat de jur împrejur prin cameră. Două uşi, amândouă în acelaşi perete, una din ele pe jumătate deschisă. Un covor în pătrate roşii şi cafenii, la ferestre perdele albastre şi un tapet de hârtie cu brazi verzi şi strălucitori. Mobilierul părea cumpărat dintr-unul din acele magazine care îşi fac reclama pe pereţii autobuzelor. Vesel, dar şi trainic.

— Eddie nu i-a făcut nici un rău, spuse ea încet. Nu l-am văzut pe Rusty de luni de zile. Eddie nu-i un astfel de om.

— I-ai părăsit domiciliul. Locuiai singură. Ceilalţi chiriaşi au identificat fotografia lui Regan.

— E o minciună, zise ea rece.

Am încercat să-mi amintesc dacă Gregory pomenise de asta sau nu. Capul îmi vâjâia prea tare. N-am putut fi sigur.

— Şi nu te priveşte pe dumneata, adăugă ea.

— Întreaga afacere mă priveşte. Sunt angajat ca s-o lămuresc.

— Eddie nu-i un astfel de om.

— O, îţi plac gangsterii.

— Atâta vreme cât există amatori de jocuri de noroc, vor exista şi tripouri.

— Eşti de partea lui Eddie. Odată ce-ai călcat legea, rămâi definitiv în afara ei. Îţi închipui că-i doar un amator de jocuri de noroc. Eu cred că-i un traficant de pornografii, un şantajist, un misit de maşini furate, un asasin prin interpuşii lui şi un mituitor al poliţiştilor corupţi. Face orice i se pare rentabil, orice aduce bani. Nu încerca să mă convingi că există gangsteri cu suflet curat. El nu intră în această categorie.

— Nu-i un criminal.

Se încruntă.

— Nu direct. Îl are pe Canino. Canino a ucis aseară un om, un omuleţ care nu făcea rău nimănui. Încerca doar să ajute pe cineva. Aproape c-am văzut când l-a ucis.

Râse trist.

— Perfect, am bombănit. Nu mă crezi. Dacă Eddie este un tip atât de simpatic, aş vrea totuşi să discut cu el în lipsa lui Canino. Ştii cum o să procedeze Canino... o să-mi rupă dinţii şi apoi o să mă lovească în stomac cu piciorul, pentru că bat câmpii.

Îşi lăsă capul pe spate, rămase gânditoare şi reţinută, căutând să rezolve dilema.

— Am crezut că părul platinat nu mai e la modă, am continuat, doar ca să menţin o atmosferă vie în cameră şi să nu mai trag cu urechea.

— E o perucă, fraiere. O port în timp ce-mi creşte părul.

Întinse mâna şi-o smulse. Părul ei adevărat era tuns scurt peste tot, ca al unui băiat. Îşi puse peruca la loc.

— Cine ţi-a tăiat părul?

Păru surprinsă.

— Mi l-am tăiat chiar eu.

— Da? De ce?

— Ca să-i arăt lui Eddie că eram dispusă să fac ce doreşte el... să mă ascund. Că nu trebuie să mă păzească. Nu l-aş fi trădat. Îl iubesc.

— Dumnezeule, am gemut. Şi sunt la dispoziţia dumitale aici în cameră.

Întoarse o mână şi o privi. Apoi, deodată, ieşi din încă-pere. Reveni cu un cuţit de bucătărie. Se aplecă şi-mi tăie frânghia.

— Canino are cheia de la cătuşe, zise ea. N-am cum să le deschid.

Se trase câţiva paşi îndărăt, respirând repede. Tăiase frânghia la toate nodurile.

— Eşti nemaipomenit, zise ea. Glumeşti la fiecare cuvânt... în situaţia în care te afli.

— Nici eu n-am crezut că Eddie e un criminal.

Se îndepărtă grăbită, se întoarse la scaunul ei de lângă lampă, se aşeză şi îşi lăsă faţa în mâini. Mi-am aruncat picioarele pe duşumea şi m-am ridicat. Mi le-am dezmorţit, agitându-mă de colo-colo. Nervul din partea stângă a feţei îmi zvâcnea pe toate ramificaţiile lui. Am făcut un pas. Puteam să merg. Puteam să fug, dacă era nevoie.

— Cred că ai vrea să plec, am spus.

Clipi afirmativ, fără să-şi ridice capul.

— N-ar strica dac-ai veni împreună cu mine... dacă doreşti să rămâi în viaţă.

— Nu-ţi pierde timpul. Se poate întoarce în orice clipă.

— Aprinde-mi o ţigară.

Am stat în picioare lângă ea şi i-am atins genunchii. Se ridică brusc, cu un salt. Ochii noştri erau foarte apropiaţi.

— Hello, Perucă Argintie, am spus încet.

Păşi înapoi, în jurul scaunului şi luă de pe masă un pachet de ţigări. Scoase una şi mi-o vârî brutal în gură. Mâna îi tremura. Aprinse o brichetă mică, de piele verde şi o ţinu lângă ţigara mea. Am tras fumul în piept, privind în ochii ei albaştri ca lacul. Cât se mai afla aproape de mine, i-am spus:

— O păsărică pe nume Harry Jones m-a condus la dumneata. O păsărică ce avea obiceiul să frecventeze barurile culegând pariuri la cursele de cai pentru câţiva gologani. Culegea şi informaţii. Această păsărică şi-a făcut o idee şi în privinţa lui Canino. Într-un fel sau altul, el şi prietenii lui au aflat unde eşti. A venit la mine pentru a-mi vinde această informaţie fiindcă ştia – cum de ştia e o poveste lungă – că mă angajase generalul Sternwood. Am primit informaţiile lui, dar Canino a înhăţat păsărica. Acum e o păsărică moartă,

cu penele răvăşite, cu gâtul ţeapăn şi cu o perlă de sânge pe cioc. L-a ucis Canino. Dar Eddie Mars n-ar fi făcut aşa ceva, nu, Perucă Argintie? El n-a ucis niciodată pe cineva. El doar angajează pe alţii s-o facă.

— Ieşi!, spuse ea brutal. Ieşi imediat afară!

Mâna i se strânse în aer pe bricheta verde. Degetele se încordară. Încheieturile degetelor i se înălbiră ca zăpada.

— Canino nu ştie însă de informaţiile mele, am spus. În ce priveşte păsărica. Nu ştie decât că îmi vâr nasul pe aici.

Izbucni în râs. Era aproape un râs sfâşietor. A scuturat-o, aşa cum scutură vântul un pom. Mi s-a părut că răzbate şi o notă de nedumerire, nu însă de surpriză, ca şi cum o idee nouă s-ar fi adăugat la una veche, fără însă să se potrivească. Apoi mi-am zis că-i exagerat să trag asemenea concluzii de pe urma unui râs.

— E foarte caraghios, spuse ea repede. E foarte caraghios, fiindcă ştii, îl mai iubesc încă. Femeile..., începu din nou să râdă.

Am tras atent cu urechea, în timp ce capul îmi vâjâia.

— Hai să mergem, i-am spus. Repede.

Făcu doi paşi înapoi, iar faţa i se împietri.

— Ieşi afară! Ieşi afară! N-ai decât să mergi pe jos până la Realito. Ai să ajungi... şi să-ţi ţii gura... cel puţin o oră sau două. Mi-ai rămas dator măcar atât.

— Hai să mergem, am spus. Ai o armă, Perucă Argintie?

— Ştii bine că n-am să merg. O ştii. Te rog, te rog, pleacă repede de aici.

M-am apropiat de ea, gata s-o împing.

— Ai de gând să rămâi aici după ce mi-ai dat drumul? Să aştepţi să se întoarcă asasinul ca să-i spui că-ţi pare rău? Să aştepţi un om care omoară cum ai strivi o muscă? N-ai s-o faci. Ai să vii cu mine, Perucă Argintie.

— Nu.

— Să presupunem, am zis, că simpaticul dumitale soţ l-a ucis, într-adevăr, pe Regan. Sau să presupunem că-i opera lui Canino, fără ca Eddie să ştie. Pur şi simplu să presupunem. Cât timp crezi că vei supravieţui după ce mi-ai dat drumul?

— Nu mi-e frică de Canino. Sunt încă soția patronului său.

— Eddie e un laș!, am răcnit. Canino o să-l ducă de nas. O să-l ducă așa cum a dus mâța canarul. E un laș. O fată ca dumneata, când se îndrăgostește de cine nu trebuie, dă peste un laș.

— Ieși!

Aproape că mă scuipă.

— Foarte bine!

M-am îndepărtat și-am ieșit prin ușa întredeschisă într-un coridor întunecat. Atunci se repezi după mine, ajunse la ușa de la intrare și-o deschise. Se uită în bezna umedă și trase cu urechea. Îmi făcu semn să plec.

— La revedere, zise ea șoptit. Îți doresc noroc în toate, mai puțin într-o privință. Eddie nu l-a ucis pe Rusty Regan. Ai să-l găsești viu și sănătos undeva, atunci când va dori să fie găsit.

M-am aplecat spre ea și-am împins-o cu trupul spre perete. Am sărutat-o pe față. I-am vorbit astfel:

— Nu-i nici o grabă. Totul a fost aranjat dinainte, repetat până la ultimul amănunt, cronometrat la o zecime de secundă. Ca un program de radio. Nu-i nici o grabă. Sărută-mă, Perucă Argintie.

I-am simțit sub buze fața rece ca gheața. Își ridică mâinile, îmi prinse capul și mă sărută apăsat pe buze. Iar buzele îi erau reci ca gheața.

Am ieșit pe ușă și-am închis-o în urmă, fără zgomot, iar pe sub verandă sufla o rafală de ploaie nu la fel de rece ca buzele ei.

29

Garajul de alături era întunecat. Am traversat aleea cu pietriș și un petic din peluza îmbibată cu apă. Pe drum se scurgeau râulețe. Se adunau într-un șanț departe, peste drum. Nu aveam pălărie. Trebuie să-mi

fi căzut în garaj. Canino nu-și mai bătuse capul să mi-o înapoieze. Își închipuise că n-am să mai am nevoie de ea. Mi l-am imaginat întorcându-se degajat prin ploaie cu mașina, singur, după ce-l abandonase pe uscătivul și posacul Art, ca și automobilul furat, într-un loc sigur. Știa că femeia îl iubește pe Eddie Mars și că se ascunde pentru a-l apăra. Așa încât era sigur că la întoarcere avea s-o regăsească, stând liniștită lângă lampă și lângă băutura neatinsă, cum urma să mă găsească și pe mine legat pe canapea. Pe urmă avea să-i ducă lucrurile în mașină, apoi să intre din nou în casă, chipurile pentru a vedea dacă n-a uitat ceva compromițător. Avea să-i spună femeii să iasă afară și să-l aștepte. Ea n-avea să audă nici o împușcătură. Din apropiere, un drug e la fel de eficient ca și un pistol. După aceea, avea să-i spună că m-a lăsat legat și că aveam să mă dezleg singur după o vreme. Era capabil să-și închipuie că ea e atât de fraieră ca să-l creadă. Simpatic om, domnul Canino.

Impermeabilul era desfăcut și nu-l puteam încheia, fiindcă aveam cătușe la mîini. Poalele mă izbeau peste picioare ca aripile unei păsări mari și obosite. Am ieșit la șosea. Mașinile treceau aruncând apa în evantaie luminate de faruri. Fâșâitul cauciucurilor se stinse curând. Mi-am găsit mașina decapotabilă acolo unde o lăsasem, cu amîndouă cauciucurile reparate și montate, gata de plecare la nevoie. Se gândiseră la tot. Am intrat în mașină, m-am vârât sub volan și-am dat la o parte bucata de piele care acoperea ascunzătoarea. Am scos celălalt pistol, l-am pus la subsuoară, am coborât și-am pornit îndărăt. Lumea era mică, izolată și întunecată. O lume doar pentru mine și domnul Canino.

Pe la jumătatea drumului era cât pe ce să mă surprindă farurile unei mașini. A cotit repede de pe șosea, iar eu m-am lăsat în șanțul ud și m-am ghemuit înghițind apă. Mașina trecu sfârâind pe alături, fără să încetinească. Am ridicat capul și-am auzit scârțâitul pneurilor când mașina a părăsit șoseaua și-a luat-o pe drumul de pietriș. Motorul s-a oprit, farurile s-au stins, portiera mașinii trântită. N-am auzit închizându-se ușa de la casă, dar printre pomi se strecură o dâră de lumină, ca și cum s-ar fi tras un oblon de la o fereastră sau s-ar fi aprins o lumină în hol.

M-am întors la peticul de peluză îmbibat cu apă, înaintând prin noroi. Maşina se afla între mine şi casă, pistolul îmi atârna la şold, pus astfel ca să-l pot înşfăca, fără să-mi disloc braţul stâng. Maşina era întunecată, goală, caldă. În radiator gâlgâia plăcut apa. Am vârât capul pe geam. Cheile erau în contact. Canino era foarte sigur de el. Am ocolit maşina şi-am traversat cu atenţie aleea, am ajuns la fereastră şi-am tras cu urechea. N-am auzit nici o voce, nici un sunet, ci doar răpăitul precipitat al picăturilor de ploaie în jgheaburile burlanelor.

Am tras mai departe cu urechea. Nicio voce ridicată, totul era calm şi rafinat. El îi vorbea, probabil, cu vocea lui felină, iar ea îi povestea cum mi-a dat drumul şi cum i-am promis c-am să le îngădui să fugă. El nu m-ar fi crezut, aşa cum nu l-aş fi crezut nici eu. Aşa că n-avea să rămână mult timp în casă. Avea să plece şi s-o ia şi pe ea cu el. N-aveam decât să-l aştept să iasă.

N-am putut s-o fac. Am trecut arma în mâna stângă, m-am aplecat, am luat un pumn de pietriş şi l-am aruncat în oblon. Era o încercare slabă. Doar câteva pietricele loviră geamul deasupra oblonului, dar zgomotul a răsunat ca un dig ce se prăbuşea.

Am fugit înapoi la maşină şi m-am urcat pe bara de protecţie. Casa se cufundase brusc în beznă. Asta era tot. M-am aşezat încet pe bară şi-am aşteptat. Nu era fraier. Canino era prea abil.

Mi-am îndreptat trupul, am intrat în maşină prin spate, am bâjbâit după cheia de contact şi-am răsucit-o. Am întins piciorul, dar butonul pentru pornit motorul era, probabil, la tablou. L-am găsit în cele din urmă, am tras maneta şi-am ambreiat. Motorul cald porni imediat. Sfârâia încet şi mulţumit de sine. Am coborât din maşină şi m-am ghemuit lângă roţile din spate.

Tremuram acum, dar ştiam că lui Canino n-o să-i placă acest ultim efect. Avea mare nevoie de maşină. O fereastră întunecată se lăsă centimetru cu centimetru, trădată doar de mişcarea luminii reflectate de geam. De după ea izbucniră flăcări, pocniturile contopite a trei împuşcături rapide. Geamul maşinii se împăienjeni de fisuri. Am scos un urlet de moarte. Urletul se transformă într-un geamăt de durere.

Geamătul a devenit un gâlgâit umed, înăbuşit, de sânge. Am lăsat gâlgâitul să se stingă dureros, după un horcăit înfundat. O adevărată operă de artă. Mi-a plăcut. I-a plăcut foarte mult şi lui Canino. L-am auzit cum râde. Era un râs violent, cu hohote, total diferit de vocea lui felină.

O vreme se aşternu tăcerea, în afară de zgomotul ploii şi de duduitul calm al motorului. Uşa casei se crăpă încet – o beznă şi mai profundă în bezna nopţii. O siluetă apăru prudent, cu ceva alb la gât. Era gulerul ei. Ieşi ţeapănă pe terasă, o femeie împietrită. Am surprins strălucirea pală a perucii ei argintii. Canino ieşi ghemuit prudent în spatele ei. Părea atât de ameninţător, încât era aproape comic.

Femeia coborî treptele. Îi vedeam faţa albă şi rigidă. Porni spre maşină. Era un zid de apărare pentru Canino, în cazul în care încercam să-l împuşc. Vocea ei răzbătu prin murmurul ploii, încet şi fără nici o intonaţie:

— Nu văd nimic, Lash. Ferestrele sunt aburite.

Canino bombăni şi trupul fetei se opinti înainte, ca şi cum i-ar fi vârât o armă în spate. Porni din nou şi se apropie mai mult de maşina cu farurile stinse. Acum îl vedeam în spatele ei, îi vedeam pălăria, o parte a feţei, umerii masivi. Fata se opri brusc şi scoase un ţipăt. Un ţipăt frumos, ascuţit şi sfâşietor, care mă zgudui ca o directă trasă cu stânga.

— Îl văd!, urlă ea. Prin geam! La volan, Lash!

A căzut în cursă ca într-o căldare plină cu plumb. O împinse brutal într-o parte, sări înainte, ridicând mâna. Trei alte fulgere despicară bezna. Alte geamuri plesniră. Un glonte trecu printr-unul din ele şi se înfipse într-un pom de lângă mine. Altul, ricoşat, se pierdu în depărtare. Motorul continua să zumzăie liniştit.

Se ghemuise, lăsat pe vine în întuneric, iar faţa lui – o pată cenuşie, informă – părea că se descompune încet după scăpărările gloanţelor. Dacă avusese un pistol, s-ar fi putut să se fi golit. Trăsese de şase ori, dar e cu putinţă să-l fi reîncărcat în casă. Speram că-l reîncărcase. Nu voiam să-l împuşc în timp ce ţinea în mână un pistol cu încărcătorul gol. S-ar fi putut însă să aibă un pistol automat.

— Ai terminat?, l-am întrebat.

Se smuci spre mine. Poate că s-ar fi cuvenit să-i îngăduie să mai tragă o dată sau de două ori, aşa cum ar fi procedat un gentleman de şcoală veche. Ţinea însă arma ridicată şi nu mai puteam să aştept. Nu mai puteam să aştept cât ar fi aşteptat un gentleman de şcoală veche. Aşadar, l-am împuşcat de patru ori cu Coltul sprijinit de coaste. Pistolul îi sări din mână, de parcă l-ar fi lovit cineva cu piciorul. Se prinse cu amândouă mâinile de stomac. Am auzit cum gloanţele au pătruns în trupul lui. Atunci, s-a prăbuşit drept în faţă, ţinându-se cu palmele lui late. A căzut cu fruntea în pietrişul umed. După aceea n-a mai crâcnit.

Peruca Argintie n-a crâcnit nici ea. Stătea ţeapănă, biciuită de ploaie. L-am ocolit pe Canino şi i-am lovit arma cu piciorul, fără vreun scop. Apoi m-am dus după ea, m-am aplecat într-o parte şi-am ridicat-o. M-am apropiat astfel de doamna Mars. Vorbi gânditoare ca şi când ar fi vorbit singură.

— M-am... m-am temut c-ai să te întorci.

— Aveam întâlnire. Ţi-am spus că totu-i aranjat.

Am început să râd ca un dement.

Atunci s-a aplecat peste el şi l-a atins. După o vreme s-a ridicat, în mână cu o cheiţă pe un lanţ subţire.

— A trebuit să-l ucizi?, întrebă ea cu amărăciune.

M-am oprit din râs la fel de brusc cum am izbucnit. S-a apropiat de mine şi mi-a descuiat cătuşele.

— Da, continuă ea încet. Cred că a trebuit.

30

Venise o altă zi şi soarele strălucea din nou. Căpitanul Gregory, de la Biroul de persoane dispărute, aruncă o privire grea de la fereastra încăperii sale înspre geamul de sus, zăbrelit, al Palatului de Justiţie, alb şi curat după ploaie. Apoi se întoarse gânditor pe scaunul turnant, apăsă tutunul în pipă cu degetul mare, plin de cicatrice, şi mă privit lung şi rece.

— Aşadar, ai intrat într-o altă încurcătură.

— Ai şi auzit de ea.

— Amice, stau toată ziua aici pe fund şi las impresia că nu am minte deloc. Dar o să te surprindă câte aud. Cred c-ai făcut bine că l-ai împuşcat pe acest Canino, dar nu cred că băieţii de la brigada criminală au să te decoreze drept răsplată.

— În jurul meu se petrec o groază de omoruri, am spus. Nici nu mi-am primit partea ce mi se cuvenea.

— Cine ţi-a spus că fata de acolo e nevasta lui Eddie Mars?, spuse el şi-mi zâmbi plin de răbdare.

I-am destăinuit. Ascultă atent şi căscă. Se bătu cu o palmă lată cât o tavă peste gura cu dinţi îmbrăcaţi în aur.

— Cred că-ţi închipui c-ar fi fost de datoria mea s-o găsesc?

— E o deducţie firească.

— Poate am ştiut, zise el. Poate c-am crezut că dacă Eddie şi nevasta lui voiau să joace o astfel de farsă, era inteligent – nu atât de inteligent cât mă ajută pe mine mintea – să-i las să-şi închipuie c-au să reuşească să mă înşele. Şi pe urmă există oricum posibilitatea să-ţi imaginezi că l-am lăsat pe Eddie să scape din motive cu totul personale.

Îşi întinse mâna lată şi-şi învârti degetul mare în jurul indexului şi al degetului de alături.

— Nu, am răspuns. Nu cred deloc aşa ceva. Nici chiar dacă Eddie se pare că ştie tot ce-am discutat noi aici acum câteva zile.

Înălţă din sprâncene, ca şi cum acest lucru i-ar fi cerut un efort, ca şi cum ar fi fost o şmecherie pe care a uitat s-o mai exerseze. Întreaga frunte i se încreţi şi când îşi reveni era plină de linii albe care se înroşiră în timp ce le urmăream.

— Nu-s decât un poliţist, spuse el. Doar un simplu poliţist. De o cinste rezonabilă. Atât de cinstit cât te poţi aştepta de la un om silit să trăiască într-o lume unde cinstea s-a demodat. Iată, mai ales, de ce ţi-am cerut să vii la mine azi-dimineaţă. Aş vrea să mă crezi. Fiind poliţist, îmi place să văd că legea învinge. Aş vrea să-i văd pe gangsterii îmbrăcaţi ţipător, gen Eddie Mars, deteriorându-şi manichiura la spart piatră în cariera de la Folsom, alături de nefericiţii născuţi la mahala, care au fost înhăţaţi la prima găinărie şi de atunci n-au mai ieşit de la zdup. Asta mi-ar plăcea să văd. Noi doi am trecut

prin prea multe ca să ne mai închipuim că aşa ceva e posibil să se realizeze. Nu în oraşul nostru, în niciun alt oraş, pe jumătate cât el, în niciun loc din aceste întinse, verzi şi splendide State Unite. Nu aşa ne administrăm ţara.

Nu i-am răspuns. Suflă fumul cu o zvâcnitură a capului pe spate, se uită la măciulia pipei şi continuă:

— Dar asta nu înseamnă că sunt convins că Eddie Mars l-a curăţat pe Regan sau că avea vreun motiv s-o facă, sau că ar fi făcut-o chiar în ipoteza că ar fi avut vreunul. Mi-am închipuit doar că ştia ceva despre crimă, şi că poate mai devreme sau mai târziu avea să iasă la iveală un amănunt. Ascunderea soţiei la Realito a fost o copilărie, dar e genul de copilării despre care un escroc deştept crede că-i o manevră inteligentă. L-am adus aici aseară după ce procurorul a terminat cu el. A recunoscut totul. A declarat că şi-a închipuit că acest Canino e un paznic de încredere şi că de asta îl angajase. Nu ştia nimic despre obiceiurile lui şi nu dorea să afle. Nu-l cunoştea pe Harry Jones. Nu-l cunoştea pe Joe Brody, îl cunoştea pe Geiger, fireşte, dar pretinde că habar n-avea de comerţul cu cărţi pornografice. Cred c-ai mai auzit toate astea.

— Da.

— Ai acţionat inteligent, amice, acolo la Realito. Fiindcă nu ai încercat să muşamalizezi afacerea. Ţinem o evidenţă permanentă a gloanţelor neidentificate. Într-o zi ai fi putut să foloseşti din nou acelaşi pistol. Atunci ai fi ajuns la răcoare.

— Am acţionat inteligent, i-am spus şi am rânjit.

Îşi lovi pipa ca s-o deşerte şi o privi gânditor.

— Ce s-a întâmplat cu fata?, întrebă el fără să-şi ridice privirea.

— Nu ştiu. N-au reţinut-o pentru cercetări. Am dat declaraţii, în trei copii, una pentru Wilde, alta pentru biroul şerifului şi a treia pentru Biroul de Criminalistică. I-au dat drumul. N-am mai văzut-o de atunci. Şi nici nu mă aştept s-o revăd.

— E o fată destul de simpatică, se spune. Nu e genul care să se vâre în combinaţii murdare.

— O fată destul de simpatică, am întărit.

Căpitanul Gregory suspină şi-şi plimbă mâna prin părul cărunt.

— Mai e un singur lucru, spuse el aproape cu blândeţe. Arăţi ca un tip simpatic, dar acţionezi prea brutal. Dacă vrei să ajuţi familia Sternwood cu adevărat... lasă-i în pace.

— Cred că ai dreptate, căpitane.

— Cum te simţi?

— Splendid, i-am răspuns. Am fost interogat de mai multe ori, toată noaptea, de nişte poliţişti care au ţipat la mine. Mai înainte mă udasem până la piele şi-am fost bătut măr. Mă simt splendid.

— La ce dracu te aşteptai, amice?

— La nimic altceva.

M-am ridicat, am rânjit la el şi m-am îndreptat spre uşă. Când să ies, căpitanul îşi drese brusc gâtlejul şi spuse cu o voce aspră:

— Vorbesc degeaba, nu? Mai crezi că-l poţi găsi pe Regan?

M-am întors spre el şi l-am privit drept în ochi.

— Nu. Nu cred că-l mai pot găsi pe Regan. Nici măcar n-o să încerc. Eşti mulţumit?

Dădu încet din cap. Apoi înălţă din umeri indiferent.

— Nu ştiu de ce dracu te-am întrebat. Noroc, Marlowe. Treci pe aici să mă vezi, când vrei.

— Mulţumesc, căpitane.

Am ieşit din Palatul de Justiţie, mi-am luat maşina de la parcare şi-am plecat acasă, la Hobart Arms. Zăceam culcat în pat, cu haina scoasă, mă uitam în sus şi ascultam zgomotele circulaţiei de pe stradă, urmărind cum se deplasează încet o rază de soare în colţul tavanului; am încercat să adorm, dar somnul n-a venit. M-am sculat şi-am băut un pahar de whisky, deşi nu era momentul potrivit şi m-am culcat la loc. M-am ridicat în capul oaselor pe marginea patului, mi-am umplut o pipă şi-am rostit cu voce tare:

— Bătrânul vultur ştie ceva.

Pipa avea un gust amar precum leşia. Am pus-o jos şi m-am culcat din nou. Mintea îmi rătăcea printre valuri de false amintiri, cu sentimentul că repet mereu acelaşi lucru, că merg în aceleaşi locuri, că întâlnesc aceiaşi oameni, că le spun aceleaşi cuvinte, mereu, şi totuşi de fiecare dată mi se părea ceva real, ca şi cum s-ar fi petrecut cu adevărat şi

pentru prima oară. Conduceam maşina din greu prin ploaie, iar pe banchetă, în colţ, şedea Peruca Argintie, care tăcea, aşa că, în momentul când am ajuns la Los Angeles, s-ar fi spus că suntem din nou străini unul faţă de altul. Mă dădeam jos la un *drugstore*, deschis toată noaptea, şi îi telefonam lui Bernie Ohls că am ucis un om la Realito şi că acum eram în drum spre casa lui Wilde, împreună cu nevasta lui Eddie Mars, care fusese martor la eveniment. Conduceam maşina de-a lungul străzilor tăcute şi lustruite de ploaie ale Parcului Lafayette, până sub arcada casei mari de lemn a lui Wilde, iar pe verandă lumina era aprinsă, fiindcă Ohls telefonase că vin. Mă aflam la Wilde, iar el stătea în spatele biroului, îmbrăcat într-un halat cu flori, cu chipul încordat şi dur, mişcând între degete o ţigară pestriţă de foi, ridicând-o până la buzele pe care îi juca un zâmbet amar. Ohls se afla şi el acolo, precum şi un om subţirel, cenuşiu, cu un aer erudit, de la biroul şerifului, care arăta şi vorbea mai degrabă ca un profesor de economie decât ca un poliţist. Eu relatam cele întâmplate, ei ascultau liniştiţi, iar Peruca Argintie şedea într-un colţ umbrit, cu mâinile strânse în poală, fără să se uite la cineva. Se dădeau multe telefoane. Se aflau şi doi oameni de la Biroul de Criminalistică; aceştia se uitau la mine de parc-aş fi fost un fel de fiară sălbatică, stranie, scăpată de la un circ ambulant. Conduceam din nou maşina, cu unul dintre ei alături, spre clădirea Fulwider. Ne aflam în camera unde Harry Jones zăcea încă în fotoliul din spatele biroului, cu un rictus pe faţa moartă, iar mirosul dulce-amar mai plutea prin jur. Se afla şi un medic legist, foarte tânăr şi voinic, cu ţepi roşii pe ceafă. Se afla şi un expert în preluări de amprente, fâţâindu-se de colo-colo, iar eu îi spuneam să nu uite ivărul ferestruicii de deasupra uşii – găsi acolo amprenta degetului mare a lui Canino, singura amprentă lăsată de omul în cafeniu, în sprijinul afirmaţiilor mele.

Eram din nou acasă la Wilde, semnam o declaraţie pe care secretara lui o bătuse la maşină, în altă cameră. Apoi se deschidea uşa, intra Eddie Mars şi pe chipul lui trecea fulgerător un zâmbet scurt când o vedea pe Peruca Argintie şi-i spunea: „*Hello*, scumpo!", iar ea nu se uita la el şi nici nu-i răspundea. Eddie Mars, proaspăt şi vesel, îmbrăcat într-un costum închis, de birou, cu un fular alb cu franjuri ieşindu-i de sub pardesiul de tweed. Apoi toţi dispăreau, toată lumea ieşea din cameră, nu mai rămâneam decât eu şi Wilde, iar Wilde spunea cu o voce rece şi mânioasă: „Asta e ultima oară, Marlowe. Data viitoare te dau pe mâna poliţiei, indiferent cui i se va sfărâma inima".

Aşa se întâmpla mereu, în timp ce zăceam în pat şi urmăream cum pata de soare aluneca în jos pe colţul peretelui. Apoi a sunat telefonul; era Norris, majordomul familiei Sternwood, cu vocea lui obişnuită şi monotonă.

— Domnul Marlowe? V-am telefonat fără rezultat la birou, aşa că mi-am îngăduit să încerc să vă găsesc acasă.

— Am fost plecat toată noaptea. N-am fost la birou.

— Da, domnule. Generalul ar dori să vă vadă în cursul acestei dimineţi, domnule Marlowe, dacă e cu putinţă.

— Vin cam într-o jumătate de oră. Cum se simte?

— E în pat, domnule, dar nu se simte rău.

— Să vezi cum se va simţi când o să mă vadă, am spus şi-am închis telefonul.

M-am bărbierit, mi-am schimbat hainele şi m-am îndreptat spre uşă. Apoi m-am întors, am luat micul revolver cu mâner de sidef, al lui Carmen, şi l-am vârât în buzunar. Lumina soarelui strălucea atât de violent, încât aerul palpita. În douăzeci de minute am ajuns la locuinţa familiei Sternwood şi-am trecut pe sub arcada uşii laterale. Era ora unsprezece şi un sfert. După ploaie, în arbuştii ornamentali păsările cântau nebuneşte, pajiştile în terase erau verzi ca drapelul irlandez, iar întreaga proprietate arăta de parcă fi fost construită în urmă cu zece minute. Am sunat la intrare. Trecuseră cinci zile de când sunasem pentru prima oară. Mi s-a părut că trecuse un an.

O servitoare deschise uşa şi mă conduse de-a lungul unui coridor lateral spre holul principal şi mă lăsă acolo, spunând că domnul Norris va coborî într-o clipă. Holul principal arăta neschimbat. Portretul de deasupra consolei avea aceiaşi ochi negri şi fierbinţi, iar cavalerul de pe fereastra cu vitraliu moşmonea încă s-o dezlege pe damicela goală, legată de pom. După câteva minute apăru Norris, şi nici el nu se schimbase. Ochii albaştri ca acidul erau la fel de distanţi ca întotdeauna,

pielea cenuşiu-trandafirie părea sănătoasă şi odihnită: şi se mişca de parcă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr decât în realitate. Doar eu simţeam apăsarea anilor.

Am urcat scările cu trepte de marmură şi-am luat-o în direcţia opusă camerei lui Vivian. La fiecare pas, casa părea că devine mai mare şi mai tăcută. Am ajuns la o uşă veche şi masivă, care părea să fi aparţinut unei biserici. Norris o deschise încet şi se uită înăuntru. Apoi se trase de o parte, iar eu am trecut pe lângă el şi am avut impresia că am de parcurs sute de metri de covor până la un pat cu baldachin uriaş, ca acela în care murise Henric al VIII-lea.

Generalul Sternwood stătea proptit în perne. Palmele lui livide strângeau cearşaful. Proiectate pe el, arătau cenuşii. Ochii negri reflectau încă un spirit combativ, deşi restul feţei părea cadaveric.

— Ia loc, domnule Marlowe.

Vocea îi suna obosită şi puţin rigidă.

Am tras un scaun lângă pat şi am luat loc. Toate ferestrele erau închise ermetic. La acea oră soarele nu pătrundea în cameră. Draperiile reţineau orice rază violentă ce s-ar fi revărsat din cer. Aerul mirosea slab şi dulceag a bătrâneţe.

Un minut mă privi lung şi tăcut. Îşi mişcă o mână ca să-şi arate că şi-o poate mişca, apoi o puse peste cealaltă. Vorbi vlăguit:

— Nu ţi-am cerut să-l cauţi pe ginerele meu, domnule Marlowe.

— Aţi dorit-o, totuşi.

— Nu ţi-am cerut. Ai presupus prea multe. De obicei, cer ceea ce doresc.

Nu i-am răspuns.

— Ai fost plătit, continuă el rece. Banii nu contează în niciun caz. Am doar sentimentul că, fără îndoială neintenţionat, mi-ai înşelat încrederea.

Apoi închise ochii.

— Doar pentru asta m-aţi chemat?, l-am întrebat.

Deschise ochii din nou, foarte încet, ca şi cum ar fi avut pleoape de plumb.

— Presupun că te-ai supărat din cauza observaţiei mele, zise el.

Am clătinat din cap.

— Aveţi un avantaj asupra mea, domnule general. E unul pe care n-aş vrea să vi-l răpesc, câtuşi de puţin. Nu e mult, ţinând seama ce aveţi de înfruntat. Dumneavoastră puteţi să-mi spuneţi orice doriţi, iar eu nici nu m-aş gândi să mă supăr. Mi-ar plăcea să vă înapoiez banii. Poate că banii nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră. Pentru mine însă s-ar putea să însemne ceva.

— Ce înseamnă pentru dumneata?

— Înseamnă c-am refuzat plata pentru o treabă prost făcută. Doar atât.

— Ai multe afaceri pe care nu le scoţi la capăt?

— Câteva. Oricine are.

— De ce te-ai dus să-l vezi pe căpitanul Gregory?

M-am rezemat de spetează şi-am lăsat să-mi cadă un braţ peste spatele fotoliului. Am studiat faţa generalului. Nu mi-a spus nimic. Nu cunoşteam răspunsul la această întrebare... Cel puţin nu unul satisfăcător.

— Am fost convins că mi-aţi dat acele note ale lui Geiger mai ales ca să mă puneţi la încercare – i-am spus – şi că vă temeaţi oarecum că Regan e amestecat în tentativa de şantaj. Pe atunci nu ştiam nimic despre Regan. Numai după ce-am discutat cu căpitanul Gregory mi-am dat seama că Regan nu era câtuşi de puţin un astfel de om.

— Nu-i deloc un răspuns la întrebarea mea?

— Nu, am recunoscut. Nu-i aproape deloc un răspuns la întrebarea dumneavoastră. Pur şi simplu, nu-mi place să recunosc că m-am condus după o inspiraţie. În dimineaţa când am fost aici, după ce v-am părăsit în sera cu orhidee, doamna Regan a trimis după mine. Părea convinsă că fusesem angajat să-l caut pe soţul ei şi asta nu i-a plăcut. A pomenit totuşi de „acei" care au descoperit maşina lui într-un anume garaj. „Acei" nu puteau fi decât poliţia. În consecinţă, poliţia trebuia să ştie ceva. Dacă ştiau, atunci Biroul de persoane dispărute era serviciul care s-ar fi ocupat de acest caz. Firesc, nu ştiam dacă dumneavoastră aţi prevenit poliţia sau altcineva, sau dacă maşina nu fusese depistată de poliţie prin intermediul altcuiva care anunţase că o găsise părăsită într-un garaj. Dar eu îi cunosc pe poliţişti şi am înţeles că dacă

au mers până la un punct, or să meargă şi mai departe... Mai ales că se întâmpla ca şoferul dumneavoastră să aibă cazier judiciar. Nu ştiam câte alte date vor mai obţine. M-am gândit atunci la Biroul de persoane dispărute. M-a convins ceva din atitudinea domnului Wilde în noaptea când am discutat la el acasă asupra cazului Geiger şi restul. Am rămas singuri o clipă şi m-a întrebat dacă mi-aţi cerut să-l caut pe Rusty Regan. I-am spus că mi-aţi comunicat că şi dumneavoastră aţi vrea să ştiţi unde se află şi dacă e sănătos. Wilde şi-a muşcat buzele şi a părut mirat. Am ştiut la fel de limpede, ca şi cum mi-ar fi spus-o direct, că prin „a-l căuta pe Regan" el înţelegea folosirea maşinăriei legale de căutare. Atunci, am încercat să mă comport în aşa fel cu căpitanul Gregory încât să nu trebuiască să-i spun nimic din ceea ce nu aflase între timp.

— Şi i-ai îngăduit căpitanului Gregory să creadă că te-am angajat ca să-l găseşti pe Rusty?

— Da. Cred că-i adevărat... Atunci când m-am convins că se interesa de caz.

Închise ochii. Pleoapele tresăriră. A vorbit cu ochii închişi:

— Şi consideri asta un gest etic?

— Da, i-am spus, aşa consider.

Deschise din nou ochii. Bezna lor pătrunzătoare era uimitoare prin faptul că se degaja de pe această faţă moartă.

— Poate că nu pricep, zise el.

— Poate că nu. Şeful Biroului de persoane dispărute nu-i un guraliv. N-ar ocupa acel post dac-ar fi. Actualul deţinător e un ins foarte şmecher care încearcă, la început cu mult succes, să lase impresia că e un ramolit de vârstă mijlocie, sătul de munca lui. Cu el nu se poate juca poker. Un astfel de joc e întotdeauna legat de cacealma. Orice i-aş spune unui poliţist, are să se îndoiască. Iar *acelui* poliţist nu-i păsa de ce spuneam. Când angajezi pe cineva din branşa mea nu-i totuna ca atunci când angajezi un spălător de geamuri, îi arăţi opt geamuri şi-i spui: „Spală-le şi-ai terminat". Dumneavoastră nu vă puteţi închipui prin ce a trebuit să trec, ce-a trebuit să omit sau să evit ca să-mi îndeplinesc misiunea. Am făcut tot ce-a fost cu putinţă ca să vă apăr, şi poate c-am trecut peste

câteva reguli, dar am făcut-o în interesul dumneavoastră. Clientul are prioritate, în afară de cazul că e un escroc. Chiar şi atunci, mă mulţumesc să-i înapoiez angajamentul şi să tac din gură. La urma urmei, nu mi-aţi spus să nu mă adresez căpitanului Gregory.

— Ar fi fost oarecum dificil, zise el zâmbind uşor.

— Ei bine, cu ce-am greşit? Majordomul dumneavoastră Norris părea să-şi închipuie că odată cu înlăturarea lui Geiger cazul s-a închis. Eu n-am fost de această părere. Metoda de lucru a lui Geiger m-a nedumerit şi mă nedumireşte încă. Nu sunt Sherlock Holmes şi nici Philo Vance. Nu mă aştept să cercetez locurile pe unde a trecut poliţia, să ridic un vârf de creion şi să construiesc din asta un caz. Dacă vă închipuiţi că există vreun detectiv care îşi câştigă existenţa procedând astfel, nu cunoaşteţi multe despre poliţişti. Nu astfel de lucruri le trec ei cu vederea, dacă e să treacă ceva cu vederea. Nu zic că ei trec adeseori ceva cu vederea, dacă sunt lăsaţi, într-adevăr, să-şi facă treaba. Iar dacă trec ceva cu vederea, e ceva mai confuz şi vag, ca de pildă gestul unui om de teapa lui Geiger, care vă trimite dovada datoriilor şi vă cere să plătiţi ca un gentleman – Geiger, un tip vârât într-o afacere dubioasă, într-o poziţie vulnerabilă, apărat de un gangster şi bucurându-se cel puţin de protecţia condamnabilă a cuiva din poliţie. De ce v-a trimis chitanţele? Fiindcă dorea să descopere dacă există ceva ca să vă poată şantaja. Dacă exista, atunci urma să-i plătiţi. Dacă nu exista, l-aţi fi ignorat şi-aţi fi aşteptat să vedeţi care e pasul următor... Dar exista un motiv ca să vă şantajeze: Regan. Vă temeaţi că nu era ceea ce părea, că locuise la dumneavoastră şi fusese drăguţ cu dumneavoastră doar ca să afle cum trebuie acţionat ca să pună mâna pe contul dumneavoastră de la bancă.

Începu să spună ceva, dar l-am întrerupt.

— Chiar şi aşa, nu banii vă interesau. Cum nu vă interesau nici fiicele dumneavoastră. Mai mult sau mai puţin, v-aţi lepădat de ele. Dar sunteţi încă prea mândru ca să fiţi luat de fraier... Şi-aţi ţinut cu adevărat la Regan.

Se aşternu tăcere. Apoi generalul spuse calm:

— Vorbeşti al dracului de mult, Marlowe. Oare trebuie să înţeleg că mai încerci încă să soluţionezi cazul?

— Nu. Am renunțat. Am fost prevenit. Băieții de la poliție cred că acționez prea brutal. De-asta m-am gândit c-ar trebui să vă restitui banii... Fiindcă din punctul meu de vedere e o misiune neîndeplinită.

— Nu renunța la nimic, zise el și zâmbi. Am să-ți plătesc încă o mie de dolari ca să-l găsești pe Regan. Nu este nevoie să se întoarcă. Nu-i nici măcar nevoie să știu unde se află. Un om are dreptul să-și trăiască propria viață. Nu-l condamn c-a părăsit-o pe fiica mea, nici măcar c-a plecat atât de brusc. A fost, probabil, un impuls. Vreau să știu că se află bine, indiferent unde e. Vreau s-o aud direct de la el, și dacă se întâmplă să aibă nevoie de bani, aș dori să-i poată obține de la mine. E limpede?

— Da, domnule general.

Se odihni o clipă, relaxat, cu ochii închiși și cu pleoapele umbrite, cu buzele strânse și livide. Era epuizat. Era aproape mort. Redeschise ochii și încercă să-mi rânjească:

— Bănuiesc că sunt un sentimental bătrân și caraghios. Și nu sunt un luptător. Mi-a plăcut acel Rusty. Mi s-a părut un om cinstit. Înseamnă că sunt nițel cam orgolios în ce privește aprecierea caracterelor. Găsește-l pentru mine, Marlowe. Te rog, găsește-l.

— Am să încerc. Mai bine odihniți-vă acum. V-am obosit cu discuția.

M-am ridicat repede, am traversat camera mare și am ieșit. Până să deschid ușa, și-a închis ochii din nou. Mâinile îi zăceau moi pe cearșaf. Arăta mai mort decât majoritatea morților adevărați. Am închis ușa încet, am apucat-o pe coridorul de sus și am coborât scările.

31

Majordomul apăru cu pălăria mea în mână. Mi-am pus-o pe cap și-am spus:

— Ce părere ai despre starea generalului?

— Nu-i atât de slab cum pare, domnule.

— Dac-ar fi atât de slab, atunci ar fi gata de înmormântare. Ce-avea acest Regan de i s-a băgat așa sub piele?

Majordomul mă privi calm și totuși cu o ciudată lipsă de expresie:

— Avea tinerețe, domnule. Și ochiul unui militar.

— Ca și dumneata.

— Dacă îmi îngăduiți, v-aș întoarce complimentul.

— Mulțumesc. Ce fac doamnele în această dimineață?

Înălță politicos din umeri.

— Exact ce mi-am închipuit și eu, am spus, iar el mi-a deschis ușa.

Am rămas afară pe prag și-am privit perspectiva peluzei în terase, a arbuștilor decorativi și a rondurilor de flori, până la grilajul înalt de la poalele grădinii. Cam pe la jumătatea drumului am văzut-o pe Carmen stând pe-o bancă de piatră, cu capul în mâini, arătând disperată și singură.

Am coborât treptele de cărămidă roșie care duceau de la o terasă la alta. Când m-a auzit eram deja aproape de ea. Sări și se smuci ca o pisică. Purta pantalonii albastru-deschis pe care îi purtase când o întâlnisem prima oară. Părul ei blond avea aceleași bucle dezordonate. Fața îi era albă. Când m-a văzut, pe obraji i s-au aprins pete roșii. Ochii îi erau de gresie.

— Plictisită?, am întrebat-o.

Zâmbi oarecum timid, apoi dădu iute din cap și șopti:

— Ești supărat pe mine?

— Am crezut că dumneata ești supărată pe mine.

Își ridică degetul mare și chicoti:

— Nu sunt supărată.

Atunci când chicotea, nu-mi mai plăcea. M-am uitat de jur împrejur. La vreo zece metri de ea se afla o țintă cu niște săgeți înfipte în ea. Pe banca de piatră pe care stătuse mai erau câteva săgeți.

— Pentru persoane cu atât de mulți bani, nu mi se pare că dumneata și sora dumitale vă distrați grozav.

Mă privi pe sub genele lungi. Era privirea la care se aștepta să cad pe spate.

— Îți place să arunci săgeți la țintă?

— Mda.

— Asta îmi amintește de ceva.

M-am uitat înapoi spre casă. Mișcându-mă cam un metru, un arbore m-a ascuns celor din casă. Am scos din buzunar micul ei revolver cu pat de sidef.

— Ți-am adus înapoi artileria. L-am curățat și l-am încărcat. Ascultă sfatul meu: nu mai trage în oameni, decât dacă înveți să ocheşti mai bine. O să ții minte.

Păli și mai mult și dădu drumul degetului mare, subțirel. Se uită la mine, apoi la arma pe care o țineam. Ochii îi străluceau fascinați.

— Da, spuse ea și dădu din cap. Apoi adăugă brusc: învață-mă să trag.

— Cum?

— Învață-mă să trag. Mi-ar plăcea.

— Aici? Nu-i permis de lege.

Se apropie de mine, îmi luă arma din mână și își strânse degetele pe patul ei. Apoi o vârî deodată în pantaloni, cu o mișcare aproape furișă, și se uită de jur împrejur.

— Știu eu un loc, zise ea cu o voce ascunsă. Acolo jos, lângă vechile puțuri de petrol. Arătă spre poalele dealului. Mă înveți?

M-am uitat în ochii ei albaștri ca gresia. Era ca și cum m-aș fi uitat în două dopuri de sticlă.

— Foarte bine. Dă-mi arma înapoi până văd dacă locul se potrivește.

Îmi zâmbi, se strâmbă, apoi mi-o înapoie cu un aer obraznic și tainic, ca și cum mi-ar fi dat cheia de la camera ei. Am urcat treptele și-am mers până la mașina mea. Grădinile păreau pustii. Lumina soarelui era goală ca zâmbetul unui oberchelner. Ne-am suit în mașină, am apucat-o pe alee și-am ieşit pe poartă.

— Unde-i Vivian?, am întrebat-o.

— Încă nu s-a deşteptat, chicoti ea.

Am coborât dealul, pe străzile liniștite și opulente, spălate la față de ploaie, am luat-o la răsărit spre La Brea, apoi spre sud. Am ajuns cam în zece minute la locul pomenit de ea.

— Acolo. Se aplecă pe fereastră și-mi arătă cu mâna.

Era un drum îngust de pământ bătut, mai mult o cărare, ca intrarea la o fermă de la picioarele dealului. O poartă largă, din cinci stinghii, era dată la o parte, sprijinită de o buturugă și arăta de parcă nu mai fusese închisă de ani de zile. Drumul, străjuit de eucalipți înalți, era bătătorit bine. Pe drum trecuseră camioane. Era pustiu acum și scăldat în lumina soarelui, dar nu încă plin de praf. Plouase prea mult și prea de curând. M-am ținut după urmele adânci ale roților de camion, iar zgomotul circulației din oraș deveni repede ciudat de slab, ca și cum totul s-ar fi petrecut nu în oraș, ci într-un ținut îndepărtat și de vis. Apoi deasupra unei crăci se înălță brațul înțepenit și pătat de ulei al unei sonde. Vedeam vechiul cablu de oțel ruginit care făcea legătura între brațul acestei sonde și alte șase. Brațele nu se mișcau, probabil nu se mișcaseră de un an. Puțurile nu mai dădeau petrol. Am văzut un maldăr de țevi ruginite, o platformă de încărcare, dărâmată la un capăt, și o grămadă de vreo șase canistre de petrol goale. În lumina soarelui, apa stătută și îmbâcsită cu petrol lucea într-un puț vechi.

— Au de gând să facă un parc aici?, am întrebat-o.

Își lăsă bărbia în jos și-mi aruncă o privire încântată.

— Ar face bine să se grăbească, am adăugat. Mirosul puțului o să otrăvească și o turmă de capre. Ăsta-i locul la care te-ai gândit?

— Mda. Îți place?

— E frumos.

Am oprit mașina lângă platforma de încărcare și am coborât. Am tras cu urechea. Zumzetul circulației se depăna ca un fuior îndepărtat, ca bâzâitul albinelor. Locul era pustiu ca un cimitir. Chiar și după ploaie, eucalipții înalți păreau încă plini de praf. Arătau întotdeauna plini de praf. O cracă ruptă de vânt căzuse pe marginea puțului, iar frunzele turtite și cerate, tari ca pielea, atârnau în apă.

Am ocolit puțul și m-am uitat în cabina de pompare. Înăuntru se aflau câteva tunele părăsite, nimic care să trădeze o activitate recentă. O roată mare de lemn se sprijinea de perete. Părea un loc perfect.

M-am înapoiat la mașină. Fata stătea lângă ea, plimbându-și degetele prin păr și răsfirându-l în soare.

— Dă-mi-l, zise ea și întinse mâna.

Am scos revolverul și i l-am pus în palmă. M-am aplecat și-am ridicat un bidon gol.

— Nu te grăbi, i-am spus. E încărcat cu cinci gloanțe. Am să mă duc să fixez bidonul în gaura pătrată din mijlocul acelei roți mari de lemn. O vezi?, am întrebat-o arătându-i-o. Dădu din cap încântată. E cam la zece metri de aici. Nu trage până nu mă întorc la dumneata. Ne-am înțeles?

— În regulă, chicoti ea.

Am ocolit puțul și-am fixat bidonul în mijlocul roții de lemn. Era o țintă ideală. Dacă nu nimerea bidonul, ipoteză certă, micul glonte avea să se înfigă în roată, care îl va bloca complet. N-avea totuși să nimerească nici măcar roata.

M-am înapoiat la ea, pe lângă puț. Când am ajuns la vreo trei metri, la marginea puțului, Carmen îmi rânji, dezgolindu-și dinții mici și ascuțiți, ridică arma și începu să șuiere.

Am împietrit; în spate se găsea puțul cu apă stătută și împuțită.

— Stai acolo, ticălosule!, spuse ea.

Arma era îndreptată spre pieptul meu. Mâna îi părea sigură. Șuieratul se întări, iar chipul ei căpătă o expresie încordată. Îmbătrânită, deteriorată, animalizată, dar nu ca a unui animal simpatic.

Am râs de ea. Am pornit în direcția ei. Am văzut cum prin strângerea trăgaciului degetul ei mic se înălbește la vârf. Mă aflam cam la un metru și jumătate de ea când a început să tragă.

Revolverul scoase un zgomot strident, fără consistență, un pocnet slab în lumina soarelui. N-a scos fum. M-am oprit din nou și-am rânjit la ea.

Mai trase de două ori foarte repede. Nu cred c-aș fi scăpat de vreunul dintre gloanțe. Arma era încărcată cu cinci gloanțe. Trăsese patru. M-am repezit la ea.

Nu doream ca ultimul să mă lovească în față, așa că m-am ferit într-o parte. M-a ochit cu multă grijă, fără nici o ezitare. Cred c-am simțit puțin răsuflarea fierbinte a prafului de pușcă.

M-am ridicat.

— Dumnezeule, șmecheră mai ești!, i-am spus.

Mâna îi tremura violent pe revolverul gol. Arma îi căzu. Gura începu să-i tremure. Fața i se descompuse. Apoi întoarse capul spre stânga și pe buze îi apăru o spumă. Răsuflă cu un

horcăit. Se clătină gata să cadă. Am prins-o în cădere. Biata de ea, își pierduse cunoștința. I-am deschis dinții cu forța, folosind ambele mâini și-am vârât între ei o batistă. Mi-a trebuit un mare efort. Am ridicat-o, am urcat-o în mașină, apoi m-am înapoiat să iau revolverul și l-am pus în buzunar. M-am instalat la volan, am întors mașina și-am pornit de-a lungul drumului bătătorit pe care venisem, am ieșit pe poartă, am urcat dealul din nou și-am luat-o spre casă.

Carmen zăcea nemișcată într-un colț al mașinii. Pe la jumătatea drumului tresări. Apoi ochii i se deschiseră brusc, cu o expresie sălbatică. Își îndreptă trupul.

— Ce s-a întâmplat?, întrebă ea gâfâind.

— Nimic. De ce?

— Ba da, s-a întâmplat ceva, chicoti ea. Am făcut pipi pe mine.

— Așa fac întotdeauna fetițele.

Mă privi cu o curiozitate morbidă și începu să geamă.

32

Servitoarea cu ochi blânzi și figură de cal mă conduse în salonul lung, în cenușiu și alb, de la etaj, cu draperii sidefii lăsate în falduri pe dușumea și cu mochetă albă. Budoarul unei vedete de cinema, un loc pentru farmec și seducție, artificial ca un picior de lemn. Momentan, salonul era gol. Ușa se închise în urma mea, cu o grijă neobișnuită, ca o ușă de spital. O măsuță pe rotile, pentru servit micul dejun se afla alături de șezlong. Tacâmurile de argint sclipeau. În ceașca de cafea se vedea scrum de țigară. Am luat loc și-am așteptat.

Mi s-a părut că s-a scurs un timp îndelungat până când ușa s-a deschis din nou și a intrat Vivian. Era îmbrăcată într-o pijama de casă, albă ca stridiile, împodobită cu blană albă, și croită să plutească, asemenea spumei de mare vara pe țărmurile unei insule mici și luxoase. Trecu pe lângă mine cu pași mari și mlădioși și se așeză pe marginea șezlongului.

Ținea o țigară între buze, la colțul gurii. Unghiile le avea acum lăcuite complet în roșu-arămiu, fără semilune.

— Așadar, ești totuși o brută, rosti ea calm, uitându-se la mine. O brută complet nesimțită. Aseară ai ucis un om. Iar acum vii aici și-mi sperii sora, de-ajunge să facă o criză.

N-am spus nimic. Doamna Regan începu să se foiască. Se deplasă pe un fotoliu mai îngust și își sprijini capul pe o pernă albă așezată pe spătarul fotoliului lipit de perete. Suflă în sus fumul cenușiu și îl urmări cum plutește spre tavan, cum se destramă în fuioare care, o vreme, plutiră în aerul înconjurător, apoi se topiră și dispărură. Pe urmă își coborî foarte încet ochii și mă privi rece și aspru.

— Nu te înțeleg, spuse ea. Sunt grozav de încântată că unul dintre noi și-a păstrat mințile alaltăieri seară. Era destul de rău că m-am încurcat cu un traficant de alcool. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu spui ceva?

— Cum se simte Carmen?

— A, foarte bine, cred. Doarme buștean. Adoarme întotdeauna. Ce i-ai făcut?

— Nimic. Am părăsit casa după ce l-am văzut pe tatăl dumitale, iar ea se afla în fața casei. Aruncase săgeți într-o țintă de pe un pom. M-am dus să-i vorbesc, fiindcă aveam un obiect care îi aparținea. Un mic revolver, pe care i-l făcuse cadou Owen Taylor. L-a luat cu ea la locuința lui Brody într-o seară, în seara când a fost ucis. I l-am confiscat acolo. De asta n-am pomenit, așa că, probabil, n-ai știut.

Ochii negri ai lui Vivian se lărgiră și se goliră. Era rândul ei să nu spună nimic.

— A fost atât de încântată să-și primească înapoi micul revolver, încât mi-a cerut s-o învăț să tragă, și-a vrut să-mi arate vechile puțuri de petrol, la poalele dealurilor. Așa că ne-am dus acolo. Dar locul era foarte sinistru, doar fier ruginit, lemne putrezite, puțuri tăcute și găuri adânci, uleioase și murdare. Poate că asta a dezechilibrat-o. Bănuiesc că ai fost și dumneata acolo. Era cam lugubru.

— Da... e lugubru.

Vorbea acum cu o voce slabă și stinsă.

— Așa că ne-am dus acolo și-am așezat un bidon într-o roată ca să tragă în el. A apucat-o o criză. Mi s-a părut că-i cam epileptică.

— Da. Aceeași voce stinsă. O apucă din când în când. Doar de asta voiai să mă vezi?

— Cred că tot nu vrei să-mi spui cu ce te are la mână Eddie Mars.

— Cu absolut nimic. Și-a început să mă obosească întrebarea asta, spuse ea rece.

— Îl cunoști pe un anume Canino?

Își strânse gânditor sprâncenele negre și frumoase.

— Vag. Parcă îmi amintesc numele.

— E asasinul plătit de Eddie Mars. Un *hombre* dur, se zicea. Cred că era. Fără micul ajutor al unei doamne, acum aș fi fost unde e el... la morgă.

— Se pare că doamnele... Se opri brusc și păli. Nu pot să glumesc pe tema asta, spuse ea simplu.

— Nu glumesc, și dacă se pare că vorbesc în enigme, e doar o impresie. Totul se leagă... totul. Geiger și micile lui șmecherii ca să șantajeze. Brody și fotografiile lui, Eddie Mars și mesele lui de ruletă, Canino și fata cu care n-a fugit Rusty Regan. Totul se leagă.

— Mă tem că n-am idee despre ce vorbești.

— Să presupunem c-ai ști, uite cum s-a întâmplat. Geiger și-a înfipt ghearele în sora dumitale, ceea ce nu era prea greu, a primit niște chitanțe de la ea și a încercat să-l șantajeze cu ele pe tatăl dumitale, dar în mod politicos. În spatele lui Geiger se afla Eddie Mars, care-l apăra și-l folosea ca să-i scoată castanele din foc. În loc să plătească, tatăl dumitale a trimis după mine, ceea ce arată că nu se temea de nimic. Exact ce dorea să știe Eddie Mars. Vă avea la mână cu ceva și dorea să știe dacă-l avea și pe general la mână. Dacă-l avea, ar fi putut să strângă în mare viteză o groază de bani. Dacă nu, trebuia să aștepte până primeai partea de moștenire și să se mulțumească între timp cu orice sumă putea să-ți ia la masa de ruletă. Geiger a fost ucis de Owen Taylor, îndrăgostit de prostuța aia mică, fiindcă nu-i plăcea genul de distracții pe care i le oferea Geiger lui Carmen. Pe Eddie nu-l interesau astea. Avea planuri mai subtile decât își închipuia Geiger

sau chiar Brody, sau oricare altul, cu excepția dumitale sau a unui tip dur, numit Canino. Soțul dumitale a dispărut, iar Eddie, dându-și seama că între el și Regan fuseseră certuri, și-a ascuns soția la Realito și l-a pus pe Canino s-o păzească, astfel încât să pară că fugise cu Regan. A dus până și mașina lui Regan în garajul clădirii unde locuise Mona Mars. Dar asta sună nițel caraghios dacă o iei doar ca o încercare pentru a înlătura bănuiala că Eddie îl ucisese pe soțul dumitale sau aranjase ca el să fie ucis. Avea un alt motiv. Risca pentru a câștiga un milion sau așa ceva. Știa unde dispăruse Regan și de ce dispăruse și nu voia ca poliția să afle. Voia ca poliția să aibă o explicație a dispariției care să-i satisfacă. Te plictisesc?

— Mă scoți din sărite!, spuse ea cu o voce moartă, obosită. Doamne, ce rău mă scoți din sărite!

— Regret. Nu-ți spun toate astea doar pentru a face pe deșteptul. Tatăl dumitale mi-a oferit azi-dimineață o mie de dolari ca să-l găsesc pe Regan. Sunt bani mulți pentru mine, dar nu pot s-o fac.

Deschise brusc gura. Respira deodată din greu și răguşit.

— Dă-mi o țigară, spuse ea gros. De ce nu poți?

Pulsul din gâtlej începu să-i palpite.

I-am dat o țigară, am aprins un chibrit și i l-am întins. Trase adânc fumul în piept și îi dădu drumul neregulat, apoi păru să-și fi uitat țigara între degete. Nu mai trase din ea.

— Ei bine, Biroul de persoane dispărute nu l-a putut găsi, am spus. Nu-i chiar așa de ușor. Unde nu reușesc ei, n-am cum să am eu succes.

— Oh!

În vocea ei răzbătu o notă de ușurare.

— Ăsta-i unul din motive. Biroul de persoane dispărute crede că Regan a dispărut intenționat, c-a tras cortina, cum se zice. Cei de acolo nu cred că Eddie Mars l-a ucis.

— Cine a spus că cineva l-a ucis?

— Ajungem și acolo.

Pentru o scurtă clipă fața păru că i se descompune, că devine doar masca unor trăsături informe și necontrolate. Pe buze îi miji preludiul unui urlet. Dar n-a durat decât o clipă.

Sângele familiei Sternwood se verifica și prin altceva decât prin ochii negrii și nesăbuința stirpei.

M-am ridicat, i-am luat dintre degete țigara fumegândă și-am stins-o în scrumieră. Am scos din buzunar micul revolver al lui Carmen, lăsându-l jos cu o grijă exagerată, pe genunchiul ei, acoperit de mătase albă. L-am balansat acolo, m-am dat înapoi, cu capul aplecat într-o parte, ca un decorator de vitrine care se uită să vadă ce efect are noul nod al fularului la gâtul unui manechin.

M-am așezat din nou. Vivian nu s-a mișcat. Ochii îi coborâră milimetru cu milimetru și se opriră asupra revolverului.

— Nu-i primejdios, am spus. Toate cele cinci camere sunt goale. Carmen a tras toate gloanțele. Le-a tras pe toate în mine.

Pulsul îi zvâcni violent în gâtlej. Vocea încercă să spună ceva, dar nu reuși. Înghiți în sec.

— De la un metru și jumătate. Nu-i așa că-i o fată scumpă și șmecheră? Ce păcat c-am încărcat arma cu gloanțe oarbe. Am rânjit urât. Aveam o bănuială de ce-o să facă... dacă i se oferă prilejul.

Își readuse vocea parcă de la o mare distanță.

— Ești oribil, spuse ea. Oribil.

— Da. Ești sora ei mai mare. Ce ai de gând să faci?

— Nu poți să dovedești nimic din ce-ai spus.

— Ce anume nu pot să dovedesc?

— Că a tras în dumneata. Ai spus că n-ați fost decât voi doi acolo la puțuri. Nu poți să dovedești un cuvânt din ce-ai spus.

— A, despre asta e vorba. Nici nu m-am gândit să încerc. Mă gândeam la o altă ocazie... când gloanțele din revolver n-au fost albe.

Ochii ei erau bălți de beznă, mult mai goi decât bezna. Am zis:

— Mă gândeam la ziua când a dispărut Regan. Târziu, într-o după-amiază. Când l-a luat cu ea acolo, la acele vechi puțuri, ca s-o învețe să tragă cu arma, iar el a pus un bidon drept țintă, i-a spus să-l ochească și a stat lângă ea când Carmen a tras. Dar Carmen n-a tras în bidon. A întors arma

şi l-a împuşcat, aşa cum a încercat să mă împuşte şi pe mine astăzi, şi pentru acelaşi motiv.

Se mişcă puţin, iar revolverul alunecă de pe genunchi şi căzu pe duşumea. A fost unul din cele mai puternice zgomote din câte am auzit vreodată. Îşi aţinti privirea asupra mea. Vocea îi era o şoaptă încordată de o durere imensă.

— Carmen... Doamne, Dumnezeule, Carmen!... De ce?

— Trebuie să vă spun eu de ce-a tras în mine?

— Da. Ochii ei erau îngrozitori... Da. Mă tem că va trebui să-mi spui.

— Alaltăieri-seară când m-am întors acasă, Carmen se afla în camera mea. Păcălise administratorul, ca s-o lase să intre şi să aştepte. Era în pat... goală. Am dat-o afară. Bănuiesc că Regan a făcut acelaşi lucru cu ea cu altă ocazie. Nu-i poţi face aşa ceva lui Carmen.

Îşi strânse buzele şi făcu o încercare slabă de-a le umezi. Un moment, păru un copil speriat. Liniile obrajilor se ascuţiră, iar mâna i se ridică încet, ca o mână artificială mişcată de sârmă, degetele se strânseră ferm şi încet în jurul blănii albe de la gât. Strânseră blana în jurul gâtului. Apoi rămase cu privirea la mine.

— Bani, zise ea înfundat. Presupun că vrei bani.

— Cât îmi oferi?

Am încercat să nu fiu batjocoritor.

— Cincisprezece mii de dolari ajunge?

Am dat afirmativ din cap.

— Exact suma potrivită. Ar fi onorariul stabilit. Cam atât a şi avut în buzunare când a fost împuşcat. Cam atâta a primit şi domnul Canino ca să te scape de cadavru când te-ai dus la Eddie Mars să te ajute. Dar asta nu-i decât un fleac pe lângă ce aşteaptă Eddie să primească în curând, nu?

— Ticălosule!

— Da. Sunt un tip foarte şmecher. N-am nici un fel de sentimente sau de scrupule. N-am decât simţul banilor. Şi sunt atât de lacom după bani, încât pentru douăzeci şi cinci de dolari pe zi plus cheltuielile, mai ales pe benzină şi whisky, gândesc de unul singur ce-i de gândit; îmi risc tot viitorul, îmi atrag ura poliţiştilor, pe-a lui Eddie Mars şi a complicilor lui, mă feresc de gloanţe şi încasez lovituri, şi spun:

mulţumesc frumos, dacă mai aveţi şi alte necazuri, sper c-o să vă gândiţi la mine, şi-mi las o carte de vizită în cazul că se iveşte ceva. Toate astea pentru douăzeci şi cinci de dolari pe zi... şi poate ca să apăr puţina mândrie rămasă în sângele unui om bătrân, strivit şi bolnav, la gândul că sângele lui nu-i otravă şi că deşi fetele lui sunt cam aiurite, aşa cum sunt multe fete simpatice în ziua de azi, nu sunt perverse sau criminale. Şi aşa devin un ticălos. Foarte bine, nici nu-mi pasă. Am fost insultat de oameni de toate felurile şi de toate rangurile, inclusiv de surioara dumitale. Ea m-a înjurat mai rău fiindcă nu m-am culcat cu ea. Am primit cinci sute de dolari de la tatăl dumitale, pe care nu i-am cerut, dar pe care el îşi poate permite să mi-i dea. Pot să mai primesc o altă mie de dolari pentru a-l găsi pe domnul Rusty Regan, presupunând că îl pot găsi. Acum îmi oferiţi cincisprezece mii. Asta mă face să mă cred important. Cu cincisprezece mii de dolari mi-aş putea cumpăra o casă, o maşină nouă şi patru costume de haine. Aş putea să-mi iau chiar o vacanţă, fără să mă tem că pierd o afacere. Ar fi splendid. De ce mi-i oferi? Să rămân pe mai departe un ticălos sau să devin un gentleman, ca elegantul domn care acum câteva nopţi a dormit în maşină?

Tăcea ca o statuie.

— Foarte bine, am continuat apăsat. Vreţi s-o luaţi de aici? S-o ducem undeva departe, unde să ştie cum s-o trateze, unde să nu aibă la îndemână revolvere, cuţite şi amestecuri alcoolice? Ce naiba, s-ar putea chiar vindeca, ştii bine. S-a mai întâmplat.

Se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Draperiile zăceau în falduri sidefii la picioarele ei. Rămase între falduri şi se uită afară, spre dealurile întunecate şi liniştite. Rămase nemişcată, aproape contopită cu draperiile. Mâinile îi atârnau moi de-a lungul trupului. Le ţinea complet nemişcate. Se întoarse şi o luă de-a lungul camerei, trecând ca oarbă pe lângă mine. Când ajunse în spatele meu, îşi ţinu brusc răsuflarea şi spuse:

— E în puţ. Un cadavru oribil şi putrezit. Eu am aranjat totul. Am făcut exact cum ai spus. M-am dus la Eddie Mars. Carmen s-a întors acasă şi mi-a destăinuit ca un copil tot ce

s-a întâmplat. Nu-i normală. Am ştiut că poliţia are să afle totul de la ea. Avea chiar să se laude singură în curând. Iar dacă afla tata, avea să cheme chiar el imediat poliţia şi să le spună întreaga istorie. Iar cândva, în decursul aceleiaşi nopţi, avea să moară. Nu moartea lui conta..., ci lucrurile la care s-ar fi gândit înainte să moară. Rusty nu era un om rău. Nu l-am iubit. Cred că era foarte simpatic. Dar pentru mine nu însemna nimic, nici într-un fel, nici într-altul, viu sau mort, în comparaţie cu a ţine moartea lui un secret faţă de tata.

— Aşa c-ai lăsat-o să-şi facă de cap şi să intre în alte încurcături, am spus.

— Încercam să câştig timp. Doar de dragul unui răgaz. Firește, am ales o cale greşită. Mi-am imaginat c-ar putea chiar să uite. Mi s-a spus că uită ce li se întâmplă în aceste crize. Poate că a şi uitat. Ştiam că Eddie Mars avea să mă şantajeze la sânge, dar nu-mi păsa. Aveam nevoie de ajutoare şi nu le puteam obţine decât de la unul ca el... Într-o vreme nici mie nu-mi venea să cred că-i adevărat ce s-a întâmplat. Iar alteori, trebuia să mă îmbăt repede... Indiferent la ce oră din zi. Groaznic de repede.

— Luaţi-o pe Carmen de aici, am spus. Şi cât mai rapid.

Continua să stea cu spatele la mine. Spuse încet:

— Şi dumneata?

— Eu? Nimic. Plec. Îţi dau trei zile. Dacă până atunci ai plecat, e în regulă. Dacă nu... anunţ poliţia. Şi să nu crezi că n-am s-o fac.

Se întoarse brusc.

— Nu ştiu ce să-ţi spun. Nu ştiu cum să încep.

— Mda. Luaţi-o de aici şi aveţi grijă să fie păzită în fiecare minut. Promiţi?

— Promit. Dar Eddie...

— Uită de Eddie. Am să-l văd după ce mă odihnesc. Ştiu cum să-l iau.

— O să încerce să te omoare.

— Mda. Dar nici cel mai abil complice al lui n-a reuşit. Am să risc cu ceilalţi. Norris ştie?

— N-are să vorbească niciodată.

— Eram sigur că ştie.

M-am îndepărtat repede de ea, am ieşit din cameră şi-am coborât scările cu dale de marmură până am ajuns în holul de la intrare. N-am văzut pe nimeni când am plecat. De data asta mi-am găsit singur pălăria. Afară, grădinile strălucitoare păreau bântuite de stafii, iar ochi mici şi sălbatici mă pândeau din dosul boschetelor, şi parcă însăşi lumina soarelui avea în ea ceva tainic. M-am urcat în maşină şi-am pornit la vale.

Ce mai contează unde zaci după ce-ai murit? Într-un puţ murdar sau într-un turn de marmură pe culmea unui deal înalt? Eşti mort, îţi dormi somnul de veci şi nu-ţi mai baţi capul cu astfel de fleacuri. Petrolul şi apa sunt la fel ca vântul şi aerul. Te mulţumeşti să-ţi dormi somnul de veci şi nu-ţi mai pasă cât de oribil ai murit sau cum te-ai prăbuşit. Eu unul făceam acum parte din această istorie oribilă. Mai mult decât făcuse parte Rusty Regan. Dar bătrânul nu trebuia vârât în ea. Trebuia lăsat să zacă liniştit sub baldachinul patului, aşteptând cu mâinile chircite pe cearşaf. Inima îi era un murmur scurt şi nesigur. Gândurile îi erau cenuşii ca scrumul. Iar în curând, şi el, ca şi Rusty Regan, avea să-şi doarmă somnul de veci.

În drum spre centru m-am oprit la un bar şi-am băut câteva pahare de whisky. Nu m-au ajutat deloc. M-au făcut doar să mă gândesc la Peruca Argintie, pe care n-am mai văzut-o niciodată.

Sfârşit

Cuprins

Somnul de veci 3
Doamna din lac 201

În Biblioteca Adevărul

1. Notre-Dame de Paris - *Victor Hugo*
2. Marile speranţe vol. I - *Charles Dickens*
3. Marile speranţe vol. II - *Charles Dickens*
4. Un yankeu la curtea regelui Arthur - *Mark Twain*
5. Ion - *Liviu Rebreanu*
6. Cărţile junglei - *Rudyard Kipling*
7. Ultimul mohican - *James Fenimore Cooper*
8. Anna Karenina vol. I - *Lev Tolstoi*
9. Anna Karenina vol. II - *Lev Tolstoi*
10. Ivanhoe - *Walter Scott*
11. Chemarea strămoşilor - *Jack London*
12. Papillon vol. I - *Henri Charrière*
13. Papillon vol. II - *Henri Charrière*
14. Coliba unchiului Tom - *Harriet Beecher-Stowe*
15. Gestapo - *Sven Hassel*
16. Dracula - *Bram Stoker*
17. Doamna Bovary - *Gustave Flaubert*
18. Shōgun vol. I - *James Clavell*
19. Shōgun vol. II - *James Clavell*
20. Shōgun vol. III - *James Clavell*
21. La răscruce de vânturi - *Emily Brontë*
22. Uragan asupra Europei vol. I - *Vintilă Corbul, Eugen Burada*
23. Uragan asupra Europei vol. II - *Vintilă Corbul, Eugen Burada*
24. Enigma Otiliei - *George Călinescu*
25. Somnul de veci • Doamna din lac - *Raymond Chandler*

Construieşte-ţi biblioteca împreună cu Adevărul:
www.adevarul.ro/carte; e-mail: biblioteca@adevarul.ro
Telefon: 021.407.76.38 / 51; Fax: 021.407.76.42

editura Adevărul holding

S.C. Adevărul Holding S.R.L.,
Str. Fabrica de Glucoză nr. 21, sector 2, Bucureşti.
Director general: Răzvan Cornețeanu
Director executiv: Ioana Voicu
Director adjunct: Carmen Dincă
Telefon: 021.407.76.40; Fax: 021.407.76.42

Toate drepturile asupra ediției de față sunt rezervate exclusiv editurii S.C. Adevărul Holding S.R.L. Reproducerea parțială sau integrală a textului fără acordul editurii este interzisă şi va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

Ediție publicată în colaborare cu Editura Fabulator.

Tehnoredactor:	Puiu Enache
Corectori:	Stelian Ciocoiu
	Laura Cobuz
Ilustrator:	Florian Marina

Tipar executat de Grafica Veneta

Prețul de vânzare conține 2%, reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România în contul deschis la BCR Unirea, Bucureşti cu nr. RO65 RNCB 0082 0005 0872 0001.